

ЦЕРКВА ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ • СЕРПЕНЬ 2015 Р.

Ліягона

**Післідовники Христа
стоять на захисті
шлюбу, сс. 18, 28, 80**

Божі норми надають безпеку, с. 24

**Пін, пост, твіт: наповни землю
істиною, с. 48**

*“По їхніх плодах ви
пізнаєте їх. Хіба зби-
рають люди вино-
град з тернини або
фігі з чортополоху?*

*Так ото родить добрі
плоди кожне дерево
добре, а дерево зле
плоди родить лихі.*

*Отож-бо, по
їхніх плодах ви
пізнаєте їх!”*

Матвій 7:16–17; Лука 20

18

ПОСЛАННЯ

- 4** **Послання Першого Президентства** **Будьте світлом**
Президент Томас С. Монсон
- 7** **Послання візитного вчителювання** **Божественні якості Ісуса Христа: лагідний і смиренний**

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: Фотографія Леслі Нільссона. Друга сторінка обкладинки: фотографія ggarix/iStock/Thinkstock. Третя сторінка обкладинки: фотографія mycola/iStock/Thinkstock.

СТАТТІ

- 18** **Учнівство та захист шлюбу**
Старійшина Рассел М. Нельсон
Ми повинні захищати шлюб і проголошувати волю Бога.
- 24** **Незмінні норми Небесного Батька**
Старійшина Аллан Ф. Пекер
Життя за Божими нормами в цей час підготує нас до Останнього суду.
- 28** **Проголошення про сім'ю: подолання плутанини в сучасній культурі**
Старійшина Брюс С. Хейфен
Шлюб і батьківство є основними нитками в узорі нашого соціального полотна.
- 34** **Чоловіки-святі останніх днів і розлучення**
Брент Шерман
Під час та після трагедії розлучення важливо не віддалятися від своїх дітей та від євангелії.

РУБРИКИ

- 8** **Блокнот конференції, квітень 2015 р.**
- 10** **У що ми віримо: Ми віримо, що повинні бути смиренними**
- 12** **Церковні новини**
- 14** **Наші домівки, наші сім'ї: Славне возз'єднання**
Сюзен Л. і С. Террі Уорнер
- 16** **Служіння в Церкві: Сила домашнього вчителювання**
Джефф Б. Марлер
- 17** **Роздуми: Вікно з видом на басейн**
Беки Хайнер
- 38** **Голоси святих останніх днів**
- 80** **До нових зустрічей: Він навчив мене небесному порядку вічності**
Старійшина Парлі П. Пратт

42

42 Терпіння: більше ніж очікування

Хілларі Олсен

Терпіти означає «життєрадісно робити» все, що в нашій владі» (УЗ 123:17).

46 Місія чи гроші?

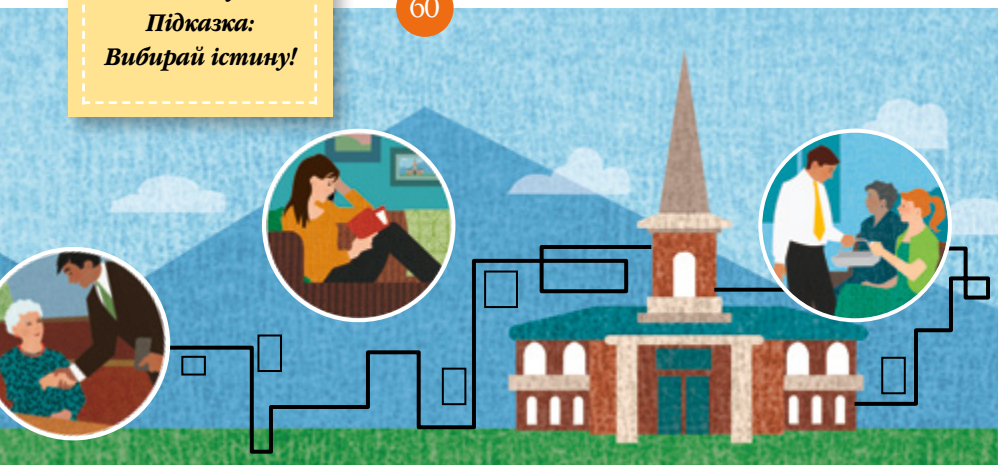
Гелже Фелікс Ногейра

Чи варте служіння на місії фінансової жертові?

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: Вибериай істину!

60

48 Наповнити землю, немов потоком, через соціальні медіа

Старійшина Девід А. Беднар

Господь благословив нас новими технологіями, аби ми допомогли наповнити землю істиною, як потоком.

54 Запитання і відповіді

Мої батьки розлучилися. Як мені їх пробачити?

56 Рецепт щасливої сім'ї

Мінді Енн Левітт

Проголошення про сім'ю навчає нас, як зміцнювати свої сім'ї і створювати щасливі домівки.

60 Суботній день—це приємність

Молодь зі Східної Європи розповідає, як вони дотримуються Суботнього дня у святості.

62 Чекає з вірою

Мікаелі Дуарте да Сільва

Чи приєднаються коли-небудь до Церкви інші члени моєї сім'ї?

64

64 Перегони Шеллі

Джен Пінбороу

Вона хвилювалася, не знаючи, як поговорити з татом, поки не отримала благословення священства від свого єпископа.

66 Допоможіть! Хтось переживає розлучення

Кетрін Нельсон

Деякі відповіді, які можуть тобі допомогти, якщо твої батьки розлучилися.

68 Ти—квач!

Емі Джейн Левітт

Чи могла Лорен бути достатньо сміливою, аби постояти за Еллі?

70 Будь вірним ти

71 Пісня: Праведним будь!

Джордж Л. Тейлор і А.С. Сміт

72 Важкий вибір

Аманда Мікаеліс

Коли Дієго бачить погану відеозустріч, він має прийняти нелегке рішення.

74 Особливий свідок: Як я можу залишатися вільним?

Старійшина Квентін Л. Кук

75 Ти можеш каятися і прощати

76 Клара і програма Початкового товариства

Джейн Мак-Брайд Чоейт

Клара хвилюється через те, що вперше бере участь у програмі Початкового товариства.

78 Час вивчення Писань: Ісус повертає Лазаря до життя

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятих Апостолів: Бойд К. Пекер,
Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс, М. Рассел Баллард,
Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз, Джеффри Р. Холланд,
Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук, Д. Тодд Крістофферсон,
Ніл Л. Андерсен

Редактор: Крейг А. Кардон

Консультанти: Мервін Б. Арнольд, Крістоффель Голден,
Ларрі Р. Лоуренс, Джеймс Б. Мартіно, Джозеф В. Сітаті

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Директор з питань підтримки

сім'ї членів Церкви: Вінсент А. Вон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічник головного редактора: Раян Карр

Помічник з видавництва: Ліса Кароліна Лопес

Редколегія: Брітанні Бетті, Девід Діксон, Девід А. Едвардс,
Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гарретт Х. Графф, Ларен
Портер Гонт, Мінді Енн Левітт, Майкл Р. Морріс, Саллі
Джонсон Одекірк, Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо,
Річард М. Ромні, Пол Ванденберге, Марісса Віддісон

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендрюс, Фей П. Андрус, Менді М.
Бентлі, С. Кімболл Ботт, Томас Чайлд, Нейт Джайнс, Коллін
Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзан Лофрен, Скотт М. Моой,
Марк В. Робінсон, Брет Тир, К. Ніколь Уолкенхорст

Координатор з прав власності: Коллітт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Конні Боуторп Брідж, Джулі Бурдетт,
Кеті Дункан, Брайан В. Джіджі, Деніс Кірбі, Джинні

Дж. Нільсон, Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефферт Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження:

Стівен Р. Крістіансен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
liahona.lds.org; поштою до Liahona, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбодійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою,
норвезькою, польською, португальською, російською,
румунською, самоанською, себуанською, словенською,
суахілі, тагальською, тайтянською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, фіджійською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2015 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для разового
некомерційного церковного або домашнього використання.
Ілюстративні матеріали не можна копіювати, якщо інше
не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації. Із
запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу
інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property
Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA;
електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

August 2015 Vol. 18 No. 8. ЛІАГОНА (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address must be included.
Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому
сімейному вечорі. Ось два приклади:

"Учнівство та захист шлюбу",

с. 18: Подумайте, як ви можете "за-
хищати шлюб" у своєму домі. Чи ви
колись розмовляли зі своїми дітьми
про їхній майбутній шлюб або про те,
чим погляд на шлюб у Церкві відріз-
няється від того, що існує у світі? Чи ви
коли-небудь ділилися зі своїми дітьми
вашими почуттями про шлюб? Чи ви
навчали їх тому, що кажуть пророки і
апостоли про шлюб? Під час домаш-
нього сімейного вечора ви можете
обговорити ці теми, звертаючись до до-
кументу "Сім'я: Проголошення світові"
(Ліягона, лист. 2010, третя сторінка
обкладинки).

"Наповнити землю через соціальні

медіа", с. 48: Після прочитання цієї статті,
обговоріть з сім'єю, як ви будете, за
словами старійшини Беднара, "викори-
стовувати соціальні мережі, щоб переда-
вати євангельське послання", виконуючи
настанови, запропоновані ним. Ви можете
поділитися цитатами генеральних автори-
тетів на своїй сторінці у Facebook або роз-
містити зображення зі своїми улюбленими
уриками з Писань на Instagram. Ваша
сім'я може навіть створити свій хештег,
який ви можете використовувати для роз-
міщення зображень або цитат на євангель-
ську тематику (так само, як члени Церкви,
які започаткували хештег #LDSconf).

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Батьківство, 28, 34

**Благословення
священства,** 64

Відвідування Церкви,
38, 60

Гідність, 24

Гордість, 10

Десятина, 46

**Домашнє
вчителювання,** 16

Дружба, 68, 72

Жертвування, 46

Ісус Христос, 7, 78

Книга Мормона, 41

Любов, 18, 56, 68

Місіонерська робота, 41,
46, 48

Молитва, 39, 40, 56, 64, 76

Мужність, 64, 71, 72, 76

Навернення, 14, 62

Норми, 24, 70

Покаяння, 56, 75

Покірність, 7, 10

Послух, 24, 70

Приклад, 4, 48, 68

Прощення, 54, 56, 66, 75

Робочий телефон, 56

Розлучення, 34, 54, 64, 66

Свідчення, 4, 48

Свобода волі, 24, 70,
72, 74

Святий Дух, 40

Сімейна історія, 39

Сім'я, 14, 17, 18, 28, 56,
62, 80

Соціальні медіа, 48

Суботній день, 60

Терпіння, 42, 62

Храмова робота, 14, 62

Цькування, 68

Чистота, 24

Шлюб, 18, 28, 80

Президент
Томас С. Монсон

У мене був привілей відвідати багато урочистих концертів, присвячених освяченню храмів. Усі вони мені сподобалися, у тому числі нещодавній, який я відвідав у Феніксі, шт. Аризона, США, у листопаді минулого року.

Молоді святі останніх днів, які беруть участь у концертах, створюють чудові, незабутні програми. Минулого року у Феніксі, перед самим концертом, я сказав учасникам: “Ви—діти світла”.

Я б хотів, аби всі молоді люди в Церкві знали, що вони—діти світла. Будучи такими, вони мають відповідальність бути як “світла в світі” (Филип’янам 2:15). У них є відповідальність ділитися євангельськими істинами. Вони мають покликання бути подібними до храмового маяка, який відбиває світло євангелії у світ, що занурюється у все гущішу темряву. У них є відповідальність робити все, щоб вогонь не згасав і палав яскраво.

Аби ми були “сразком для вірних” (1 Тимофію 4:12), ми самі повинні вірити. Ми повинні розвинути віру, необхідну для того, щоб виживати духовно і відбивати світло іншим. Ми повинні плекати своє свідчення, поки воно не стане якорем для нашого життя.

Один із найкращих способів здобути і підтримувати віру, необхідну в наш час—це читати і вивчати Писання та часто і наполегливо молитися. Я звертаюся до молоді Церкви: якщо ви цього ще не робите, розвивайте звичку щоденно вивчати Писання і молитися. За відсутності цих двох важливих навичок вплив ззовні та іноді суворі реалії життя можуть затьмарити або навіть зруйнувати ваше світло.

Підліткові роки не є легкими. Це початкові роки, коли Сатана спокушатиме вас, і він докладатиме найбільших зусиль, аби звести вас зі шляху, який приведе назад, до нашого небесного дому. Але якщо ви будете

БУДЬТЕ СВІТЛОМ

читати і молитися, служити і слухатися, ви краще пізнаєте “світло, що сяє у темряві” (УЗ 6:21), наш Приклад і нашу силу—самого Господа Ісуса Христа. Він є світлом, яке ми піднімаємо, щоб розсіяти темряву (див. 3 Нефій 18:24).

З міцним свідченням про Спасителя і Його відновлену євангелію ви матимете безмежні можливості сяяти. Вони відкриваються вам кожного дня, за будь-яких обставин, у яких ви опинитеся. Якщо ви будете наслідувати приклад Спасителя, то можливості сяяти будуть вашими, як це ставалося в житті людей навколо вас—незалежно від того, чи це члени вашої сім’ї, чи однокласники, співробітники, або просто знайомі чи абсолютно незнайомі люди.

Коли ви є світлом для світу, люди навколо вас відчують особливий дух і це викличе в них бажання спілкуватися з вами та наслідувати ваш приклад.

Я прошу батьків і провідників нашої молоді допомогти їй твердо стояти за істину і праведність. Допоможіть їм тримати в полі зору ворота навчання, розуміння і служіння в царстві Божому. Зміцнюйте їхню силу протистояти спокусам світу. Допоможіть їм відчувати бажання

ходити в доброчесності та вірі, молитися і вважати небеса своїм постійним якорем.

Звертаючись до молоді, я скажу: наш Небесний Батько любить вас. Тож завжди відчувайте ту любов, яку церковні провідники мають до вас. Тож завжди майте бажання служити Небесному Батькові і Його Синові. І завжди ходіть у істині та будьте світлом серед Божих дітей. ■

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Можна обговорити з тими, кого навчаєте, що означає бути "[дитям] світла". Які обов'язки це накладає? Ви можете обговорити ті випадки, коли їхнє світло сяло

особливо яскраво, і що зробило його яскравим. Ви можете попросити їх пригадати конкретних людей серед молоді, співробітників або членів сім'ї, які потребують їхнього світла. Потім ви можете разом помолитися, щоб знати, як поділитися світлом з цією людиною.

Маяк світла

Президент Монсон навчає, що молодь Церкви має “покликання бути подібними до храмового маяка, який відбиває світло євангелії у світ, що занурюється у все гущішу темряву.” Він вказує кілька способів того, як ви це можете робити:

- Діліться євангелією
- Вірте
- Розвивайте віру
- Будьте світлом для інших
- Зміцнюйте своє свідчення, поки воно не стане якорем у вашому житті
- Читайте і вивчайте Писання

- Часто і постійно моліться
- Служіть
- Будьте слухняними

Ви можете оцінити себе за шкалою від 1 до 5 по кожному з аспектів. Щоб покращити ті аспекти, де показник нижчий, ви можете вивчати ці теми в Писаннях або дослідити їх на [LDS.org](https://www.LDS.org). Після того як ви вивчите ці теми, ви можете подумати про шляхи покращення цих аспектів та поставити за мету робити це.

ДІТЯМ

Сяй своїм світлом

Як Божа дитина ти є дитиною світла. Ти можеш здобути більше світла, наслідуючи Спасителя Ісуса Христа. Ісус Христос і Небесний Батько люблять тебе і хочуть, аби ти сяяв іншим та вів їх до Христа. Ти можеш сяяти, просто залишаючись собою, коли виконуєш заповіді, такі як молитва і вивчення Писань. Напиши у зірочках, розташованих нижче, ідеї стосовно того, як ти можеш сяяти для інших, наслідуючи приклад Ісуса Христа. Перші дві зірочки вже заповнені для тебе. Розфарбуй зірочки.

Ходити до Церкви

Допомагати сім'ї

З молитвою вивчіть цей матеріал і спробуйте зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння життя і місії Спасителя збільшить вашу віру в Нього і благословить тих, про кого ви піклуєтеся як візитна вчителька? Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org

Божественні якості Ісуса Христа: лагідний і смиренний

Це одне з серії послань візитного вчителювання, де розповідається про божественні якості Спасителя.

Ісус сказав: “Хто найбільший між вами, нехай буде, як менший, а начальник—як службовець. Бо хто більший: чи той, хто сидить при столі, чи хто прислуговує? Чи не той, хто сидить при столі? А Я серед вас, як службовець” (Лука 22:26–27).

“Спаситель—найкращий приклад сили смирення та покори. Зрештою, Він, підкоривши Свою волю волі Батька, звершив найвеличнішу і найвпливовішу подію в історії людства. Одні з найбільш святих слів у Писаннях теж прості: “Не Моя, а Твоя нехай станеться воля!” (Лука 22:42)”¹.

Як учні Ісуса Христа, ми завжди прагнемо бути на Нього схожими. “Лагідність є необхідною для нас, аби нам стати більш подібними до Христа,—сказав Улісес Соарес, сімдесятник.— Без неї ми не зможемо розвивати інші важливі чесноти. Бути лагідним не означає бути слабким, але це означає поводитися з великодушністю і добротою,

виявляючи міць, спокій, здорову самооцінку і самоконтроль”². Працюючи над розвитком цієї якості, ми побачимо, що “смиренна покора волі Батька принесе нам дар Божий—силу смирення. Це сила, щоб пережити всі життєві випробування, сила спокою, сила надії, сила серця, що б’ється з любов’ю до Спасителя Ісуса Христа і свідченням про Нього, сама сила викуплення”³.

Додаткові уривки з Писань

Матвій 26:39; Іван 5:30; Мосія 3:19; Геламан 3:35

ПОСИЛАННЯ:

1. Річард С. Еджлі, “Сила смирення”, *Ліягона*, лист. 2003, с. 99.
2. Улісес Соарес, “Будьте лагідними і невибагливими серцем”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 9.
3. Річард С. Еджлі, “Сила смирення”, *Ліягона*, лист. 2003, с. 99.

Віра, сім’я, допомога

З Писань

Один з найпрекрасніших і найсильніших моментів у служінні Спасителя є той, коли Він омив ноги Своїм учням. Ісус “устає від вечері, і здіймає одягу, бере рушника й підперізується. Потому налив Він води до вмивальниці, та й зачав обмивати ноги учням, і витирати рушником, що ним був підперезаний” (Іван 13:4–5).

Коли Спаситель запровадив цей обряд, учні, можливо, були приголомшені тим, що їхній Господь і учитель стає перед ними на коліна і здійснює таке смиренне служіння. Тоді Ісус пояснив урок, який Він хотів викласти їм усім:

“А коли обмив ноги вам Я, Господь і Вчитель, то повинні й ви один одному ноги вмивати.

Бо то Я вам прикладаю, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив” (Іван 13:14–15).

Поміркуйте над цим

Як наявність смирення допомагає нам любити так, як любив Спаситель?

БЛОКНОТ КОНФЕРЕНЦІЇ, КВІТЕНЬ 2015 Р.

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав ... чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали квітневої генеральної конференції 2015 року, ви можете звертатися до цих сторінок (та Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні останніх учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

ДОКТРИНАЛЬНІ ПИТАННЯ

Священна Субота

“Як ми *святимо* Суботній день? Коли я був значно молодшим, я вивчав складені іншими людьми списки того, що слід і чого *не* слід робити в Суботу. І лише пізніше я дізнався з Писань, що моя поведінка в Суботній день і моє ставлення до нього служило *знаком* між мною і моїм Небесним Батьком. Маючи це розуміння, мені більше не потрібен був список того, що треба і чого не треба робити. Коли мені потрібно було прийняти рішення, чи є якась

справа прийнятною для Суботи, я просто запитував себе: “Який *знак* я хочу подати Богові?” Це запитання допомагало мені з кришталевою ясністю приймати рішення стосовно Суботнього дня. ...

Віра в Бога породжує любов до Суботи; віра в Суботу породжує любов до Бога. Священна Субота дійсно є приємністю”.

Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Субота є приємністю”, *Ліягона*, трав. 2015, сс. 130, 132.

ПРОРОЧЕ ОБІЦЯННЯ

Пожертвування від посту змінюють серця

“У Церкві в наші дні нам запропонована можливість поститися один раз на місяць і давати щедрі пожертвування від посту через нашого єпископа або президента філії на користь бідних і нужденних. ...

... Частина ваших і моїх пожертвувань від посту цього місяця буде використана, щоб допомогти комусь, дець, чиє полегшення Господь відчує, ніби воно було Його особистим.

Ваше пожертвування від посту зробить більше, ніж допоможе нагодувати і вдягнути тіло. Воно зцілить і змінить серця. Плодом пожертвування доброї волі може бути бажання в серці отримувача допомогти іншим у нужді. Так відбувається по всьому світу”.

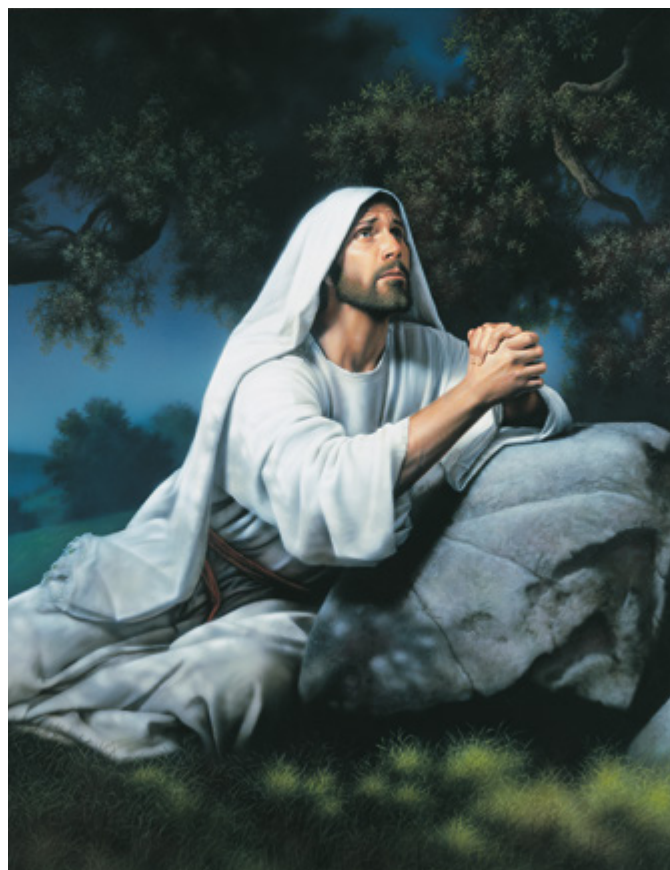
Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Чи ж ось це не той піст, що Я вибрав його?” *Ліягона*, трав. 2015, сс. 23, 24.

ПЛАН СПАСІННЯ

“Для успіху цього божественного плану необхідно щонайменше чотири складові”,—сказав старійшина Д. Тодд Крістофферсон. Знайдіть відповіді в його виступі “Чому шлюб, чому сім’я”, с. 50.

1. “Сотворіння _____ як місця для нашого перебування”.
2. “З Падінням [Адама і Єви] прийшло розуміння _____ і _____ та Богом даної сили _____. Зрештою, Падіння призвело до фізичної _____, необхідної, щоб зробити наш час у земному існуванні тимчасовим, аби ми не жили вічно в наших гріхах”.
3. “Ми бачимо роль смерті у плані нашого Небесного Батька, але цей план не міг би здійснитися без того, щоб якимось чином не подолали в кінці смерть, як _____, так і _____. Отже, Викупитель, Єдинонароджений Син Бога, Ісус Христос, страждав і помер, щоб спокутати гріх Адама і Єви, і тим самим забезпечив _____ і безсмертя для всіх”.
4. “Бог постановив, щоб чоловіки і жінки одружувалися та народжували дітей, тим самим створюючи, у партнерстві з Богом, фізичні тіла, які є ключовими для _____ у смертному житті і _____ для вічної слави з Ним”.

Відповіді: 1. землі; 2. добра, зла, вибирати, смерті; 3. фізичну, духовну, воскресіння; 4. випробування, необхідним.

ВІДПОВІДІ ДЛЯ ВАС

На кожній конференції пророки і апостоли дають натхненні відповіді на запитання, які можуть виникати у членів Церкви. Скористайтеся своїм примірником журналу з матеріалами конференції за травень 2015 р. або зайдіть на сайт conference.lds.org, щоб знайти відповіді на ці запитання:

- Що таке “Божий страх” і як він може благословити наше життя? Див. Девід А. Беднар, “Тому вони усмирили свій страх”, с. 46.
- Якими є найважливіші релігійні традиції в домівці, завдяки яким діти дізнаються, що їх люблять і що вони в безпеці? Див. Квентін Л. Кук, “Господь—моє Світло”, с. 62.
- Як розуміння зв’язку між правосуддям, милістю і любов’ю допомагає нам зрозуміти Великдень і Спокуту Ісуса Христа? Див. Джеффері Р. Холланд, “Де правосуддя, милість і любов з’єднав”, с. 104.

Щоб прочитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

МИ ВІРИМО, ЩО ПОВИННІ БУТИ СМІРЕННИМИ

“Гордовиті більше бояться людського суду, ніж Божого. “Що про мене подумаютъ люди?” важить більше, ніж “Що про мене подумає Бог?” —Президент Езра Тефт Бенсон

Коли ми стаємо членами Церкви Ісуса Христа, ми укладаємо завіт завжди пам'ятати Його, взяти на себе Його ім'я і дотримуватися Його заповідей (див. УЗ 20:77). Будь-який гріх заважає нам дотримуватися цього завіту, але є один гріх, гірший за всі, якого нам слід уникати, бо він веде до багатьох інших гріхів—це гордовитість.

“Більшість з нас вважає, що гордовитість—це зосередженість на собі, зарозумілість, самовпевненість або пихатість,—навчав Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994).— Усе це—складові

цього гріха, а ось те, що є суттю, або серцевиною, його, все ще залишається поза увагою”. Він сказав: “Основною ознакою гордині є ворожість [ненависть або недоброзичливість]—ворожість до Бога і наших ближніх”¹.

Ворожість до Бога “відповідає духові “нехай буде моя воля, а не Твоя”. ... Гордовиті не можуть сприйняти владу Бога, Який дає скерування їхньому життю. ... Горді хочуть, щоб Бог погоджувався з ними. Вони не зацікавлені у тому, щоб змінити свої погляди, аби погодитися з поглядами Божими”².

Ворожість до ближнього виявляється дуже багатьма шляхами: “причіпки, плітки, обмови, нарікання, життя не за своїми статками, жадання чужого, заздрість, невдячність і небажання похвалити, що могло б надихнути інших людей, а також непростощення і ревності”³.

Гордовитість перешкоджає нашому розвитку, шкодить нашим стосункам і обмежує можливості в служінні. Президент Бенсон пропонує таке рішення: “Протиотрутою для гордовитості є покірність—лагідність, смиренність. Нею є скрушене серце і упокорений дух”⁴. Він навчав, що “покірність—це прийняття волі Бога, і виявляється вона в страхі перед Його присудами та задоволенні потреб тих, хто нас оточує. ... Давайте упокоримося за власним вибором”⁵.

Наступні ілюстрації показують, яким чином ми можемо прийняти рішення бути покірними. ■

Писання містять багато застережень стосовно гордовитості, наприклад: Приповісті 16:18; Єзекіїль 16:49–50; Учення і Завіти 23:1; 38:39

ПОСИЛАННЯ:

1. Учення Президентів Церкви: Езра Тефт Бенсон (2014), с. 238.
2. Учення: Езра Тефт Бенсон, с. 249.
3. Учення: Езра Тефт Бенсон, с. 249.
4. Учення: Езра Тефт Бенсон, сс. 255.
5. Учення: Езра Тефт Бенсон, сс. 245, 255.

НАЙБІЛЬШ СМІРЕННИЙ ЧОЛОВІК

“Найвеличніший, найбільш здібний, найбільш досконалий чоловік,

який ходив по цій землі, був також найбільш смиренним. Він здійснював найбільш вражаюче служіння приватно, в присутності лише кількох інших людей, яких він просив “нікому не розповідати” про те, що Він зробив [див. Лука 8:56]. Коли

хтось називав Його “добрим”, Він швидко відхиляв похвалу, наполягаючи, що лише Бог є посправжньому добрим [див. Марк 10:17–18]. Звичайно ж, похвала світу нічого для Нього не значила. ... Було б добре, якби ми наслідували приклад нашого Учителя”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Бути справжніми”, Ліягона, трав. 2015 р., с. 83.

Ми можемо ви-
являти покірність
таким чином:

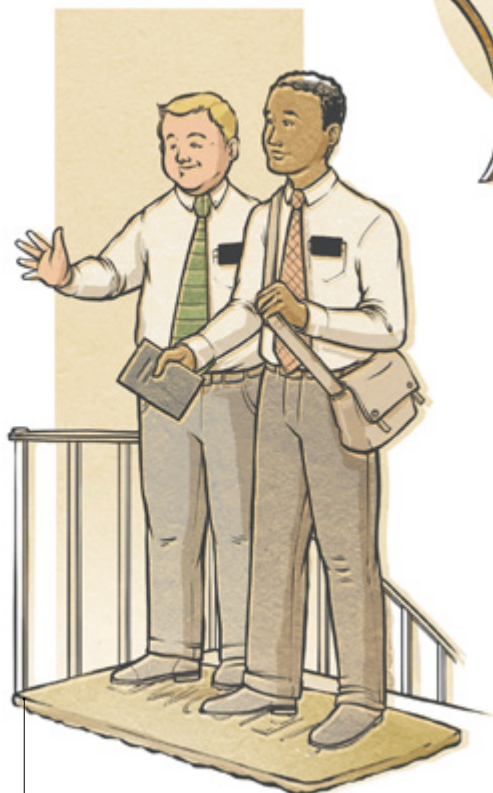
Приймати пораду
і виправлення.

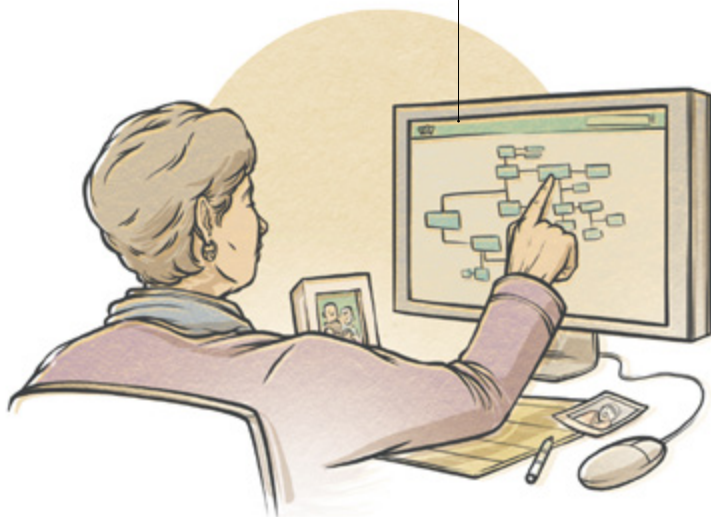
Надавати безкорисливе
служіння.

Молитися із справжнім наміром.

Служити на місії.

Виконувати
сімейно-історичну
роботу і часто
відвідувати храм.

ЦЕРКОВНІ НОВИНИ

Щоб дізнатися більше про церковні новини та події, відвідайте сайт news.lds.org.

Зміни в керівництві територіями

Перше Президентство оголосило про зміни у призначеннях в керівництві територіями, які набирають чинності 1 серпня 2015 р. Усі члени президентств територій є членами Першого або Другого кворуму сімдесятників.

Сімдесятники покликаються через одкровення під керівництвом Першого Президентства, щоб допомагати Кворуму Дванадцятьох Апостолів в їхньому священнослужінні по всьому світу.

“Історія сімдесятників насправді бере початок у Старому Завіті”, — сказав президент Бойд К. Пекер,

з Кворуму Дванадцятьох Апостолів¹. Перше згадування про сімдесятників знаходиться в книзі Вихід 24:1, а пізніше про них згадується у книзі Числа 11:16–17, 25, коли вони зібралися, щоб допомагати Мойсею.

Під час Свого земного служіння, Христос покликав сімдесятників, дав їм настанови, подібні до тих, які Він дав Дванадцятьом апостолам, і послав їх “перед Себе”, пояснивши, що ті, хто почують їхній голос, почують Його голос (див. Матвій 10:1, 16–17; Лука 10).

“Ми віримо в той самий устрій,

що був у первинній Церкві,— сказав президент Пекер. —А там були сімдесятники”. (Див. Уложення віри 1:6). Сьогодні у швидкозростаючій Церкві сімдесятники відіграють важливу роль, допомагаючи Дванадцятьом. “Сімдесятники через делегування можуть робити все, що буде сказано їм Дванадцятьма”, —сказав президент Пекер². ■

ПОСИЛАННЯ

1. Бойд К. Пекер, in “The Twelve and the Seventy, Part One: Revelation and the Role of the Seventy” (video), LDS.org.
2. Бойд К. Пекер, in “The Twelve and the Seventy”.

Президентство сімдесятників

Рональд А. Разбанд
Допомагає в усіх територіях

Л. Уїтні Клейтон
Північна Юта
Солт-Лейк-Сіті, штат Юта
Південна Юта

Дональд Л. Холлстром
Північно-східна північноамериканська

Річард Дж. Мейнз
Північно-західна північноамериканська
Західна північноамериканська

Крейг С. Крістенсен
Штат Айдахо
Центральна північноамериканська

Уліссес Соарес
Південно-східна північноамериканська

Лінн Г. Роббінс
Південно-західна північноамериканська

Південно-східна Африка

Стенлі Г. Елліс
Перший радник

Карл Б. Кук
Президент

Кевін С. Гамільтон
Другий радник

Західна Африка

Теренс М. Вінсон
Перший радник

ЛеГранд Р. Кертіс, мол.
Президент

Девід Ф. Еванс
Другий радник

Азія

Ренді Д. Фанк
Перший радник

Джерріт В. Гонг
Президент

Чі Гонг (Сем) Вонг
Другий радник

Північна Азія

Казухіко
Ямашита
**Перший
радник**

Скотт
Д. Уайтінг
Президент

Йон Гван
Чої
**Другий
радник**

Бразилія

Жаїро
Массагарді
**Перший
радник**

Клаудіо
Р. М. Коста
Президент

Маркос
А. Айдукайтис
**Другий
радник**

Карибський регіон

Клаудіо
Д. Сівік
**Перший
радник**

Дж. Девн
Корніш
Президент

Х'юго
Е. Мартінес
**Другий
радник**

Центральна Америка

Адріан
Очоа
**Перший
радник**

Кевін
Р. Дункан
Президент

Хосе
Л. Алонсо
**Другий
радник**

Європа

Пол
В. Джонсон
**Перший
радник**

Патрік
Керон
Президент

Тімоті
Дж. Дайчес
**Другий
радник**

Східна Європа

Йорг
Клебінгат
**Перший
радник**

Брюс
Д. Портер
Президент

Ларрі
С. Качер
**Другий
радник**

Мексика

Пол
Б. Пайпер
**Перший
радник**

Бенхамін
Де Ойос
Президент

Арнульфо
Валенсуела
**Другий
радник**

Ближній Схід/Північна Африка

Ларрі
Р. Лоуренс
**Керівництво здійснюється
з Головного управління
Церкви**

Уїлфорд
В. Андерсен

Тихоокеанський регіон

О. Вінсент
Хелек
**Перший
радник**

Кевін
У. Пірсон
Президент

С. Гіффорд
Нільсен
**Другий
радник**

Філіппіни

Шейн
М. Боуен
**Перший
радник**

Ян
С. Ардерн
Президент

Аллен
Д. Хейні
**Другий
радник**

Північно-західна південноамериканська

В. Крістофер
Уедделл
**Перший
радник**

Хуан
А. Аседа
Президент

Карлос
А. Годой
**Другий
радник**

Південна південноамериканська

Франциско
Дж. Віньяс
**Перший
радник**

Уолтер
Ф. Гонсалес
Президент

Хосе
А. Тейксейра
**Другий
радник**

СЛАВЕТНЕ ВОЗЗ'ЄДНАННЯ

Сюзен Л. і С. Террі Уорнер

*Десятиліття розлуки і смутку
закінчилися, коли Господь звів
батька і сина у храмі.*

Чудового квітневого ранку 2012 року Джон Еков-Менса увійшов до храму в Аккрі, Гана. Літній брат, якому вже було за 80, приїхав з групою святих з Нкавкав, де він самотньо жив. Група планувала заночувати у кімнатах для відвідувачів храму, розташованих неподалік, і залишитися ще на два дні, аби послужити у храмі.

Сидячи у храмі, брат Еков-Менса чекав на участь у початкових обрядах, коли біля нього сів молодший віком чоловік. Молодшому віком чоловікові було 54 роки, і він планував того ранку відвідати сесію ендаументу разом зі своєю дружиною. Але оскільки вони запізнилися, то він вирішив, що буде виконувати початкові обряди.

“Звідки ви?”—запитав брат Еков-Менса.

“Секонді”,—відповів чоловік.

“З якої частини Секонді?”—запитав брат Еков-Менса.

“Кетан,—відповів молодший брат,—з тієї частини, де розташовані школи”. Розмова продовжувалася, і обидва чоловіки відчували, до чого ці запитання можуть привести.

Схвилюваний наростаючим відчуттям того, що він його впізнав, молодший віком чоловік поглянув на брата Еков-Менсу. “Ви—мій батько,—проголосив він.— Як вас звати?”

“Джон Еков-Менса”.

“У мене таке ж ім'я”,—відповів син.

Після служіння у храмі обидва чоловіки довго сиділи у целестіальній кімнаті, відновлюючи між собою зв'язок і відчуття любові. Хоча все, що брат Еков-Менса молодший розповів і зробив заслуговувало на повагу і було правильним, він здавалося, ще не був готовий всім

серцем прийняти свого батька—аж поки не дізнався, чому його батько мав піти і чому не міг спілкуватися зі своєю сім'єю.

Майже 50 років тому брат Еков-Менса старший одружився з жінкою, чия бабуся—найстаріша очільниця матриархального роду на той час—мала необмежену владу у своєму племені. На жаль, як голова роду вона чинила спротив шлюбу своєї онучки і Джона. На її настійливу вимогу подружжя зрештою розлучилося, коли їхньому найстаршому сину Джону молодшому, було лише чотири чи п'ять років. Джон молодший знав свою бабуся як

сильну працелюбну жінку, а не як силу, яка майже на 50 років позбавила його будь-якого спілкування з рідним батьком.

Вигнання з племені значною мірою порушило всі зв'язки. Оскільки не було ні телефонів,

ні пошти, Джон старший не мав змоги підтримувати контакт із своєю сім'єю. У пошуках роботи він поїхав на далеку відстань. Він жив у Манкессімі з 1963 по 1989 рік, де керував невеликим малярним цехом. Звідти він переїхав до Ади, де жінка, чий будинок він фарбував, познайомила його з євангелією Ісуса Христа. Брат Еков-Менса старший приєднався до Церкви у 1991 році.

Оскільки брат Еков-Менса молодший був дуже малий, коли розпався шлюб його батьків, він небагато знав про свій спадок. Час від часу мати казала, що він як дві краплі води схожий на свого батька, але це все, що він знав.

Коли Джон виріс і одружився, разом з дружиною Деборою вони вирішили знайти Церкву, до якої б приєдналися. Джон був в Університеті Гани в Аккрі, коли на полиці побачив журнал *Ліягона*. Він узяв журнал і зацікавився його змістом. Джон звернув увагу на те, кому належало це видання: Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Коли Джон повернувся з навчання додому в Секонді, його дружина з нетерпінням розповіла про церкву, про яку дізналася від

подруги. Вона сказала йому назву: Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Джон сказав їй, що це та Церква, про яку він прочитав у журналі в університеті.

Джона і Дебору навчали євангелії і охрестили в 1999 році. Через десять років вони запечатані у храмі в Аккрі і до них були запечатані троє молодших з п'яти їхніх дітей.

А потім у храмі в 2012 році зі сльозами на очах батько і син впізнали один одного. Радість доповнило розуміння, що вони незалежно один від одного приєдналися до Церкви і знайшли свій шлях до храму того чудового ранку. ■

Автори живуть у шт. Юта, США, і служили у місії Аккра, Гана.

Батько і син возз'єдналися у храмі через майже 50 років розлуки.

СИЛА ДОМАШНЬОГО ВЧИТЕЛЮВАННЯ

Джефф Б. Марлер

Як ми можемо проводити домашнє вчителювання для сім'ї, де нас навіть не впускають в дім?

Моїм напарником по домашньому вчителюванню призначили брата Еріксона—літнього члена мого приходу, який був відданим домашнім учителем. Він просив мене призначити зустрічі, що мене зовсім не обтяжувало.

Серед сімей, довірених нам, сім'я Райтів (прізвище змінено) була неактивною в Церкві. Коли я зателефонував їм додому, брат Райт сказав: “Ніколи більше не дзвонить мені додому”.

Я розповів братові Еріксону про те, що сталося. Наступного місяця, коли він знову попросив мене зателефонувати Райтам, я нагадав йому, що Брат Райт не хоче, аби ми телефонували. Брат Еріксон наполягав на тому, аби я все ж подзвонив, тож так я і зробив. Коли брат Райт підняв слухавку, я попросив його не класти її і сказав, що мій напарник з домашнього вчителювання наполягав на тому, щоб я подзвонив. Я запитав, чи можемо ми здійснювати домашнє вчителювання за допомогою щомісячних дзвінків. Він погодився.

З того часу я дзвонив Райтам кожного місяця. Кожного разу, коли я дзвонив, брат Райт казав: “Ну от ви і подзвонили”. Потім він клав слухавку. Я до цього спокійно ставився, а брат Еріксон більшого і не вимагав.

Але через кілька місяців, брат Еріксон запропонував, щоб ми попостилися за Райтів. Я погодився, тож однієї неділі ми молилися і постилися, аби знайти спосіб зворушити брата Райта. Наступного ранку, коли я проїздив повз дім Райтів по дорозі на роботу, брат Райт виходив зі свого дому. Я побачив іграшкову вантажівку під задніми колесами його машини, тож зупинився і вказав на неї. Він мені подякував.

“До речі,—сказав я,—я ваш домашній учитель”.

Він подякував знову і поїхав на роботу.

Я зателефонував брату Еріксону і розповів про те, що сталося. Він попросив мене подзвонити братові

Райту і призначити домашнє вчителювання на наступний вечір, що я і зробив. Брат Райт був і приязним, і доброзичливим. У нас пройшла чудова зустріч із сім'єю, і ми призначили наступну. Я вийшов з їхнього дому з великим свідченням про піст і молитву та про важливість домашнього вчителювання.

Пізніше того ж тижня я дізнався, що брат Райт дозволив місіонерам повного дня навчати його 15-річну дочку. Вона вже багато місяців молилася, щоб батькове серце пом'якшилося і він дозволив їй охреститися. З часом ця сім'я почала відвідувати церкву, а брат Райт врешті-решт дозволив своїй дочці охреститися. Насправді, саме він її і охрестив.

Я вдячний, що брат Еріксон був чутливий до впливу Духа. Його духовне бачення протягом всієї цієї історії допомогло мені здобути більше свідчення про силу і потенціал відданого домашнього вчителювання. ■

Автор живе в шт. Аризона, США.

ВІКНО З ВИДОМ НА БАСЕЙН

Бекі Хайнер

Наші сімейні стосунки можуть допомагати нам навчатися євангелії, розуміти її та жити за нею.

Наша відпустка закінчувалася. Під час сніданку того ранку ми планували, як найкраще провести час у готелі, перш ніж подолати п'ятигодинну подорож автомобілем додому. Мій чоловік вирішив повести наших трьох малих донечок на останню розвагу до басейну. А я хотіла піти на біговий тренажер у спортзалі.

Той біговий тренажер, який я обрала, був спрямований до скляної стіни, яка виходила на басейн. Невдовзі я побачила сім'ю, свою сім'ю, яка йшла до басейну. Рушники, взуття і футболки розліталися в усі боки, коли дівчатка збуджено готувалися застрибнути у воду. Як правило, я б йшла за ними і збирала одяг та взуття і, чесно кажучи, мене б це трохи дратувало. Натомість я дивилася на цю сім'ю збоку, ніби величезне вікно переді мною було екраном у кінозалі. Поки мої ноги

ритмічно рухалися по біговому тренажеру, я спостерігала.

Я бачила, якими щасливими всі вони були: сміялися, гралися разом, і мені пригадалися моменти, коли я розстроювалася через дріб'язкові суперечки, які неминуче виникають у сім'ї, або нелегкі почуття, що, попри мої найкращі зусилля, я не могла навчити своїх дітей любити одне одного. Але, спостерігаючи за ними, я бачила людей, які були щасливі разом. Я зрозуміла, що мені вдалося навчити їх любити одне одного; я просто не помічала, що вони це можуть.

Я бачила, як одна з дівчаток постійно стрибала з краю басейну в обійми свого тата. Я подумала про всі ті великі стрибки, які їй доведеться робити упродовж життя, і сподівалася, що вона віритиме, що Небесний Батько буде підхоплювати

її кожного разу. Я знала, що з кожним стрибком вона навчалася довіряти і що наша сім'я була безпечним місцем, щоб навчитися тій довірі.

Інша дочка хотіла покращити своє вміння плавати. Я бачила, як сім'я підбадьорює її не полишати спроб. Будуть часи у її житті, коли вона потребуватиме такої ж підтримки перед лицем більших випробувань.

І тоді я побачила, як наша третя дочка випадково вдарилася об басейн. Розстроєна і сердита, вона, розбризкуючи воду, вийшла з басейну і сіла на стілець. Сім'я відразу ж помітила, що її немає. Я бачила, як кожен з любов'ю заохочував її повернутися в басейн. Згодом вона так і зробила, і я подумала про її майбутнє, про всі ті часи, коли їй буде боляче і захочеться опустити руки. Я сподівалася, що вона завжди знайде в любові своєї сім'ї силу, щоб витерпіти.

Раптом до мене прийшло усвідомлення: наші сім'ї можуть бути ключем до нашої здатності навчатися євангелії, розуміти її та жити за нею. Нефій зазначив, що "малими засобами Господь може вершити великі справи" (1 Нефій 16:29). Те саме відбувається і в сім'ях. Так, батькам нелегко. Але кожне зусилля навчати, виховувати і любити, яким би маленьким воно не було, має значення.

Мій невеличкий кіносеанс закінчувався. Коли я вимкнула тренажер і подивилася, як моя сім'я збирає одяг, то відчула, як оновилося моє зобов'язання продовжувати—продовжувати робити всі ті маленькі речі, які, як я боялася, ні на що не впливають. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Старійшина
Рассел М. Нельсон

3 Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

Учнівство та захист шлюбу

Учні Господа є захисниками традиційного шлюбу. Ми не можемо в цьому поступатися. Історія не є нашим суддею. Світське суспільство не є нашим суддею. Бог—наш суддя!

Міцне партнерство має велику силу. Справжні партнери можуть досягнути більшого за сумарний результат їх окремих зусиль. Якщо є справжнє партнерство, один плюс один—це набагато більше, ніж два. Наприклад, доктор Вільям Дж. Майо і його брат доктор Чарльз Х. Майо створили Клініку Майо. Юристи та інші створюють впливові партнерства. І в шлюбі чоловік та дружина можуть утворити *найважливіше* партнерство—вічну сім'ю.

Значне вдосконалення у будь-якій справі залежить від співпраці та злагоди. Великі провідники і партнери удосконалюються в умінні ділитися поглядами й зусиллями, а також у методах досягнення згоди. Великі партнери абсолютно віддані. Вони приборкують особисте его заради того, щоб стати складовою створення чогось більшого, ніж вони самі. Визначне партнерство залежить від розвитку кожним партнером власних якостей свого характеру.

Вартові доброчесності

Зараз такий період мого життя, коли я часто буваю на похованнях. Я бачив, як багато сімей прощалися на певний час з тими, кого вони люблять і до кого запечатані. Я часто іду з поховання, міркуючи: “А що мені б хотілося, аби про мене сказали на моєму похороні?”

Не надто рано і вам поставити те ж саме запитання у своєму житті. Що ви б хотіли, аби про вас сказали на вашому похованні?

Я сподіваюся, що скажуть, яким хорошим чоловіком і батьком або хорошою дружиною і матір'ю ви були, що ви були цілісною людиною, доброю і терплячою, що ви були смиренними і працелюбними, і що ви були доброчесними.

Найвеличнішими захисниками всієї доброчесності є шлюб і сім'я. Особливо, коли йдеться про такі чесноти, як цнотливість і вірність, без яких тривале і повноцінне партнерство у шлюбі та сімейні стосунки не будуть можливі.

Чоловіки і жінки створені для того, щоб мати змогу робити те, що можуть, і ставати тим, ким можуть,—разом. Необхідні чоловік і жінка, аби дитина народилася на світ. Матері і батьки не є взаємозамінними. Чоловіки і жінки є різними і взаємодоповнюючими. Діти заслуговують на можливість виховуватися мамою і батьком¹.

Ви, найвірогідніше, станете свідками загострення полеміки щодо визначення шлюбу. Багато наших сусідів, колег і друзів ніколи не чули логічних і натхненних істин стосовно важливості шлюбу в тому вигляді, як їх визначив Сам Бог. У вас буде багато можливостей зміцнювати розуміння Господньої точки зору в цій дискусії за допомогою красномовних прикладів, як зі свого особистого життя, так і сімей.

Апостол Павло передбачав наші обставини, коли сказав:

“Останніми днями настануть тяжкі часи.

Будуть-бо люди тоді самолюбні, грошолобні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні,

нелюбовні, запеклі, осудливі, ... ненависники добра, ... що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога”.

На завершення він каже: “Відвертайсь від таких!” (2 Тимофію 3:1–5).

Після свого видатного пророцтва стосовно наших днів Павло додає такі слова застереження: “Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі,—будуть переслідувані” (2 Тимофію 3:12).

Поміркуйте над цим! Це означає, що у ці небезпечні часи життя не буде легким для істинних учнів Господа Ісуса Христа. Але ми будемо мати Його схвалення. Він надав нам таке запевнення: “Благословенні всі ті, кого переслідують через Моє ім'я, бо їхнім є царство небесне” (3 Нефій 12:10).

Одним словом, усі ми, послідовники Христа, будемо випробувані. Кожну годину кожного дня ми маємо приві-

лей вибирати між правильним і хибним. Це давня битва, яка почалася ще у доземному царстві. І з кожним днем битва стає все більш запеклою. Ваша особиста сила характеру потрібна зараз, як ніколи раніше.

Не часткові послідовники

Минули ті часи, коли наслідувати Христа було легко і зручно. Ваша релігія не полягає в тому, аби з'являтися у церкві в неділю. Вона полягає в тому, аби виявляти себе справжнім учнем, починаючи з недільного ранку до суботнього вечора—24/7! Немає такого поняття, як частковий послідовник Господа Ісуса Христа.

Ісус запрошує кожного, хто хоче бути Його послідовником, узяти свого хреста і йти за Ним (див. Матвій 16:24; Марк 8:34; УЗ 56:2; 112:14). Чи готові ви приєднатися до лав? А може ви посоромитесь євангелії? Чи

посоромитесь ви Господа і Його плану? (див. Мормон 8:38). Чи ви піддастесь голосам тих людей, які хочуть змусити вас приєднатися до них з популярного боку сучасної історії?

Ні! Молодь Сіону не схибить! Я впевнений, що ви сміливо проголошуватимете Божу істину з ясністю і по-доброму, навіть якщо Його істина не буде політично популярною! Павло встановив взірець, коли проголосив: “Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона—сила Божа на спасіння кожному, хто вірує” (Римлянам 1:16; див. також 2 Тимофію 1:8).

Учні Господа є захисниками традиційного шлюбу. Ми не можемо поступатися. Історія не є нашим суддею. Світське суспільство не є нашим суддею. Бог—наш суддя! Для кожного з нас Судний день буде вершитися у Божий спосіб і у Божий час (див. Римлянам 2:5; Алма 33:22; Етер 11:20; УЗ 88:104; 133:38).

Майбутнє шлюбу і безмежної кількості людських життів визначатиметься вашою

готовністю урочисто свідчити про Господа і жити відповідно до Його євангелії. Ми здобуваємо великий захист, коли входимо у води хрищення і беремо на себе ім'я Ісуса Христа. Цар Веніамин казав так: “І ось, через той завіт, який ви склали, вас будуть називати дітьми Христа, Його синами, і Його дочками; бо знайте, цього дня Він духовно народив вас; бо ви кажете, що ваші серця змінилися через віру в Його ім'я; отже, ви народилися від Нього і стали Його синами і Його дочками” (Мосія 5:7; див. також вірш 8).

Мені дуже подобається висловлювання сестри Шері Дью, колишнього члена генерального президентства Товариства допомоги, на нещодавній жіночій конференції в Університеті Бригама Янга. Вона сказала: “Стержень нашого становлення в якості послідовників Христа—це *робити* те, що ми обіцяємо робити кожного разу, коли приймаємо причастя—тобто “завжди пам'ятати” Господа. Це означає пам'ятати Його, коли ми обираємо, яким

Одна з найбільш непростих можливостей нашого часу—відстоювати істину стосовно священної природи шлюбу.

*Тягар учнівства—
важкий. Як учні
Господа ви бу-
дете захисниками
шлюбу.*

ЗМІ дозволимо впливати на свій дух. Це означає пам'ятати Його в тому, як ми проводимо свій час і коли обираємо між постійною дієтою поп-культури або Словом Господа. Це означає пам'ятати Його під час конфлікту або коли виникає спокуса. Це означає пам'ятати Його, коли критики атакують Його Церкву і насміхаються з істини. Це означає пам'ятати, що ми взяли на себе Його ім'я"².

Послання сестри Дью співзвучне посланню Президента Говарда В. Хантера (1907–1995), який сказав: "Якщо наше життя та наша віра зосереджені на Ісусі Христі і Його відновленій євангелії, невдачі не зможуть постійно переслідувати нас. ... Якщо наше життя не зосереджене на Спасителеві і Його вченнях, то жодний успіх не зможе тривати постійно"³.

Проголошення Божої волі

Куди б ми з вами не йшли, і ви, і я, як послідовники Господа, маємо урочисту відповідальність проголошувати волю

Бога всім людям. І одна з найбільш непростих можливостей нашого часу— відстоювати істину стосовно священної природи шлюбу.

Наше послання визначається божественним вченням, канонізованим у Біблії:

"На початку Бог створив Небо та землю" (Буття 1:1).

"Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх" (Буття 1:27).

"Поблагословив їх Бог, і сказав ... до них: "Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю" (Буття 1:28).

"Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї,—і стануть вони одним тілом" (Буття 2:24).

"І назвав Адам ім'я своїй жінці: Єва, бо вона була мати всього живого" (Буття 3:20; див. також Мойсей 4:26).

Бог є Батьком усіх чоловіків і жінок. Вони є Його дітьми. Саме Він встановив шлюб як союз чоловіка і жінки. Шлюб не

був створений суддями з людей чи законодавцями. Він не був створений науково-дослідними інститутами чи народним голосуванням, часто цитованими блогерами чи експертами. Він не був створений лоббістами. Шлюб було встановлено Богом!

Десять заповідей забороняють перелюб і заздрість (див. Вихід 20:14, 17; Повторення закону 5:18, 21).

Ті давні заповіді були дані пізніше людям у новозавітні часи (див. Матвій 5:27–28; 19:18; Римлянам 13:9) і в часи, описані в Книзі Мормона (див. Мосія 13:22, 24; 3 Нефій 12:27). У сучасному одкровенні Господь підтвердив: “Люби свою дружину усім своїм серцем і припадай до неї і більше ні до кого” (УЗ 42:22).

Справжні близькі стосунки, згідно з планом нашого Творця, формуються лише у священному союзі чоловіка і жінки, тому що вони збагачуються істиною й облагороджуються шануванням завітів, які чоловік і дружина укладають один з одним і з Богом. Дуже важливо відзначити, що повна вірність тим завітам забороняє порнографію, хтивість або жорстоке поводження у будь-якому вигляді.

Соціальний та політичний тиск з метою змінити закони шлюбу призвели до практик, що суперечать Божій волі стосовно вічної природи і мети шлюбу. Людина просто не може зробити моральним те, що Бог проголосив аморальним. Гріх, навіть якщо його узаконено людьми, залишається гріхом в очах Бога.

Брати і сестри, підперезавши стегна незаперечною істиною, проголошуйте свою любов до Бога! Проголошуйте свою любов до всіх людських істот, “не виявляючи злоби до жодного, але з милосердям до всіх”⁴. Вони, як діти Бога, є нашими братами і сестрами. Ми цінуємо їхні права і почуття. Але ми не можемо закривати очі на зусилля змінити божественне вчення. Людина не може його змінити.

Любов означає послух

Бог любить Своїх дітей. І якщо вони люблять Його, вони будуть показувати цю любов, дотримуючись Його заповідей (див. Іван 14:15, 21; 1 Івана 5:2; УЗ 46:9; 124:87), у тому числі зберігаючи цнотливість до шлюбу і абсолютну вірність у шлюбі. Писання застерігають, що поведінка, яка суперечить Господнім заповідям, не лише позбавить подружні пари божественно схвалених близьких стосунків, але і накличуть суворі присуди Бога (див. Левит 26:15–20; Псалми 89:31–32; Матвій 5:19).

Найблагородніші бажання людського серця стосуються шлюбу, який триватиме після смерті. Абсолютна вірність завітам, укладеним у святих храмах, дозволить чоловікам і дружинам залишатись запечатаними разом на всю вічність (див. УЗ 132:7, 19).

Тягар учнівства—важкий. Як учні Господа ви будете захисниками шлюбу. І якщо ви чесні та вірні, Він не лише допомагатиме вам і захищатиме вас (див.

УЗ 84:88), але також благословлятиме ваші сім’ї (див. Ісаія 49:25; УЗ 98:37).

На вас поширюється безмежна Спокута Господа. Завдяки Йому ви зрештою отримаєте в нагороду безсмертя. І завдяки Йому ви зможете насолоджуватися благословеннями вічного життя з Ним і вашими сім’ями. ■

З виступу “Disciples of Christ—Defenders of Marriage” (Учні Христа—захисники шлюбу), виголошеного 24 серпня 2014 року на церемонії вручення дипломів в УБЯ. Повну версію виступу англійською мовою можна знайти на сайті speeches.byu.edu.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, 3 с. обкладинки.
2. Sheri L. Dew, “Sweet above All That Is Sweet” (Brigham Young University Women’s Conference address, May 1, 2014), 7, ce.byu.edu/cw/womensconference/transcripts.php.
3. Howard W. Hunter, “Fear Not, Little Flock” (Brigham Young University devotional, Mar. 14, 1989), 2, speeches.byu.edu.
4. Abraham Lincoln, “Second Inaugural Address,” Mar. 4, 1865.

Старійшина
Аллан Ф. Пекер
Сімдесятник

НЕЗМІННІ НОРМИ НЕБЕСНОГО БАТЬКА

Божі норми є непорушними, і ніхто не може їх змінити. Люди, які думають що можуть це зробити, будуть дуже здивовані на Останньому суді.

На своїй першій роботі після закінчення коледжу я працював на великому підприємстві з будівництва літаків. Там я дізнався, що аби будувати надійні літаки, компанія мала специфікації на кожну деталь. Деталі мали бути сертифіковані, задовольняючи всі норми, які визначають такі параметри як форма, розмір і допуски.

Якщо деталь відповідала нормам, її вносили в реєстр для будівництва літака. Якщо вона не відповідала нормам, деталь не приймали і повертали постачальнику. Постачальники деталей турбувалися про те, щоб зрозуміти всі вимоги і задовольнити їх, у тому числі й допуски.

Чи захотіли б ви свідомо легіти літаком, збудованим з деталей, що відповідають заниженим нормам? Звичайно ж, ні! Ви б хотіли, щоб деталі відповідали завищеним нормам. Однак здається, що деякі люди свідомо приймають занижені норми поведінки у своєму житті. Але лише знаючи, розуміючи і живучи за вченням Христа, ви зможете засвоїти поведінку, яка зробить вас гідними піднесення.

У сучасному суспільстві ми часто чуємо про *допуски або толерантність*, як правило в контексті терпимості або прийняття культури чи поведінки інших людей. Іноді це слово використовують люди, які хочуть, аби якісь їхні справи були прийняті людьми, не замислюючись, який це справить вплив на суспільство або інших людей. Моя мета полягає не в тому, аби говорити про це визначення, але в тому щоб зосередитися на *розробці* визначення цього слова і його застосування для нас.

Слово *толерантність* або допуск, використовується для визначення прийнятних відхилень від визначених норм. Для промислово виготовленої деталі довжиною 13 см норми похибки можуть дорівнювати тисячну частку дюйма (0,0025 см) в більший або менший бік. Інша деталь має бути виготовлена з певного матеріалу, очищеного на 99,9 відсотків, як у золотих злитках. Господь установив допустимі норми, які допоможуть нам стати гідними піднесення.

Норми і оцінювання

Норми, необхідні для спасіння, називаються заповідями, які дані нашим Небесним Батьком. Ці норми стосуються усіх сфер нашого життя в усі часи. Вони не застосовуються вибірково у певний час чи у певних ситуаціях. Заповіді визначають допустимі норми, необхідні для того, щоб бути гідними піднесення.

Існує процес оцінювання, який, в певному розумінні, подібний до процесу сертифікації деталей для літака. Так само, як існує перевірка якості деталей для літака, наш Небесний Батько має оцінити, аби визначити, чи будемо ми сертифіковані. У нас є перевага знати норми і відповідати їм у межах допустимих відхилень, встановлених Господом.

Ви пам'ятаєте, що у Спасителевій притчі на весілля було запрошено десять дів. Коли прийшов молодий, п'ятеро мали оливу і змогли увійти. Інші п'ять запізнилися і не змогли увійти. (Див. Матвій 25:1–13).

Стосовно цієї притчі старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Арифметика цієї притчі засмучує. Ясно, що десять дів символізують членів Церкви, бо усі вони були запрошені на весільний бенкет і всі вони знали, що вимагалось від них на час, коли прибуде молодий. Та лише половина була готова, коли він прибув”¹.

Перші п’ять дів відповідали нормам. Це необхідно і нам.

Бог створив нас на Свій власний образ. За планом, на цій землі ми отримуємо тіло, здобуваємо досвід, проходимо обряди і маємо витерпіти до кінця. Було встановлено норми і визначено стандарти, відповідність яким робить нас гідними піднесення. Бог пообіцяв, що ми можемо досягти піднесення, але Він також сказав: “Я, Господь, зв’язаний Своїм обіцянням, коли ви робите те, що Я кажу; але коли ви не робите того, що Я кажу, ви не маєте обіцяння” (УЗ 82:10).

Норми і свобода волі

За Божим планом спасіння нас піддано формуванню, впорядкуванню і шліфовці, щоб стати такими, як Він. Це те, що кожен з нас має пройти індивідуально.

“Бо ось, це є Моя робота і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39).

Бог встановив, що ми повинні робити, і норми, яким ми повинні відповідати. Надзвичайним є те, що Він дає нам моральну свободу, аби вирішувати, чи ми будемо приймати ті норми й відповідати їм. Однак існують наслідки наших рішень. Він дав нам свободу волі, але Він не дав нам повноважень змінювати норми або наслідки наших рішень.

Оскільки є норми і оскільки ми маємо свободу вибирати, існує Останній суд, під час якого кожен з нас пройде перевірку на відповідність нормам—тобто, щоб подивитися, чи жили ми за нормами й не перевищували відхилень, визначених Богом. Його оцінка буде остаточною.

Учення про покаяння дозволяє нам виправити чи залагодити дефекти, але краще зосередитися на відповідності Божим нормам, ніж планувати застосування принципу покаяння перед Судом. Я засвоїв цей урок ще в молодості.

Підлітком я працював на ранчо свого дідуся у штаті Вайомінг, США. То було ранчо площею 810 га пліус природні пасовиська, де вирощували овець і велику рогату худобу. Для забезпечення роботи ранчо необхідно було багато устаткування. Оскільки найближча ремонтна майстерня була досить далеко, мій дідусь навчав нас бережно користуватися обладнанням і все перевіряти, перш ніж залишати дім. Якщо у нас щось ламалося, це, зазвичай, було за кілька миль від дому і означало, що треба довго іти пішки.

Дуже швидко я засвоїв закон про наслідки. Завжди краще уникати проблем, ніж довго іти пішки. Те ж саме стосується заповідей нашого Небесного Батька. Він може сказати, у чому полягає різниця між людиною, яка дійсно намагається стати подібною до Нього, і людиною, яка ходить по грані, але намагається залишитися на межі дозволеного.

Норми і протилежності

Зараз є у світі люди, які намагаються відкидати або змінювати норми, встановлені Богом. Ця явище не є новим.

“Горе тим, хто називає зло добром, а добро—злом, хто ставить темряву за світло, а світло—за темряву, хто ставить гірке за солодке, а солодке—за гірке!” (2 Нефій 15:20).

Ми не повинні обманюватися або дослухатися до тих, хто намагається переконувати нас, що Божі норми змінилися. У них немає жодних повноважень змінювати норми. Лише дизайнер—Небесний Батько—може змінювати специфікації.

Усі ми легко погоджуємося з тим, яким безглуздя було б, якби постачальник деталей до літака прислухався до непоінформованої людини, яка висловлюється на користь внесення змін до специфікацій або норм допуску деталей. Ніхто з нас не захоче летіти на літаку, зробленому з таких деталей.

Так само ніхто не звинуватить виробника літака в тому, що він не є вдумливим чи толерантним, якщо він відмовиться від таких деталей. Виробник не дозволить, щоб залякуваннями або глузуваннями його змусили погодитися на використання несертифікованих деталей. Поступившись, він би поставив під ризик свій бізнес і життя пасажирів, які літатимуть цими літаками.

Ми не захочемо свідомо летіти літаком, збудованим з деталей, що не відповідають нормам. Так само ми не повинні приймати або застосовувати неналежні норми поведінки. Лише знаючи, розуміючи вчення Христа і живучи за ним, ми зможемо стати гідними піднесення.

Те саме стосується Божих законів і заповідей. Його норми є непорушними, і ніхто не може їх змінити. Люди, які думають, що можуть це зробити, будуть дуже здивовані на Останньому суді.

Відповідність нормам

Наш Небесний Батько є автором плану спасіння. Він розставив по місцях усе, що нам необхідно, аби бути гідними повернення в Його присутність. Норми встановлено, вони відомі й легкодоступні кожному з нас.

Спаситель сказав нам, що норми посилені для всіх нас. Слово мудрості є доказом цього, вказуючи, що воно дане “як принцип з обіцянням, пристосоване до здатностей слабких і найслабкіших з усіх святих, які є або яких можна назвати святими” (УЗ 89:3; курсив додано).

Спаситель також навчає, що ми не будемо “спокуша[тися] більше того, ніж [ми] може[мо] витримати” (УЗ 64:20), але ми повинні “пильнувати, і молитися постійно” (див. Алма 13:28).

У вас є сила: “Бо є в [вас] сила, завдяки якій [ви] є вільними в собі. І якщо люди творять добро, вони ні в якому разі не втратять свою винагороду” (УЗ 58:28).

Ви можете відповідати допустимим нормам і стандартам. Ви здатні бути гідними піднесення.

Провід від Святого Духа

Ми дізнаємося про норми, коли ходимо до церкви і вивчаємо доктрину, що міститься в Писаннях і словах сучасних пророків, та діємо відповідно.

Найбільшим джерелом скерування є спонукання Святого Духа, Який навчатиме нас усьому, що ми маємо робити (див. 2 Нефій 32:2–3). За допомогою Святого Духа і Світла Христа (див. Мороній 7:16–18), ми можемо відрізнити правильне від неправильного. Ми можемо мати скерування упродовж усього життя. Ми можемо відчувати в серці й отримувати думки в своєму розумі, які можуть втішати і скеровувати. Це діє навіть для дітей.

Бог пообіцяв, що Він допомагатиме нам, якщо ми будемо намагатися відповідати Його нормам. Саме так, як ми не захочемо свідомо летіти літаком, збудованим з деталей, що не відповідають нормам, ми не повинні приймати або застосовувати неналежні норми поведінки. Лише знаючи, розуміючи вчення Христа і живучи за ним, ми зможемо стати гідними піднесення. ■

З виступу “Standards and Tolerance” (Норми і допуски), виголошеному на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга–Айдахо 13 листопада 2012 року. Повний текст виступу англійською мовою можна знайти на сайті byu.edu.

ПОСИЛАННЯ:

1. Даллін Х. Оукс, “Підготовка до Другого пришестя”, *Ліягона*, трав. 2004, с. 8.

Старійшина
Брюс С. Хейфен
Служив сімдесятикомом
з 1996 по 2010 р.

Проголошення

ПРО СІМ'Ю: ПОДОЛАННЯ ПЛУТАНИНИ
В СУЧАСНІЙ КУЛЬТУРІ

Це перша з двох статей, написаних старійшиною Хейфеном, які допомагають відзначити 20-у річницю виходу в світ документа “Сім'я: Проголошення світові”. Друга стаття буде опублікована у вересневому номері Ліяґони за 2015 р.

“Що викликає ваше найбільше занепокоєння?”—запитував журналіст Президента Гордона Б. Хінклі (1910–2008) у червні 1995 року незадовго до його 85-річчя. Він відповів: “Найбільше мене непокоїть сімейне життя членів Церкви. У нас є чудові люди, але є надто багато таких, у кого розпадаються сім'ї. ... Думаю, що [це] викликає у мене найбільше занепокоєння”¹.

Через три місяці Президент Хінклі публічно зачитав документ “Сім'я: Проголошення світові”².

Не було співпадінням те, що це урочисте Проголошення було видано саме тоді, коли Господній пророк відчув, що серед усіх тем, які його турбували, найбільше занепокоєння викликала нестабільність у сімейному житті членів Церкви. Пізніше він додав, що найбільше випробування, яке стоїть перед Америкою і рештою світу—це “проблеми в сім'ях, які виникають через те, що батьки отримали хибне скерування, внаслідок чого хибне скерування отримають і діти”³.

Проголошення не було простою добіркою висловлювань на користь сім'ї. То було серйозне пророчче застереження про наявність великої міжнародної проблеми. І тепер, через 20 років, проблема лише погіршується, що доводить, наскільки пророчим було застереження в 1995 році.

Перш ніж ми з'ясуємо, що це означає для кожного з нас, давайте розглянемо, як сучасна культура отримала те, що має зараз.

Найпоширеніша історія кохання

Найстаріший сюжет в історії людства, сповнений найбільшої надії, має спільну фабулу: хлопець зустрічається з дівчиною, вони закохуються, одружуються, народжують дітей і—як вони сподіваються—живуть щасливо. Ця найпоширеніша історія кохання є настільки важливою у великому плані щастя, що вона почалася з Адама і Єви, а для більшості членів Церкви вона й досі скеровує життя, подібно до Полярної зірки.

Постійну відданість шлюбу і батьківству можна порівняти з двома основними нитками, які проходять через весь узор нашого соціального полотна.

Радість людської любові і належності до сім'ї дає нам надію, мету і бажання жити краще. Це змушує нас мріяти про день, коли ми, тримаючись за руки, разом увійдемо у присутність Господа. Там ми обнімемо своїх рідних і залишимося з ними назавжди, щоб більше ніколи не “вий[ти] назовні” (Об'явлення 3:12).

Упродовж багатьох років суспільство загалом підтримувало це вроджене бажання належати. Звичайно, у сім'ях були проблеми, але більшість людей продовжувала вважати, що “зав'язування вузла” шлюбу створювало відносно довговічний сімейний союз. А ті вузли утримували полотно суспільства, “скріпивши ... серця у єдності і в любові” (Мосія 18:21).

Однак упродовж останніх поколінь полотно значною мірою потоншало, оскільки ми переживаємо, як називають це деякі автори, “занепад шлюбу”⁴. Багато людей поза Церквою більше не розглядають шлюб, як джерело довготермінових зобов'язань. Натомість вони вважають шлюб і навіть народження дітей тимчасовим особистим вибором. Проте постійну відданість шлюбу і батьківству можна порівняти з двома основними нитками, які проходять через весь узор нашого соціального полотна. Коли ті нитки тоншають, полотно може розсотуватися, і ми можемо втратити сюжет всесвітньої історії кохання.

Я спостерігав це розсотування з особистої точки

зору батька, члена Церкви і викладача сімейного права. Починаючи з 1960-х років, рух за громадянські права дав поштовх новим юридичним теоріям стосовно рівності, особистих прав і визволення. Ці ідеї допомогли Сполученим Штатам розпочати шлях до подолання своєї ганебної історії расової дискримінації. Вони також допомогли цій країні зменшити дискримінацію жінок. Такий захист від дискримінації співпадає з *особистими інтересами* кожного громадянина.

Однак певні форми правової класифікації насправді є корисними. Наприклад, закон є “дискримінаційним” для дітей заради їхнього *блага* через їхній вік: вони не можуть голосувати, керувати автомобілем або підписувати зобов’язуючу угоду. І вони отримують роки безоплатної освіти. Ці закони захищають дітей і суспільство від наслідків обмежених дитячих можливостей, у той же час готуючи їх до того, щоб стати відповідальними дорослими.

Закони також надають привілейований статус стосункам, що ґрунтуються на шлюбі та кровній спорідненості, і це не для того, щоб дискримінувати самотніх людей або тих, у кого немає родичів, але для того, щоб заохотити біологічних батьків укласти шлюб та виховувати їхніх власних стабільних дітей, які є основою стабільного, витривалого суспільства. Ці закони таким чином виявляють *зацікавленість суспільства* у своїх дітях і у своїй майбутній силі та витривалості.

Історично склалося так, що закони підтримують дієвий баланс між суспільними інтересами та індивідуальними інтересами, бо кожна складова грає важливу роль у здоровому суспільстві. Однак у 1960-х і 1970-х роках суди США почали інтерпретувати сімейне право у такий спосіб, що віддавав індивідуальним інтересам набагато більший пріоритет, ніж суспільним інтересам, таким чином порушуючи баланс між законодавчою і суспільною системою. Ця зміна стала лише частиною трансформації американського сімейного права—найбільшим культурним зсувом у ставленні до шлюбу та сімейного життя за останні 500 років. Я проілюструю цю трансформацію за допомогою кількох прикладів із законодавства США, хоча закони найбільш розвинених країн ідуть таким самим шляхом.

Культурний зсув

Усе почалося з того, що адвокати почали використовувати потужні індивідуально-визвольні ідеї, аби кинути виклик законам, що довгий час захищали інтереси дітей і суспільства у стабільних сім’ях. Суди і

законодавці прийняли багато з цих індивідуалістичних ідей, навіть якщо ці ідеї завдавали шкоди більш важливим суспільним інтересам. Наприклад, розлучення з формулюванням—“без провини”—було вперше дозволено в Каліфорнії у 1968 році, а потім поширилося по всіх Сполучених Штатах. Розлучення “без провини” змінило погляд людей на шлюб. Згідно з колишніми законами про розлучення одружені люди не могли просто прийняти рішення, щоб припинити свій шлюб; натомість вони мали довести, що їхнє подружжя вдалося до негідної поведінки, такої, як перелюб або насильство. У ті часи лише суддя, який представляв інтереси суспільства, міг вирішувати, коли розлучення було достатньо виправданим, аби дозволити його всупереч суспільним інтересам, які полягали в продовженні шлюбу.

Відповідно до початкового задуму, розлучення “без провини” мало гідні цілі. Це давало можливість розірвати шлюб, незалежно від наявності особистої провини, як причини для розлучення, що спрощувало процес розлучення. Теоретично, лише суддя, який усе ще представляв суспільні інтереси, міг вирішити, чи можна було б зберегти шлюб. Але в дійсності судді під час розгляду сімейних справ у суді поступалися особистим преференціям подружжя і згодом *визвільняли* того партнера, який хотів припинити шлюб.

Ці зміни в законі прискорили величезний культурний зсув, оскільки шлюб уже не вважався відносно незмінною суспільною інституцією. Натомість він став чимось тимчасовим, стосувався лише приватних взаємин, міг припинятися за бажанням—без глибоких розмірковувань над тим, як розлучення зашкодить дітям, уже не кажучи про те, як це зашкодить суспільству. Невдовзі сумніви суддів стосовно того, чи має суспільство право змушувати до дотримання шлюбних обітниць, викликало у подружніх пар хибне враження, що їхні особисті обітниці більше не мають великого соціального або морального значення. Тож тепер, коли шлюбне

зобов'язання створює конфлікт з особистими перевагами, люди більш схильні відходити в сторону. Вони розглядають шлюб як “не зобов'язуючий обов'язок”, незалежно від того, що означає ця суперечність.

Відображаючи таке нове ставлення, суди розширили батьківські права неодруженого батька і почали надавати права опіки та усиновлення неодруженим людям. Це докорінно змінило давно встановлене привілейоване право, яке по можливості сімейний закон надавав сім'ї, в якій біологічні батько і мати були одружені. Як досвід, так і соціальні дослідження чітко показували—і зараз показують,— що сім'я, в якій наявні одружені біологічні батько і мати майже завжди забезпечує найкращі умови для виховання дітей. Але з часом випадки, де батько і мати не в шлюбі, посприяли і стали результатом космічних показників спільного життя поза шлюбом і народження дітей не в шлюбі.

Крім того, в 1973 році Верховний суд США надав окремим жінкам право робити аборт за бажанням, тим самим відкидаючи давні культурні уявлення про соціальні інтереси, представлені ненародженими дітьми й обраними законодавцями, які до цього разом вирішували важливе питання про те, коли починається життя.

Розмови про розлучення “без провини” логічно ведуть до короткого коментаря про одностатеві шлюби. Це стало важкою і болісною темою, але зверніть увагу, що лише 17 років тому у жодній країні світу одностатеві шлюби не були дозволені. Тож як могла сама ця ідея про одностатеві шлюби з'явитися на міжнародній сцені саме тоді, коли історична концепція шлюбу такою

значною мірою втратила суспільне значення протягом останніх чотирьох десятиліть?

Хтось, вірогідно, відповість, що теорія “особистої автономії” на першому в Сполучених Штатах судовому розгляді одностатєвого шлюбу в 2001 році просто стала продовженням того ж індивідуалістичного юридичного поняття, яке створило розлучення “без провини”. Коли суд підтримує право людини *припинити* шлюб, незалежно від соціальних наслідків (як це стається під час розлучення “без провини”), той же принцип може, як вбачається, підтримувати право окремої людини на *зачаткування* шлюбу незалежно від соціальних наслідків (як це стається у випадку з одностатєвим шлюбом).

Іншими словами, коли люди вбачають у шлюбі між чоловіком і жінкою лише питання особистого вибору, а не ключової суспільної інституції, то не дивно, що багато людей зараз кажуть про одностатєві шлюби, що люди мають вільно обирати, який шлюб укладати. Це й може статися, коли ми втрачаємо бачення зацікавленості суспільства в шлюбах і в дітях. Звичайно, Бог любить усіх Своїх дітей і очікує, що ми будемо ставитися одне до одного *співчутливо* і *толерантно*—незалежно від особистої поведінки, яку ми можемо розуміти чи не розуміти. Але зовсім інша справа *ухвалювати* таку поведінку або *сприяти* їй шляхом зміни юридичного поняття шлюбу, історична мета якого полягала у підтримці зацікавленості суспільства в наявності біологічних батьків, які виховують власних дітей у стабільній домівці.

“Зав’язування вузла” шлюбу створює відносно довговічний сімейний союз, який утримує разом полотно суспільства, “скріпивши ... серця у єдності і в любові”.

Верховний суд США покладався на особисту автономну теорію, серед інших юридичних теорій, коли 26 червня 2015 року прийняв постанову, що закони штатів не можуть “перешкоджати шлюбу парам однієї статі”. Такий одностатевий шлюб зараз є легальним в усіх штатах США.

Однак важливо, що думка більшості суду також “підкреслила, що релігії і ті, хто дотримуються релігійних вчень, можуть продовжувати захищати будь-якими засобами щирі переконання, що через божественні заповіді одностатевий шлюб не можна пробачити. Перша Поправка підтверджує, що релігійні організації і особи мають належний захист, коли вони прагнуть навчати принципам, яких вони дотримуються і які є дуже важливими для їхнього життя і віри, а також для власного сильного бажання продовжувати зберігати структуру сім’ї, яку вони так довго шанували. Це також стосується тих, хто виступає проти одностатевих шлюбів з інших причин”⁵.

Вплив на шлюб і дітей

А тепер розглянемо наслідки цих змін на шлюб і дітей. Приблизно з 1965 року показник розлучень у США більше ніж подвоївся, хоча в останні роки він трохи понизився—частково через те, що кількість неодружених пар зросла приблизно в 15 разів, а частий розрив ними стосунків не відображається в показниках розлучень. На сьогодні приблизно половина усіх перших шлюбів закінчується розлученням; приблизно 60 відсотків других шлюбів також. Сполучені Штати є країною, де ймовірність розлучень є найбільш високою⁶.

Сьогодні 40 відсотків дітей у Сполучених Штатах народжуються у неодружених батьків. У 1960 році той показник сягав 5 відсотків⁷. Приблизно 50 відсотків

підлітків у наш час вважають народження дітей поза шлюбом “прийнятним стилем життя”⁸. Відсоток дітей, що виховуються у сім’ях, де є лише батько або лише мати, виріс у 4 рази в порівнянні з 1960 роком—з 8 до 31 відсотка⁹. Більше ніж половині нинішніх шлюбів у США передувало співжиття без укладання шлюбу¹⁰. Те, що було абсолютно неприйнятним у 1960-х роках, стало новою мораллю.

У Європі 80 відсотків населення в наш час висловлюються на користь співжиття без укладання шлюбу. У деяких районах Скандинавії 82 відсотки першонароджених дітей були народжені поза шлюбом¹¹. Коли нещодавно ми жили в Німеччині, то помітили, що для європейців у багатьох сенсах шлюб більше не має колишнього значення. Як озвучив це один французький письменник, шлюб “втратив свою чарівність для молодих людей”, які все більше переконуються в тому, що “любов це, загалом, приватна справа, яка не залишає місця” суспільству щось казати про їхній шлюб або про їхніх дітей¹².

Однак діти розлучених батьків або таких, які не уклали шлюб, мають у *три рази* більше серйозних проблем, коли йдеться про поведінку, емоційний стан та розвиток, ніж діти, які виховуються у сім’ях, де є батько і мати. За всіма показниками благополуччя дитини ці діти знаходяться дуже далеко від нього. А коли діти неблагополучні, неблагополучним стає суспільство. Ось кілька прикладів такого неблагополуччя, які показують, що певні складові таких загальних тенденцій можуть мати декілька причин. За минулі 50 років:

- Підліткова злочинність зросла в 6 разів.
- Кількість безпритульних дітей і всі форми жорстокого поводження з дітьми зросли в п’ять разів.
- Погіршилися усі показники психологічних розладів у дітей—від наркотичної залежності до розладів харчування; депресія серед дітей виросла в 1000 разів.
- Насильство щодо жінок у сім’ї зросло, а рівень бідності значно змістився, охоплюючи все більшу кількість дітей¹³.

Наскільки серйозними є ці проблеми? Як сказав Президент Хінклі у 1995 році, ці питання викликають у нього “найбільше занепокоєння”. А ті тенденції, які його турбували тоді, зараз набагато погіршилися. Як пише один з журналістів журналу *Time*:

“Жодна сила не спричиняє більших труднощів, які піддаються описанню, та людських нещасть у цій країні, ніж крах шлюбу. Він шкодить дітям, зменшує

фінансову безпеку матерів і найбільш руйнівних наслідків завдає тим, кому його найважче зносити: бідним прошаркам населення. ...

Бідні вже [не асоціюють] батьківство зі шлюбом, а ті, хто досягнув фінансової забезпеченості, [розривають] свої союзи, якщо [вони] вже не приносять їм задоволення”¹⁴.

Повернути свої серця

Одна з розсотаних золотих ниток у ослабленому полотні суспільства відображає суть проблеми: діти—кість від костей наших, і плоть від нашої плоти. Щось істинне, навіть священне стосовно нащадків—дітей і дітонародження та вічних уз любові віддунує десь далеко в містичних струнах нашої колективної пам’яті.

Зв’язок між дітьми і батьками має настільки велике значення, що Бог послав Ілля у 1836 році, аби “повернути серця” батьків і дітей одне до одного. А якщо ті серця не повернуться таким чином, то Він сказав, що “всю землю [буде] покарано прокляттям” і “спустошено вщент” перед поверненням Христа (УЗ 110:15; Джозеф Сміт—Історія 1:39; див. також Малахія 4:6). У сьогоденному світі, як бачимо, ці серця дійсно повертаються—але скоріше одне від одного, ніж одне до одного.

Невже ми уже живемо в час цього прокляття? Можливо. Сучасні діти (а отже, і суспільство—тобто земля) справді “спустошені” (позбавлені цінності, зроблені непридатними і занедбанними) з усіх аспектів, обговорюваних нами.

Вчення ясне—і підкріплене доказами упродовж багаторічних досліджень. Нам не потрібно повертатися до колишніх законів про сім’ю, *але* якби ми просто більше піклувалися про своїх дітей і їхнє майбутнє, люди укладали б шлюб до того, як ставати батьками. Вони б більше, значно більше, жертвували заради збереження шлюбу. Діти б виховувалися завжди, коли це можливо,

їхніми біологічними батьками. В ідеалі, не було б абортів за бажанням чи дітей, народжених не в шлюбі.

Звичайно, необхідні певні винятки—деякі розлучення є виправданими, а часто усиновлення—це дар з небес. Однак принцип, викладений у 1995 році в Проголошенні про сім’ю, чітко вказує: “Діти мають право народжуватися в лоні шлюбу і виховуватися батьком і матір’ю, які з цілковитою вірністю шанують шлюбні обітниці”¹⁵.

Однак ми страждаємо від колективної амнезії. Ми не чуємо містичних струн вічної, чи навіть нещодавньої, пам’яті. Ворог нашого щастя хоче переконати нас, що священні тривалі узи сімейної любові обмежують нас, коли, в дійсності, жодні інші стосунки не роблять нас більш вільними і повноцінними.

Створити хороший шлюб—непросто. Ніхто не обіцяв, що це буде легко. Але коли плутанина в культурі плутає нас стосовно того, чим є шлюб, ми можемо надто швидко здатися, не покладаючись одне на одного і на себе. Однак вічна євангельська перспектива, про яку ми дізнаємося з Писань і у храмі, може допомогти нам подолати сучасну плутанину в питаннях шлюбу, поки наш шлюб не стане у найвищій мірі задовольняючим і освячуючим—навіть якщо і найбільш вимогливим—досвідом нашого життя. ■

Адаптовано з виступу “Marriage, Family Law, and the Temple” (Шлюб, сімейне право і храм), виголошеного 31 січня 2014 р. на щорічному духовному вечорі юридичної спілки ім. Дж. Рубена Кларка у Солт-Лейк-Сіті.

ПОСИЛАННЯ:

1. У Dell Van Orden, “Pres. Hinckley Notes His 85th Birthday, Reminisces about Life,” *Church News*, June 24, 1995, 6; курсив додано.
2. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, третя сторінка обкладинки.
3. Gordon B. Hinckley, in Sarah Jane Weaver, “President Hinckley Warns against Family Breakups,” *Deseret News*, Apr. 23, 2003, deseretnews.com.
4. Див. Caitlin Flanagan, “Why Marriage Matters,” *Time*, July 13, 2009, 47.
5. Justice Anthony M. Kennedy, *Obergefell v. Hodges*, 576 U.S. (2015).
6. Див. census.gov/compendia/statab/2011/tables/11s1335.pdf; see also Alan J. Hawkins, *The Forever Initiative: A Feasible Public Policy Agenda to Help Couples Form and Sustain Healthy Marriages and Relationships* (2013), 19.
7. Див. “‘Disastrous’ Illegitimacy Trends,” *Washington Times*, Dec. 1, 2006, washingtontimes.com.
8. Див. *The State of Our Unions: Marriage in America 2012* (2012), 101, 102.
9. Див. “One-Parent and Two-Parent Families 1960–2012,” Office of Financial Management, ofm.wa.gov/trends/social/fig204.asp.
10. Див. Bruce C. Hafen, *Covenant Hearts Why Marriage Matters and How to Make It Last* (2013), 227.
11. Див. Noelle Knox, “Nordic Family Ties Don’t Mean Tying the Knot,” *USA Today*, Dec. 16, 2004, 15, usatoday.com.
12. *Report of the Mission of Inquiry on the Family and the Rights of Children*, a study commission appointed by the National Assembly of France, Jan. 25, 2006, 32.
13. Див. Bruce C. Hafen, *Covenant Hearts*, 226–227.
14. Flanagan, “Why Marriage Matters,” 47; курсив додано.
15. “Сім’я: Проголошення світові”, третя сторінка обкладинки.

Вічна євангельська перспектива, про яку ми дізнаємося з Писань і у храмі, може допомогти нам подолати сучасну плутанину в питаннях шлюбу, поки наш шлюб не стане у найвищій мірі задовольняючим і освячуючим досвідом нашого життя.

Ті, хто пройшов через розлучення, пережили сильний біль. Вони потребують зцілюючої сили і надії, які приносить Спокута Ісуса Христа.

Чоловіки-святі останніх днів і розлучення

Брент Шерман

Сімейний консультант на пенсії, Служба сім'ї СОД

“Основна мета всього, про що ми навчаємо—це об'єднати батьків і дітей у вірі в Господа Ісуса Христа, щоб вони були щасливі вдома, запечатані у вічному шлюбі”¹. Попри це натхненне вчення президента Бойда К. Пекера, президента Кворуму Дванадцятьох Апостолів, розлучення трапляються. Розлучення травмує: ті, кого воно стосується, можуть відчувати шок, заперечення, збентеження, депресію і гнів, а також такі психічні симптоми, як порушення сну і режиму харчування.

Мій професійний досвід сімейного консультанта показує, що хоча більшість того, що відчувають чоловіки і жінки під час розлучення, співпадає, є певні відмінності:

- Перебуваючи у шлюбі, чоловіки більш схильні применшувати серйозність шлюбних проблем. Їхнє здивування під час розлучення може викликати відчуття нестабільності.
- Чоловіки менше схильні розповідати про свої почуття, тож існує менша ймовірність того, що вони можуть навчатися зі свого досвіду.
- Чоловіки, як правило, орієнтовані на дію, тому вони можуть бути менш схильні звертатися до сімейного психолога і замість того ховатися від своїх почуттів, працюючи довше, ніж завжди, або занурюючись у хобі.
- Через виникнення фінансових проблем і удар по самолюбству, деякі чоловіки переживають такі виклики, як депресія, збільшення ваги, експериментування з алкоголем та неактивність у Церкві.

Єдиний безпечний шлях, що допомагає пережити розлучення,—це залишатися вірними у євангелії. Аби

Хоча міцний шлюб є ідеальним, на жаль, деякі шлюби закінчуються розлученням. Якщо ви розлучені, ось кілька способів того, як підтримувати близькі стосунки з дітьми і залишатися сильними у євангелії.

належним чином пристосуватися до нових обставин, необхідно мати здатність виявляти доброту, навіть коли це важко, зберігати впевненість і самоповагу, продовжувати повноцінно жити попри болісні почуття, бути терплячим до інших учасників конфлікту, бути справедливим і не мстивим та зберігати міцну духовну основу, завдяки чому ви можете наблизитися до Господа, Який “спустився нижче всього” і Чиєї Спокути достатньо, аби зцілити вас і піднести (УЗ 122:8).

Незалежно від того, хто більше винний у вашому розлученні, зцілення не настане раніше, ніж відбудуться покаяння і прощення. Як навчав президент Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві: “Ми маємо відпустити наші образи. ... Пам'ятайте, що небеса наповнені тими, хто мають одне спільне: вони прощені. І вони прощають”².

Підтримування стосунків з вашими дітьми

Мабуть, жодне питання не викликає більшої боротьби, ніж опіка над дітьми. Коли діти проводять більшу частину свого часу з матір'ю, то у батька легко виникає відчуття, що він просто гість для своїх власних дітей. Йому може здаватися, що він не має жодних повноважень і система його контролює. Однак, якщо лише

НАДІЯ ДЛЯ ВАС І ВАШИХ ДІТЕЙ

“Ми знаємо, що хтось озирається на розлучення, шкодуючи про свою часткову чи переважну вину в розриві. Всі, хто пройшов через розлучення, зазнали болю і потребують зцілення й надії, які приносить Спокута. Це зцілення і ця надія доступні їм, а також їхнім дітям”.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Розлучення”, *Ліягона*, трав. 2007, с. 71.

немає загрози жорстокого поводження чи іншої небезпеки під час спілкування, діти отримують найбільше користі, коли підтримують стосунки як з матір'ю, так і з батьком. На щастя, більшість колишніх подружніх пар навчаються співпрацювати заради блага дітей.

Слід віддавати пріоритетне значення регулярним зустрічам з вашими дітьми, незважаючи на відстань або повторний шлюб. Навіть якщо вам би хотілося проводити з дітьми більше часу, ніж вам було призначено, зробіть свої відвідування позитивними і ніколи не кажіть дітям нічого поганого про їхню матір. Діти з більшою ймовірністю легше змиряться з розлученням батьків, якщо мати і батько виявляють готовність поставити на перше місце щастя і стабільність дітей, а не свої ображені почуття.

Залишатися активним у Церкві

Деякі чоловіки казали, що ніщо не похитнуло їхнє свідчення так, як розлучення. Це особливо стосується тих випадків, коли вони були вірними у церковному служінні і гаряче молилися про розв'язання шлюбних проблем. Таке потрясіння може викликати у розлученого чоловіка відчуття незручності під час відвідування Церкви, особливо коли він вважає, що інші люди думають,

ніби він зраджував своїй дружині.

Однак продовжуючи бути активними у Церкві, ми знаходимося під впливом правильних принципів і перебуваємо в оточенні дбайливих людей. Якщо вам здається, що члени Церкви не виявляють вам співчуття, не ображайтеся. Ймовірно, вони не знають, що зробити або що сказати. Будьте терплячі і виявляйте співчуття зі свого боку. Знайдіть людей, які вас підтримають. Порадьтеся з президентом кворуму, єпископом або президентом колу і подумайте про те, щоб звернутися до професійного консультанта з сімейних питань, наприклад до Служби сім'ї СОД, якщо така є. Це допоможе вам проаналізувати свою поведінку і чіткіше побачити все, як воно є.

Розлучені чоловіки так само бажані в Церкві, як і одружені. Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, сказав: “Є багато чудових членів Церкви, які розлучилися” і повторив, що “якщо розлучений член Церкви не скоїть серйозного гріха, він може бути гідний храмової рекомендації за тими ж нормами гідності, що стосуються інших членів Церкви”³.

Зростання попри труднощі

Деякі чоловіки кажуть, що хоча вони ніколи б не хотіли ще раз пережити подібне, однак завдяки розлученню вони багато чого навчилися. Вони відновилися і йдуть по життю вперед. Один чоловік, якого я консультував, сказав таке: “Мені все ще важко змиритися з тим, що я розлучений чоловік, але я розлучений. Я ніколи не сподівався цього, але це сталося, і я це приймаю. Моя мета зараз—робити все можливе, аби залишатися вірним Христу, зміцнювати новий шлюб і бути найкращим прикладом для своїх дітей та дітей нової дружини”. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ:

1. Boyd K. Packer, “The Shield of Faith,” *Ensign*, May 1995, 8.
2. Дітер Ф. Ухтдорф, “Милостиві отримують милість”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 77.
3. Даллін Х. Оукс, “Розлучення”, *Ліягона*, трав. 2007, с. 70.

Єдиний безпечний шлях, що допомагає пережити розлучення,—це залишатися вірними у євангелії.

Рани, спричинені розлученням

Девід Пол

Розлучений батько з трьома дітьми

Оскільки я член Королівських Військово-Морських сил Канади, мене навчали робити “підсумок події” після сутички з ворогом або іншого інциденту. Це ретельний аналіз того, як залучені до цієї події люди можуть удосконалюватися, аби зменшити чи уникнути травмувань чи нещасних випадків у майбутньому. Упродовж життя й особливо під час випробувань, таких як розлучення, підсумок події може відкривати багато напрямків для навчання і зростання.

Він починається з того, щоб узяти на себе належну частину відповідальності за те, що сталося. Коли ми ретельно підсумовуємо всі наші дії, можливо за допомогою сімейного консультанта, усвідомлюємо, де ми виявляли свободу вибору, а де колишній супутник життя виявляв свободу вибору, ми можемо побачити ті речі, які можемо в собі змінити. Ми також можемо оцінити стан нашого розумового, духовного та емоційного здоров’я.

Якщо під час застосування засвоєних уроків ми докладаємо конструктивних зусиль, аби змінитися, це прискорює процес зцілення і в той же час відкриває шлях до яскравішого майбутнього.

Доступ до Спасителевої Спокути

Війна завжди завдає жакхливих ран. Вони можуть бути глибокими і болісними, але той, хто їх не відчув, не може по-справжньому зрозуміти, що це означає. Рани, завдані нашому серцю і душі внаслідок розлучення, такі ж болісні, і їх може бути так само важко зрозуміти тим, хто не пережив чогось подібного.

Але ми не самотні. Спаситель готовий нам допомогти. Зцілююча сила Його Спокути може допомогти нам одужати. Не повертайтеся спиною до Церкви. Просіть благословення священства і приходьте до храму якомога частіше. Процес зцілення часто буває тривалим, але якщо ви відчуватимете Духа у своєму житті, це допоможе прискорити процес.

Перший рік після розлучення дуже важкий. Відчувається глибока туга через втрату стосунків, що колись були серцевиною наших надій. Це можна порівняти з американськими гірками емоцій та випробувань. Наша роль у процесі зцілення полягає в тому, щоб пам’ятати про свою цінність, яку ми маємо як діти Небесного Батька, наділені божественним

потенціалом. Ми цього досягаємо, якщо ходимо на церковні збори, читаємо Писання, молимося, служимо і відвідуємо храм. Хоча дорога може здаватися довгою, обіцяння є певним. Ідіть за Господом, і ви зможете мати вічне життя й усі обіцяні благословення, у томі числі мир і радість у душі.

Шлях до нового шлюбу

Будьте обережні, коли ви вирішите знову з кимось зустрічатися. Переконайтеся, що ви знаєте себе і чого хочете. Почувайтесь нормально наодинці з собою (і Спасителем). Коли ви самі собі подобаетесь і ви задоволені тим, у якому напрямку рухаєтесь, то супротивнику буде важче збити вас на манівці або вам буде важче потрапити у нездорову залежність від якоїсь людини. Коли ви розвивали стосунки з вашим колишнім подружжям, то вам знадобився певний час, аби досягнути відповідного емоційного та романтичного рівня. Навіть невдалі стосунки мають зони комфорту, тож може виникати спокуса надто швидко перейти до них з кимось іншим. Дивіться, куди прямуєте.

Підтримка розлученим чоловікам

Тих, хто пережив розлучення, можна порівняти з ветеранами на полі бою у цій війні за наші душі. Вони потребують поваги, любові, розуміння, підтримки і прийняття. З любов’ю скеровуйте і підбадьорюйте їх, якщо вони до цього готові. Виявляйте в них віру і пам’ятайте, що у Спасителя Свій розклад зцілення скрушеного серця і духа. Зцілення і чудеса відбудуться, але з часом.

Автор живе у Британській Колумбії, Канада

ДЕ ТВОЯ ЦЕРКВА?

Під час служіння в армії мені іноді було нелегко знайти каплицю святих останніх днів. За терміновим викликом я міг опинитися у новому місті або навіть в іншій країні.

Якось у неділю я опинився в Амстердамі, Голландія. О 8:30 ранку наш полковник несподівано оголосив, що у нас вільний день. Я вже був у формі й переконав свого друга підвезти мене до церкви. Поки ми їхали в його орендованій машині, між нами відбулася така розмова:

Друг: “То де твоя Церква?”

Я: “Я не знаю, бо я ніколи не

був у цьому місті раніше. Але якщо ти доведеш мене до центру міста за чверть на дев'яту, ми її знайдемо”.

Друг: “Чому? Що відбувається за чверть на дев'яту?”

Я: “Саме в цей час мормонські місіонери ідуть до каплиці”.

Друг: “Мені здається, ти казав, що ніколи не був у цьому місті раніше?”

Я: “Ніколи”.

Друг: “То як же ти знаєш, де тут каплиця?”

Я: “Тут неодмінно є каплиця і мормонські місіонери”.

Друг: “Гаразд, ось ми у центрі

міста. Уже за чверть дев'ята і я не бачу ніяких місіонерів”.

Я: “Он вони”.

Друг: “Де? Ти маєш на увазі оті дві невеликі постаті, що там далеко переходять вулицю? Нам звідси навіть не видно, хто це”.

Коли ми під'їхали до місіонерів, я вистрибнув з машини і у нас відбулася жвава розмова з потискуванням рук, веселими жартами, сміхом та усмішками.

Я: “Дякую, що підвіз мене”.

Друг: “Мені здалося, що ти сказав, ніби не знаєш цих хлопців?”

Я: “Не знаю. Ми щойно познайомилися”.

Друг: “Люди так не розмовляють, якщо вони не знайомі”.

Я: “Я поясню пізніше”.

Друг: “Я не впевнений, чи знайду це місце ще раз, і ти не сказав, коли тебе забрати”.

Я: “Збори триватимуть три години. Потім якась сім'я запросить мене на обід. Після того як ми поїмо і трохи поговоримо, вони мене відвезуть до штабу”.

Друг: “Ти не можеш знати, чи хтось запросить тебе на обід і відвезе назад”.

Я запевнив його, що про мене подбають, і ще раз подякував.

Збори були надихаючими. Я прийняв перше з трьох запрошень на обід. Під час обіду у нас була змістовна розмова про зростання Церкви в Голландії.

Упродовж життя я мав благословення багато разів знаходити членів Церкви. Іноді ми зустрічалися у королівських палацах, а іноді в скромних хатинках. Іноді ми зустрічалися у покинутих заплених бараках. Іноді ми зустрічалися у лікарняних каплицях. Іноді ми зустрічалися у великих наметах або просто неба.

І кожного разу, коли ми зустрічалися, я завжди був радий, що доклав зусилля знайти Церкву. Бо, як сказав Господь, “де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані,—там Я серед них” (Матвій 18:20). ■
Ді Джепсон, шт. Айдахо, США

“Якщо ми доїдемо до міста за чверть на дев'яту,—сказав я своєму другові,—то зможемо знайти каплицю”.

МОЛИТВА У ЦЕНТРІ СІМЕЙНОЇ ІСТОРІЇ

Після того як мене було покликано консультантом з сімейної історії нашої філії в Ушуайї, Аргентина, я відчула гостру необхідність шукати своїх предків. Завдання було важким, і, мабуть, не минуло й дня, коли я не вдавалася до нових методів пошуку того, ким вони були і звідки приїхали з Італії.

У 2006 році я була покликана наглядати за роботою центру сімейної історії. Однак моє відчуття невдоволення не минало через неспроможність знайти інформацію про свою сім'ю. Моє невдоволення ще більше загострилося після того, як мій чоловік успішно знаходив своїх родичів. Того року Рубен знайшов імена понад 5000 своїх предків, які виїхали з Сан-Джинезіо, пров. Мачерата, Італія.

Одного дня в сімейно-історичному центрі Рубен знаходив родича за родичем у мікрофільмованих записах і щоразу радісно вигукував: “Ще один!” Я занепадала духом і зі сльозами на очах розповіла йому про свій сум, додавши, що я не знаю, що робити, аби знайти членів своєї сім'ї. Побачивши мій біль, він запропонував помолитися. Ми так і зробили, благочиняючи Святого Духа просвітити нас, аби ми могли прискорити роботу заради моєї сім'ї.

Під час молитви Рубен раптом пригадав один веб-сайт з

італійськими прізвищами. Відразу ж після нашої молитви ми зайшли на нього. За кілька хвилин ми знайшли чотирьох чоловік з моїм дівочим прізвищем Гос на телефонній директорії маленького італійського містечка Лутіццо на півночі Італії.

Я негайно послала листи кожному з них. Одна особа відписала, вказавши, що її чоловік мав таке ж прізвище, але він не належав до цієї сім'ї. Однак вона знала одну з померлих сестер мого дідуся і пообіцяла дати мені координати ще одного родича, який був живий.

Через кілька місяців, у грудні 2006 року, ми отримали телефонний двінок із закордону.

“Це Сусана Гос?”—запитав далекий чоловічий голос.

“Так”,—відповіла я.

“Це ваш кузен з Італії”,—сказав він.

Мені телефонував Джованні Баттіста Тубаро, який був сином Марії, сестри мого дідуся.

У березні 2008 року Джованні разом з дружиною Міріам приїхали до нас в Аргентину. Ми познайомилися їх з євангелією та сімейно-історичною роботою, і кілька днів розмовляли про тих, хто жив до нас. Зараз кожне ім'я на шість поколінь вглиб має обличчя та історію.

Сімейна історія дала мені можливість сприяти важливій частині Господньої роботи. Вона також наблизила мене до моїх предків—дітей Небесного Батька, яких я б ніколи не знала, якби не молитва віри в центрі сімейної історії. ■

Сусана Магдалена Гос де Морресі, Тьерра дель Фуего, Аргентина

ВІДВЕЗИ ЇЇ ДО ЛІКАРНІ

Коли я приєдналася до Церкви, у мене не було сім'ї, я була приватним підприємцем, тож у мене бували дні, коли я мала більше вільного часу. В один з таких днів я зателефувала президенту Товариства допомоги і запитала, чи того дня комусь була потрібна допомога. Вона назвала одну літню сестру на ім'я Аніта (ім'я змінено), яка нещодавно повернулася додому з лікарні і була самотня. Я зустрічалася з Анітою раніше, тож була рада, що відвідаю її.

Я зателефувала, а потім вирушила до її помешкання. Аніта попросила приготувати для неї сніданок, а після того ми гарно провели час. У неї було чудове почуття гумору,

і вона любила сміятися та розповідати історії зі свого життя.

Після сніданку вона стомилася і попросила допомогти переміститися з інвалідного візка у ліжко. Незабаром я переклала її в ліжко. Раптом тихий спокійний голос, про який я так часто чула раніше, промовив мені: “Негайно відвези її до лікарні!”

Аніта не любила лікарень і щойно повернулася додому. Я запитала, чи добре вона себе почуває. Вона сказала, що добре, але відчуває втому.

Я відійшла від її ліжка і стала на коліна. Як тільки я почала молитися, голос знову повторив: “Відвези її до лікарні, і відвези її туди негайно!”

Аніта сказала, що добре себе почуває, але я відійшла від ліжка, стала на коліна і помолилася.

Я вагалася, запитуючи себе: “А що я скажу лікарю в лікарні?”

Я зателефувала подрузі, яка також помолилася, а потім сказала, що я маю діяти за спонуканням.

Аніта розсердилася, як тільки я сказала, що хочу повезти її до лікарні, але незважаючи на це, я викликала швидку допомогу. Коли вона прибула, два парамедики увійшли і перевірили основні показники її стану. Не ставлячи жодних запитань, вони поклали Аніту на носі й швидко вирушили до лікарні.

Я поїхала за ними на своєму авто. Прибувши до лікарні, я сиділа і чекала. Невдовзі вийшов лікар. Він мене запитав: “Вона не сказала вам, що упала перед тим, як ви до неї прийшли, чи не так?”

“Ні”,—відповіла я.

Він сказав мені, що Аніта пошкодила селезінку і мала внутрішню кровотечу. Без негайної медичної допомоги, за його словами, вона могла б померти.

У мене було подвійне відчуття: докори сумління і надзвичайна радість. Докори через те, що я вагалася, а радість через те, що я все ж дослухалася до Святого Духа. Більш за все я була вдячна за знання про те, що Господь довірив мені допомогти цій хворій сестрі і надихнув мого президента Товариства допомоги послати мене до неї.

З того часу як стався цей випадок, моє власне здоров'я погіршилося, але Господь продовжує посылати мені спонукання. Я завжди молюся, щоб мати силу діяти згідно з цими спонуканнями. ■

Гейл І. Брандволд, шт. Каліфорнія, США

Я витрусила все, що було в сумці і там, на дні, разом з посадковим талоном був номер журналу *Ensign*.

ДЕ МЕНІ ВЗЯТИ КНИГУ МОРМОНА?

Коли я увійшла в аеропорт, повертаючись додому після відвідування давніх друзів, я була пригнічена тим, що під час подорожі ні з ким не поговорила про євангелію. Я завжди ношу в сумці Книгу Мормона, як нагадування молитися про людину, якій я можу подарувати книгу, але дуже часто вона так і залишається в моїй сумці. Ця подорож була ще однією невдачею.

Я глибоко вдихнула і в мовчазній молитві попросила прощення. Мені здавалося, що як член Церкви я жакливо виконую місіонерську роботу.

Після перевірки речей службою безпеки я відчула спонукання заговорити з жінкою, яка йшла попереду. Ми перекинулися слівцем про те, хто куди летить, а потім розійшлися на різні авіалінії. Однак, прямуючи до свого виходу, я знову побачила ту саму жінку. “О, привіт ще раз,— сказала вона.— Рада вас бачити!”

Я запитала у неї, коли відлітає її літак. “Мені ще кілька годин чекати. Я приїхала дуже рано”.

“Тоді ходімо посидите зі мною!”— сказала я.

У мене було ще 45 хвилин до посадки на рейс, тож ми сиділи біля мого виходу і розмовляли про роботу. Я трохи розповідала про те, що дещо пишу для святих останніх днів, і раптом її обличчя засяяло.

“Ви—мормон?— запитала вона.— Я вже давно хочу більше дізнатися про мормонів. Де мені дістати Книгу Мормона?”

“Що ж,— сказала я, відкриваючи сумку,— у мене є один примірник прямо зараз”.

“Ось як!— сказала вона.— Думаю, що, можливо, нам було призначено сьогодні зустрітись”.

Вдячність переповнила моє серце. Коли вона запитала, що відрізняє святих останніх днів від інших релігій, я відчула спонукання, що саме розповідати.

Я сказала їй, що попрошу місіонерів з нею зв'язатися, а потім оголосили про посадку. Я взяла свою сумку, щоб дістати посадковий талон, але не могла його знайти.

Я витрусила все, що було в сумці. Там, на дні, разом з талоном, був номер журналу *Ensign* з матеріалами генеральної конференції! Я подарувала журнал і подякувала Господу, що мені довелося шукати свій посадковий талон. Жінка зазначила, що завжди бере з собою щось почитати, але відчула, що того разу не потрібно було.

“Можливо для того, аби я могла почитати це”,— сказала вона. З посадковим талоном у руці я обняла її і попрощалася.

Тепер ми спілкуємося кожного тижня, і вона розповідає про свої розмови з сестрами-місіонерками. Минув рік, і я сподіваюся, що колись побуваю на її хрищенні. Я не знаю, чи це станеться, але продовжую бути в захопленні від того, як Небесний Батько допоміг нашим шляхам перетнутися. Я дякую Йому за те, що Він чув мою молитву і надав просту можливість поділитися Книгою Мормона. ■

Джоні Хілтон, шт. Каліфорнія, США

ТЕРПІННЯ: більше ніж очікування

Терпіння—це
нелегкий для засво-
єння урок, але він
того вартий.

Хілларі Олсен

“Сестро Олсен, ми благословляємо вас терпінням”. То були не ті слова, які я хотіла почути. Я молилася увесь день, аби мати достатньо віри для одужання. У благословенні мені було обіцяно, що я з часом почуватимуся краще, але мене запевнили, що це вимагатиме часу.

Я зітхнула, коли старійшини закінчили давати мені благословення. У мене залишалося лише три місяці до закінчення місії, і мені хотілося спілкуватися з людьми, а не лежати хворою в ліжку. Я хотіла прийняти Господню волю, але, чесно кажучи, не розуміла, навіщо Він змушував мене чекати.

Мені знадобилося кілька днів, аби призвичаїтися до своєї ситуації. Я вже змирилася з тим фактом, що мені не стане відразу ж краще, але в той же час я почувалася

нешасною—поки одного дня не звернулася до Писань. Нарешті я знайшла такий необхідний для мене спокій у посланні Якова 1. Джозеф Сміт знайшов свою відповідь у вірші 5, а моя містилася у віршах 2–4.

“Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробовування [у Перекладі Джозефа Сміта “усілякі випробовування” змінено на “численні бідування”];

знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість.

А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконалі та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали”.

Коли я читала ці вірші, то не можу сказати, щоб раптом змогла мати “повну радість” від того, що була хворою, але я дійсно засвоїла дещо таке, що допомогло мені почуватися менш нещасною в своїй ситуації.

Той факт, що я не отримала негайного зцілення, не означав, що у мене не було віри і не означав, що Господь не переймався моєю ситуацією—насправді все навпаки. Господь дбав про мене настільки, що випробував мою віру, не зціливши негайно, аби я могла розвивати терпіння.

Я зрозуміла, що Господь хотів, аби я розвивала терпіння, бо це дуже важлива якість. Терпіння нас удосконалює. Терпіння допомагає

нам ставати більше схожими на Спасителя. У мене дійсно були важливі обов’язки, як у місіонерки повного дня, але я зрозуміла, що коли йдеться про служіння Господу, Він турбується про знаряддя стільки ж, скільки Він турбується про завдання, яке треба виконати. Господь навчав мене терпінню, аби я могла бути кращою і більш ефективною місіонеркою у ті останні місяці своєї місії.

Обіцяне мені благословення зцілення дійсно прийшло, але урок терпіння на цьому не закінчився. Багато благословень у нашому житті—шлюб, робота, діти, фізичне або емоційне здоров’я, відповіді на молитви—не приходять саме тоді, коли ми їх очікуємо. Коли відповіді на ваші молитви приходять із запізненням, а це найвірогідніше є або буде у вашому житті, покладайтесь на терпіння, довіряючи Господу та Його розкладу подій. Це благословить ваше життя.

Перспективи, які відкриває терпіння

Я повернулася додому після місії, помилоково вважаючи, що можу викреслювати терпіння із переліку уроків для засвоєння. Однак коли йдеться про терпіння, то це не той урок, який ми засвоюємо лише один раз. Старійшина Ніл А. Максвелл (1926–2004), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, виступав

з промовою на тему терпіння, і вперше я прочитала її після досить сумного розриву стосунків з хлопцем, з яким зустрічалася. Я була вбита горем і навіть трохи втратила надію. У тій ситуації, на мою думку, я найменше потребувала нагадування про терпіння. Проте, на мій подив, погляд старійшини Максвелла на терпіння навчив мене кільком важливим поняттям, які повністю змінили моє бачення (ще раз) і допомогли знову покладатися на терпіння.

Терпіння не означає відступ

Наприклад, я зрозуміла, що покладатися на терпіння не означає, що ми знижуємо плечима і перестаємо надіятися. Старійшина Максвелл навчав: “Терпіння—це не байдужість. Насправді, це вияв великої турботи, але в той же час, бажання підкоритися Господу і тому, що в Писаннях називається “по деякім часі”¹. Я завжди думала про терпіння як про якусь пасивну реакцію на життєві події, такий собі різновид поступки. Але терпіння—це не поступка. Терпіння—це вияв внутрішньої сили і відданості Господу.

Терпіння—це вияв впевненості, а не тривоги

Старійшина Максвелл навчав: “Терпіння—це певна готовність з відчуттям подиву і захоплення спостерігати, як розгортаються Божі цілі, а не біганина з кута в кут у клітці наших обставин. Можна

сказати і по-іншому: якщо через нетерпіння ми відкриваємо двері духовки, то пиріг не підніметься, а осяде. Так і з нами. Якщо ми завжди егоїстично будемо вимірювати температуру, щоб подивитися, чи ми щасливі, то ми щасливими не будемо”². Ця ідея насправді знайшла у мене відгук (і не лише через те, що я нетерплячий кухар). Сумно, коли плани провалюються або не реалізуються так, як хотілося б. Нам буває важко зрозуміти своїм земним розумом божественний розклад подій. Але те, що я *можу* зрозуміти, так це, що Бог є люблячим Батьком, Який має план, що гарантує в кінці кінців щастя, якщо ми вірні, і я вчуся приймати Його розклад з упевненістю—не з нетерпінням.

Це не завжди стосується нас

Оскільки терпіння є перевіркою для нас на дуже особистому рівні, ми часто зосереджуємося на внутрішньому світі. Однак старійшина Максвелл навчав, що “терпіння також допомагає нам усвідомити, що хоча ми готові рухатися вперед, здобувши достатньо певного досвіду, наша подальша присутність часто є необхідною для того, щоб створити

навчальні умови для інших”³. Не лише ми потребуємо терпіння, але й інші також потребують нашого терпіння або прикладу терпіння. Ця ідея ніколи у мене не з’являлася, і вона допомогла мені поглянути на терпіння як на благородну якість, дуже наближену до милосердя, чистої любові Христа, яке “ніколи не минає” (Мороній 7:46).

Більше ніж очікування

Навіть коли ми маємо правильне бачення, все ж очікування може бути важким. Однак я навчилася, що терпіння—це більше, ніж просто очікування. Я навчилася цього від свого брата Ендрю та його дружини Бріанни в той час, коли вони долали проблему неспроможності мати дітей. Хоча їхні надії розбилися, коли вони дізналися, що не зможуть мати дітей, вони знайшли нову надію завдяки перспективі усиновлення—однак це також означало очікування.

Я не наважуюсь використати слово *чекати*, коли згадую їх, тому що це слово зазвичай несе пасивне навантаження. Для них очікування не означало чекати на час

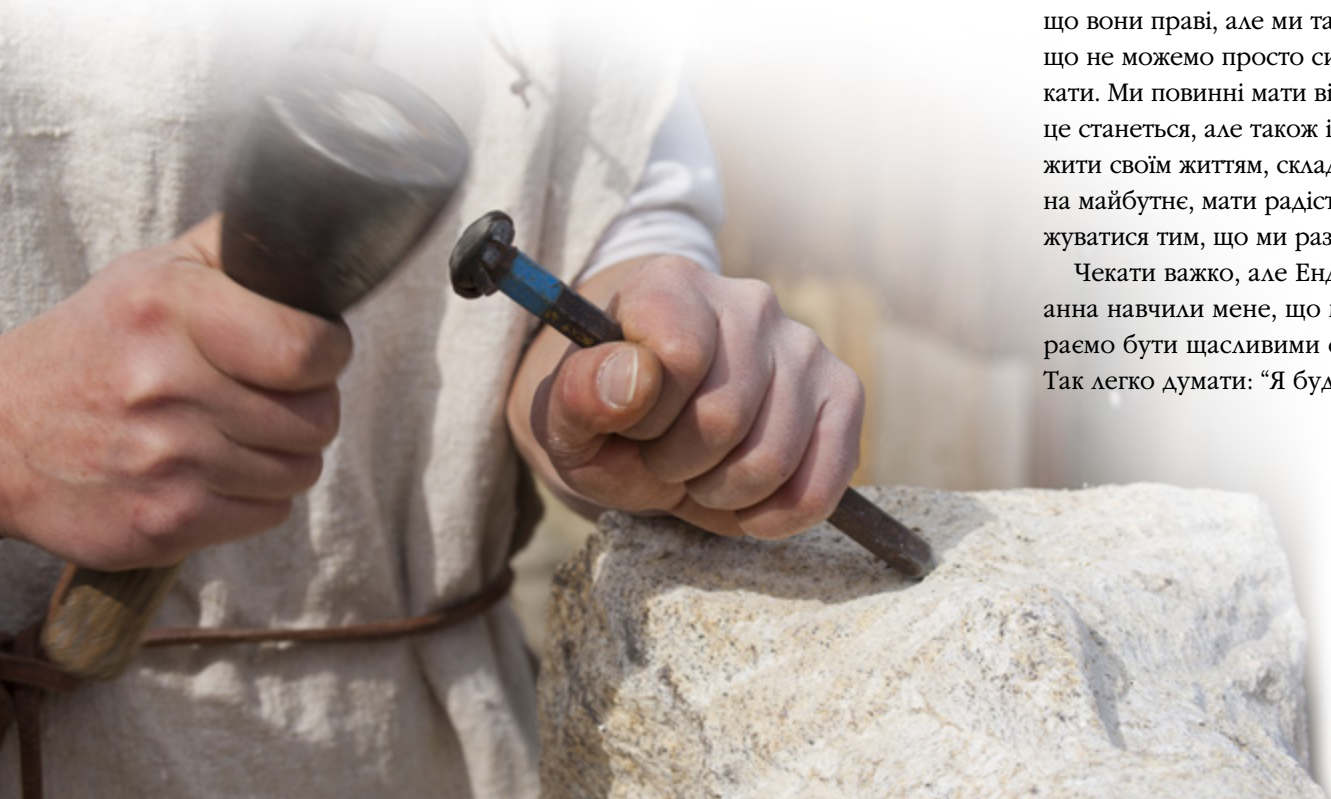
появи дитини. Терпіння—набагато більше за це.

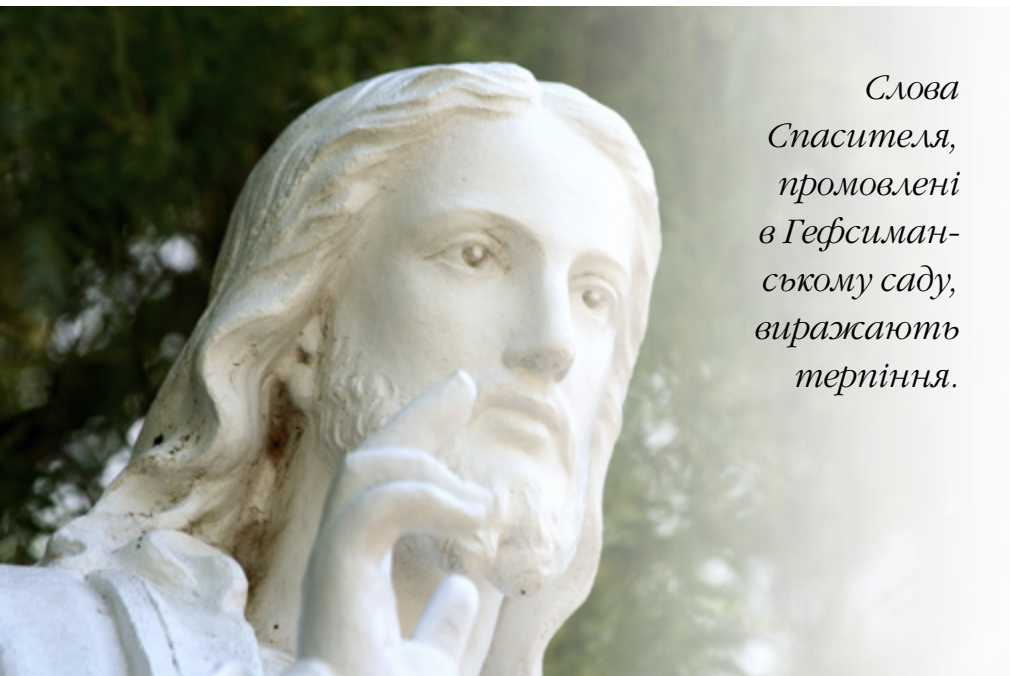
Ендрю казав: “Так багато в усиновленні залежить від Господа, а не від нас. Але нам приємно, що ми можемо дещо зробити, просуваючись до своєї мети—мати дітей у своїй сім’ї”. Чи то через блоги, чи ділячись своєю контактною інформацією з друзями і членами сім’ї, або долучаючись до місцевих груп батьків, які також займаються усиновленням, вони намагаються робити “все, що в [їхній] владі” (УЗ 123:17), а тоді покласти довіру на Господа.

Після років очікування і молитов вони змогли удочерити чудову дівчинку-немовля на ім’я Джессіка. Коли вони тримали її на руках, роки розчарувань і суму відійшли на задній план. Для них вона була і є дивом.

Уже минуло п’ять років з дня удочеріння Джессіки, і упродовж наступних чотирьох років вони намагалися усиновити ще одну дитину. Знову почалося очікування. Бріанна сказала мені: “Люди часто нагадують нам, що в той час, коли дитині призначено з’явитися у нашій сім’ї, вона з’явиться”. Ми знаємо, що вони праві, але ми також знаємо, що не можемо просто сидіти і чекати. Ми повинні мати віру в те, що це станеться, але також йти вперед, жити своїм життям, складати плани на майбутнє, мати радість і насолоджуватися тим, що ми разом”.

Чекати важко, але Ендрю і Бріанна навчили мене, що ми обираємо бути щасливими сьогодні. Так легко думати: “Я буду щаслива,

*Слова
Спасителя,
промовлені
в Гефсиман-
ському саду,
виражають
терпіння.*

дорослою. Терпіння—це процес, і я завжди буду навчатися. Хоча чекати *дійсно* важко, я навчаюся мати “повну радість”, коли моє терпіння випробовується—не тому, що я знаходжу радість у труднощах, а тому, що я знаю про славетну мету терпіння. Я знаю, що коли ми робимо так, що “терпеливість ... має чин досконалий”, це складова виповнення моєї мети тут, на землі, аби одного дня я стала “досконал[ою] та бездоганн[ою], і недостачі ні в чому не мал[а]” (Якова 1:4). ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ:

1. Neal A. Maxwell, “Patience” (Brigham Young University devotional, Nov. 27, 1979), 1; speeches.byu.edu.
2. Neal A. Maxwell, “Patience,” 2.
3. Neal A. Maxwell, “Patience,” 3.
4. “Душа моя, надію май завжди”, *Гімни*, № 61.

ДЯКУЙТЕ ЙОМУ ЗА ТЕРПІННЯ

“Якщо ви молитесь, якщо ви розмовляєте з Богом і благаєте Його про допомогу у ваших потребах та якщо ви дякуєте Йому не лише за до-

помогу, але і за терпіння та доброту, які прийдуть до вас завдяки тому, що ви не отримали все, чого хотіли, відразу або взагалі коли-небудь, тоді я обіцяю, що ви наблизитеся до Нього”.

Президент Генрі Б. Айрінг, Перший радник у Першому Президентстві, “Waiting upon the Lord,” (Brigham Young University devotional, Sept. 30, 1990), 4, speeches.byu.edu.

коли _____”, але ми пропускаємо так багато того, що пропонує життя, відкладаючи своє щастя. Навіть якщо нам доводиться часом відкладати свої бажання, аби підкоритися волі нашого Батька, це не означає, що ми також маємо відкласти своє щастя. Його любов може надавати нам силу, заповнювати порожнечу і вселяти надію.

Спасителевий приклад терпіння

Спаситель—це найбільший приклад терпіння для нас. Як на мене, Його слова, промовлені в Гефсиманському саду, є втіленням Його терпіння. Посеред страждань і жертування, які навіть важко уявити, Він просив, аби, якщо це можливо, чашу Його страждань було забрано. “Проте,—сказав Він,—не як Я хочу, а як Ти” (Матвій 26:39).

Слово *проте* несе велике послання. Попри те, що Спаситель в дійсності хотів у ту мить, Він висловлює Свою готовність прийняти волю Свого Батька і витерпіти.

Нам усім доведеться чекати на щось у своєму житті—іноді навіть на виповнення найбільш праведних бажань наших сердець. Але Ісус Христос, наш найкращий “Небесний Друг”⁴, може утішити і запевнити нас в тому, що все зміниться на краще. І Він виявляє до нас сповнене любові терпіння, коли ми вчимося бути такими, як Він, коли ми вчимося протистояти передбачуванам і непередбачуваним поворотам земного життя і казати нашому Батькові: “Проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля”.

Моє ставлення до терпіння безумовно змінилося, коли я стала

Місія чи гроші?

Гелже Фелікс Ногейра

Після року членства у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів я послав свої документи для служіння на місії повного дня. Моя сім'я була категорично проти того, щоб я служив на місії, вважаючи, що натомість мені слід отримати ступінь магістра. Я щойно здобув ступінь бакалавра і завжди мріяв по закінченні отримати ступінь магістра. Мої викладачі були готові мені також допомагати, оскільки я був хорошим студентом.

Поки я готувався вирушати на місію, життя у фінансовому відношенні стало дуже важким для моєї сім'ї. Мій найстарший брат втратив роботу. Невдовзі після цього компанія, на яку працював мій батько, почала переживати економічний спад, і його звільнили. Батько зрештою скористався всіма своїми соціальними виплатами, аби допомогти моїй

Жодна кількість грошей не зрівняється з благословенням бачити сім'ї, які готуються поїхати до храму і запечататися.

бабусі, а якось увечері я побачив, як він плаче, бо не знав, як утримувати сім'ю.

У той час я отримував стипендію, яка майже дорівнювала половині мінімальної зарплати. Коли я отримував стипендію, то завжди в першу чергу сплачував десятину. Але коли я отримав стипендію після того, як мій батько втратив роботу, мама попросила

мене не віддавати гроші на Церкву, бо нам вони були потрібні вдома. Я розповів їй про десятину і про її важливість та показав обіцяння, дане Господом в книзі Малахії 3:10. Хоча їй це не сподобалося, я сплатив десятину і знав, що був правий.

Продовжуючи свою підготовку до місії, я в той же час узяв участь у конкурсі, що проводився місцевим університетом, аби дізнатися, який у мене рівень. Я пройшов конкурс, і мені запропонували роботу, де я міг би заробляти майже стільки ж грошей, скільки заробляв мій батько на своїй роботі. Цього було б достатньо, аби попідкуватися про свою сім'ю, поки батько не піде на пенсію. Сім'я сподівалася, що я погоджусь на цю роботу.

Я багато молився, і Господь відповів, що я маю їхати на місію. Я довірився Йому і прийняв

покликання служити в Бразильській місії Санта-Марія. Господь благословляв мою сім'ю, поки я служив на місії. Я знаю, що отвори небесні відкрилися (див. Малахія 3:10). Батько і брат знову знайшли роботу, і сім'я змогла вирощувати молочних корів, аби мати більший прибуток.

Мое свідчення про Ісуса Христа і Його роботу зросло, а коли я бачив радість на обличчях і зміну в серці тих людей, яким я служив—це те, що є дуже цінним для мене. Жодна кількість грошей не зрівняється з благословенням бачити сім'ї, які готуються поїхати до храму і запечататися. ■

Автор живе у Сеарі, Бразилія.

ДЕСЯТИНА: ВИПРОБУВАННЯ ВІРИ

“Мої любі брати і сестри, вічні благословення від десятини—реальні. Я бачив їх у своєму житті та в житті моєї сім'ї. Випробування віри полягає в тому, чи житимемо ми за законом

десятини у слухняності та жертві. Адже, як сказав пророк Джозеф Сміт, “релігія, яка не вимагає принесення в жертву всього, ніколи не матиме достатньо сили, щоб породити необхідну для життя та спасіння віру” (Joseph Smith, *Lectures on Faith* [1985], 69)”.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Десятина: випробування віри з нагородою розміром з вічні благословення”, *Ліягона*, лист. 2002, с. 29.

Наповніть землю посланнями, сповненими праведності та істини.

Старійшина
Девід А. Беднар
З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

НАПОВНИТИ ЗЕМЛЮ, НЕМОВ ПОТОПОМ, *через соціальні media*

Ми дійсно живемо в надзвичайному розподілі часів. Євангельський розподіл—це період часу, в якому на землі є необхідна влада священства, обряди та знання доктрини для втілення Батькового плану спасіння для Його дітей. Головним для встановлення розподілу є вповноважений служитель Бога—голова розподілу,—який тримає і застосовує повноваження та ключі святого священства. Розподіли євангелії встановлювалися через Адама, Еноха, Ноя, Авраама, Мойсея, Ісуса Христа, Джозефа Сміта та інших. У кожному розподілі євангелії істини давалися через одкровення заново—тобто розподілялися,—аби у своєму знанні про план спасіння Небесного Батька люди в той період часу не залежали повністю від минулих розподілів.

Відступництво від істини відбувалося в кожному з попередніх розподілів. Однак робота зі спасіння, яку було розпочато, проте не завершено у ті минулі епохи, продовжується в останньому розподілі. Пророк Джозеф Сміт пояснював, що з цією метою розгортання слави останніх днів, так, саме розподілу повноти часів,—“це справа, яка цікавила народ Божий в кожную добу. Це тема, про яку пророки, священники і царі говорили з особливою радістю. Вони з радісним передчуттям чекали на день, в якому ми живемо і, запалені небесним і радісним очікуванням, вони співали, і писали, і пророкували про наш день”¹.

У цей найвеличніший і останній з усіх євангельських розподілів необхідно, “щоб відбувся і відкрився від днів

Адама аж до теперішнього часу повний, і закінчений, і довершений союз і зв'язок розподілів, і ключів, і сил, і слав. І не тільки це, але й те, що ніколи не відкривалося від заснування світу, але приховувалося від премудрих і розумних, буде відкрито ... у цьому розподілі—розподілі повноти часів” (УЗ 128:18).

Розподіл повноти часів і технології

Ми маємо благословення жити, навчатися і служити в цьому найвизначнішому з розподілів. Важливий аспект повноти, доступний нам у цей особливий час,—це дивовижний розвиток інновацій та винаходів, які уможливили та прискорили роботу зі спасіння: від поїздів до телеграфу, радіо, автомобілів, літаків, телефонів, транзисторів, телебачення, комп'ютерів, супутникових передач, Інтернету—і до майже безкінечного переліку технологій та пристроїв, які благословляють наше життя. Усі ці вдосконалення є складовою прискорення Господом Своєї роботи в ці останні дні.

У 1862 році Президент Бригам Янг (1801–1877) сказав: “Кожне відкриття науки та мистецтва, яке є справді істинним і корисним для людства, було дане шляхом прямого одкровення від Бога, хоча зовсім мало людей це визнає. Їх було дано з огляду на підготовку шляху до остаточної перемоги істини та викуплення землі від сили гріха і Сатани”².

А тепер, будь ласка, подумайте про такі слова Президента Спенсера В. Кімбола (1895–1985), сказані у 1974 році, коли він описував майбутнє місіонерської роботи:

“Я вірю, що Господь надзвичайно бажає дати в наші руки винаходи, про які ми, прості люди, не маємо жодної уяви. ...

Завдяки цим дивам комунікації, даним Господом, і завдяки зростанню зусиль та відданості наших місіонерів і всіх нас та тих, кого було “послано”, немає сумнівів, що здійсниться божественний наказ: “Бо, істинно, звук має вийти з цього місця до всього світу і до найвіддаленіших частин землі—євангелію має бути проповідано кожному створінню” (УЗ 58:64)”³.

А в 1981 році Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) навчав: “Ми впевнені, що з розгортанням Господньої роботи Він надихатиме людей розробляти засоби, за допомогою яких члени Церкви, де б вони не жили, отримували поради від свого обраного пророка в дуже особистий, персональний спосіб”⁴.

Послання і зображення, які раніше треба було доставляти днями, тижнями і місяцями, зараз можуть поширюватися по всьому світу за лічені секунди. Ми вдячні, о Боже, за пророків, які навчали і готували нас до часу, в який ми живемо—і які закликали нас використовувати технологічні досягнення заради просування місії Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів⁵.

Господь прискорює Свою роботу, і не є збігом те, що ці потужні комунікаційні інновації та винаходи відбуваються в розподіл повноти часів. Соціальні медійні канали є глобальними засобами, що особистісно і позитивно впливають на велику кількість окремих людей і сімей. І я впевнений, що для нас, послідовників Христа, настав час використовувати ці натхненні засоби належним чином і більш ефективно, аби свідчити про Бога, Вічного Батька, Його план щастя для Своїх дітей та про Його Сина Ісуса Христа як Спасителя світу, аби проголошувати реальність відновлення євангелії в останні дні й виконувати Господню роботу.

Аби за допомогою соціальних медіа передавати євангельські послання, слід дотримуватися певних основних настанов:

1. Будьте справжніми і послідовними

По-перше, ми—послідовники Христа, і наше послання має бути справжнім. Особа або матеріал, які не є справжніми, є фальшивими, підробними і облудними. Наші послання повинні бути правдивими, чесними і точними. Ми не маємо перебільшувати, прикрашати або вдавати із себе когось або щось, ким ми не є. Наші матеріали повинні бути гідними довіри і конструктивними. І анонімність Інтернету не дає права на те, щоб бути несправжніми.

Справжність посилюється послідовністю. Євангельське послання, яким ви ділитесь, буде прийматися з більшою готовністю, якщо приклад наслідування Христа регулярно прослідковується у ваших постах.

Сестра Бонні Л. Оскарсон є великим прикладом сили послідовності в соціальних медіа. Коли її покликали служити генеральним президентом Товариства молодих жінок у квітні 2013 року, кількість її відвідувачів у Pinterest відразу подвоїлася. Попередні піни сестри Оскарсон були яскравим доказом її цілісності, тому одна з блогерів відчула спонукання запитувати: “Чи ваша сторінка у Pinterest проходить тест Бонні Оскарсон? ... Ким, на думку людей, ви є, якщо вони знають про вас лише те, що розміщено на вашій сторінці в соціальних медіа?”⁶

2. Зміцнюйте і надихайте

По-друге, наші послання мають напучувати і надихати, а не викликати суперечки, сварки, засудження чи приниження.

Діліться євангелією зі щирою любов'ю і турботою про інших. Будьте сміливими й хоробрими, але не зухвалими, коли підтримуєте і захищаєте наші вірування, та уникайте суперечок. Ми, послідовники Христа, повинні ставити за мету використання каналів соціальних медіа для того, щоб відбивати світло та істину відновленої євангелії Ісуса Христа у світ, де наростає темрява і збентеження.

3. Поважайте інтелектуальну власність

По-третє, ми і наші послання повинні поважати власність інших людей та організацій. Це просто означає, що ви не повинні створювати власний контент,

ПРИКЛАДИ ТОГО, ЩО МОЖНА РОБИТИ В СОЦІАЛЬНИХ МЕДІА

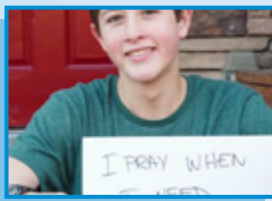
Ось кілька прикладів євангельських послань та зображень, створених Церквою і її членами та поширених по світу за допомогою соціальних медіа.

1. *Because of Him* [Завдяки Йому]

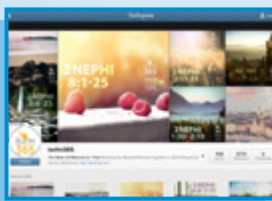
Коротке церковне відео, в якому вшановується істинне значення Великодня. Його переглянули більше 5 млн. разів під час Великоднього тижня в минулому році

у 191 країні та території. Використовуючи супровідний хештег (те, що використовують для визначення споріднених послань у соціальних медіа) #BecauseofHim (#ЗавдякиЙому), члени Церкви та інші люди опублікували багато своїх думок та зображень про Спасителя і Його Воскресіння на багатьох соціальних каналах і місцях, у тому числі на Facebook, Twitter та Instagram. Дивіться його на lds.org/media-library/video/topics/easter.

2. *Чи молився ти?* Члени Церкви та інші люди опублікували більше 300 фото зі своїм зображенням на Instagram, Facebook, Twitter та інших соціальних каналах з позначками,

що доповнюють фразу: “Я молюся, коли ...” Крім того, тисячі людей використовували хештег #DidYouThinktoPray, аби поділитися думками про те, коли і чому вони спілкуються зі своїм Небесним Батьком. Ці прості дії спонукали до 40 тис. обговорень про необхідність молитви. Див. mormonchannel.org/watch/collection/mormon-channel-videos/i-pray-when-didyouthinktopray.

3. *Книга Мормона 365*. Одне подружжя зі штату Аризона, США, створило аккаунт на Instagram і розмістило завдання для читання Книги Мормона на кожен день. Завдання поділені на 365 уривків—

чудовий формат, що дозволить бажаячим прочитати Книгу Мормона за один рік. Більше 45 тис. чоловік зараз заходять на цей аккаунт, і багато з них діляться своїми думками та враженнями, коли вони читають Книгу Мормона разом.

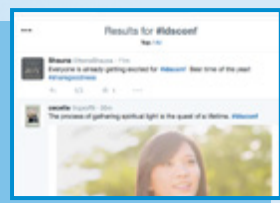
Господь прискорює Свою роботу, і не є збігом те, що ці потужні комунікаційні інновації та винаходи відбуваються в розподіл повноти часів.

4. Аккаунти генеральних авторитетів у соціальних медіа.

Влітку минулого року Церква започаткувала офіційний аккаунт в Instagram. Члени Першого Президентства і Кворуму

Дванадцятьох Апостолів зараз спеціально підбирають свої власні фото, які там розміщують. Дехто з братів зараз має власні аккаунти в Twitter. Усі Брати також мають власні сторінки на Facebook, на яких вони розміщують важливі євангельські послання. Знайдіть їхні сторінки на [lds.org/media-library/social](https://www.lds.org/media-library/social).

5. **#LDSconf**. Хештег #LDSconf, який зараз розміщено в нижньому лівому куті екрана під час трансляції генеральної конференції, було створено у жовтні 2008 року вірним членом

Церкви, який шукав нагоди слідкувати у Twitter за повідомленнями, що стосуються генеральної конференції, і ділитися ними задовго до того, як Церква почала ним користуватися. Тисячі членів Церкви долучаються до обговорень порад, даних сучасними пророками і апостолами з хештегом #LDSconf, і завдяки цьому мільйони людей по всьому світу зміцнюються у вірі завдяки посланням генеральної конференції.

6. **Meet the Mormons**. Створений Церквою повнометражний фільм допомагає людям не нашої віри краще зрозуміти нас, як спільноту. У фільмі пояснюються поширені помилки у

сприйнятті наших вірувань та висвітлюються благословення, що приносить життя за євангелією Ісуса Христа. Фільм можна переглядати на DVD, у центрах для відвідувачів, в Інтернеті на кіноканалах та на каналах у соціальних медіа. Для отримання докладнішої інформації відвідайте: [meetthemormons.com](https://www.meetthemormons.com). Цей фільм є ще одним способом того, як у простий та ефективний спосіб члени Церкви можуть ділитися своїми віруваннями з сім'єю та друзями.

Я закликаю вас наповнити землю посланнями, сповненими праведності та істини—посланнями, які є щирими, надихаючими та гідними похвали.

використовуючи чийсь картини, імена, фото, музику, відео чи інший контент без дозволу. Члени Церкви можуть користуватися затвердженим контентом Медійної бібліотеки на LDS.org, не запитуючи дозволу в Церкві, якщо тільки про це не зазначено окремо. Додаткова інформація про використання церковних матеріалів знаходиться на social.lds.org.

Коли ви ділитесь посланнями он-лайн, переконайтеся, що інші люди розуміють, що ви висловлюєте свої особисті думки і почуття. Будь ласка, не використовуйте логотип Церкви або іншим чином не створюйте враження, що ви промовляєте від імені Церкви.

4. Будьте мудрі та пильні

По-четверте, будьте мудрими та пильними, захищаючи себе і тих, кого ви любите. Ми повинні пам'ятати, що Інтернет ніколи не забуває. Усе, що ви повідомляєте через канали соціальних медіа, залишиться там назавжди—навіть якщо додаток або програма можуть обіцяти протилежне. Кажіть або публікуйте лише таке послання або зображення, до якого ви готові завжди відкривати доступ всьому світові.

Виконання цих простих настанов дасть можливість членам Церкви в усьому світі створювати євангельські послання, які “сятим[уть] з темряви” (Мормон 8:16) і ділитися ними.

Апостольське запрошення

Те, що було зроблено до цього моменту в цьому розподілі у справі передачі євангельського послання через соціальні медіа—це хороший початок, але лише малесенький струмочок. Зараз я запрошую вас допомогти у перетворенні цього струмочка на повінь. Починаючи з цього дня, я закликаю наповнити землю посланнями, сповненими праведності та істини—посланнями, які є щирими, надихаючими і гідними похвали—та в прямому розумінні наповнити землю, наче потопом (див. Мойсей 7:59–62).

Я молюся, щоб ми були учасниками не лише тимчасової повені, яка швидко розливається, а потім швидко зникає. Я не пропоную взяти участь у показній

ініціативі, після якої ми швидко перейдемо до наступного завдання з довгого переліку євангельських справ. Нам не потрібно ставати експертами з соціальних медіа чи фанатами. І нам не потрібно витратити велику кількість часу на те, щоб створювати великі за обсягом послання і ділитися ними.

Уявіть вплив, який ми можемо мати, якщо сотні тисяч і мільйони членів Господньої відновленої Церкви зроблять, на перший погляд, малесенький вклад в те, щоб потоп розлився. Нехай наші, як здається, невеликі індивідуальні зусилля перетворяться на тривалу зливу праведності та істини, яка поступово наводнить величезну кількість струмочків та річок—і згодом перетвориться на потоп, що наповнить усю землю. “Отже, не втомлюйтесь у доброчинності, бо ви закладаєте основи великої роботи. І з малого виходить те, що є великим” (УЗ 64:33).

Ми мали і маємо так багато благословень, і тим, кому багато дано, від того багато і вимагають. Я молюся, щоб ви могли повніше зрозуміти духовну важливість і благословення від того, що ми живемо в повноту часів, щоб ви мали очі, аби ясно бачити як можливості, так і пастки надзвичайних технологій, доступних нам у цей час, аби ви могли збільшити свою здатність використовувати ці натхненні засоби належним чином, і аби ви могли отримувати натхнення і провід стосовно ролі, яку ви маєте відігравати в тому, аби наповнити землю істиною і праведністю, немов потопом. Якщо ви будете просуватися вперед у цій святій роботі, я обіцяю, що ви отримаєте особисті, конкретні й необхідні благословення в земному житті, які підготують вас до вічності. ■

З виступу, проголошеного 19 серпня 2014 року під час Тижня освіти в Університеті Бригама Янга.

ПОСИЛАННЯ:

1. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 187.
2. *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1954), 18–19.
3. Spencer W. Kimball, “When the World Will Be Converted”, *Ensign*, Oct. 1974, 10–11.
4. Gordon B. Hinckley, “Faith: The Essence of True Religion”, *Ensign*, Nov. 1981, 5.
5. Див. “Ми вдячні, о Боже Всевишній”, *Гімни*, № 10.
6. “Would Your Pinterest Page Pass the Bonnie Oscarson Test?” latterdaysaintwoman.com.

У моїх батьків був храмовий шлюб,
але зараз вони розлучилися. Я
серджуюся, що вони розбили нашу
сім'ю. Як мені їх пробачити?

Розлучення є сумним і важким для всіх членів сім'ї. Почуття гніву, втрати і болю—це нормальна реакція. Однак, якщо ви зациклитеся на негативних почуттях, це заважатиме вам відчувати спокій та зцілитися. Моліться Небесному Батькові, щоб Він допоміг Вам позбутися поганих почуттів та зрозуміти ваших батьків. Зрозумійте, що і їм також боляче.

Пам'ятайте, що Ісус Христос—Хто відстраждав за усі наші болі й гріхи—хоче пробачити кожного з нас. Ми також повинні пробачати інших. (Див. притчу про боржників у Матвій 18:23–35). Батьки будуть вдячні за ваш безкорисливий дар прощення. Якщо ви і члени вашої родини позбавитеся гніву і звинувачень, уся ваша сім'я зміцниться і їй буде легше пристосуватися до нових обставин. Ті, хто прощає, можуть “піднятися на вищий рівень гідності і краще почуватися” (Джеймс Е. Фауст, “Цілюща сила прощення”, *Ліягона*, трав. 2007, с. 68).

У цей важкий час важливо продовжувати зміцнювати свої сімейні стосунки, особливо зі своїми батьками. У найближчі роки ви зможете покладатися на ці стосунки і плекати їх. Не дозволяйте злості ставати на заваді розвитку цих важливих стосунків.

Майте віру в план Небесного Батька для вас і вашої сім'ї. Вірте, що “все це ... буде тобі на благо” (УЗ 122:7). Вірте, що Він і надалі буде вас вести і благословляти ваше життя. Вірте, що ви колись зможете мати чудовий шлюб і що Бог попіклується про вашу сім'ю у цьому житті та у вічності.

Прощення—це процес і він вимагає часу. Будь терплячим у своїх зусиллях любити, прощати і розуміти своїх батьків. Прагни спокою і щастя, які приносить прощення.

Молися, щоб зрозуміти

Коли мої батьки розлучилися, для мене, моїх братів і сестер це було важко. Минуло кілька років, поки я змогла пробачити свого батька. Мені знадобилося вивчати Писання і молитися від щирого серця. Я навіть зверталась до сімейного консультанта. Потім я молилась, щоб зрозуміти свого батька. Мої очі було відкрито, і я зрозуміла його, а це допомогло мені зцілитися. Я змогла пробачити і звільнитися від кайданів, які так довго гнітили мене. Я знаю, що Спасителява Спокута реальна. Господь нас любить і ніколи не залишає без втішення.

Ім'я не вказується

Довіряй Небесному Батькові та прощай

Я пережила таку саму ситуацію, і я знаю, що це нелегко. Важливо зрозуміти, що навіть якщо твої батьки більше не люблять одне одного, вони продовжують любити тебе, бо ти їхня дитина. Також довіряй Небесному Батькові. Він дав нам заповідь прощати всіх. Він знає тебе і має для тебе план. Якщо ми продовжуємо жити гідно, я знаю, що ми зможемо отримати обіцяння мати вічну сім'ю, навіть якщо наші сім'ї тут, на землі, можуть бути трохи недосконалими.

Ешлі В., 17 років, шт. Техас, США

Виявляй свою любов

Подумай про те, як сильно ти любиш своїх батьків. Згадай, як

весело тобі було з ними, поки все це не трапилося. Поговори з ними про ті часи і сплануй індивідуальні зустрічі з мамою і з татом. Грай з ними в ігри і виявляй їм свою любов.

Сьєрра Дж., 15 років, шт. Айдахо, США

Спробуй зрозуміти
Спробуй поставити себе на їхнє місце. Буде нелегко їх пробачити, якщо ти не спробуєш

зрозуміти їхню ситуацію. Довіряй, що у Бога є для тебе й твоєї сім'ї план, і що ми маємо випробування у цьому житті, аби ми могли навчатися та розвиватися. Іноді ми не можемо контролювати свої обставини, але ми можемо контролювати своє ставлення. Хоча це може бути нелегко, спробуй завжди шукати хороше у своїх батьках і думати про те, як ти можеш допомогти.

Старійшина Кейтен, 20 років, Аргентинська місія Кордоба

Шукай підтримки в інших людей

Я змогла пройти через розлучення батьків і простити їх за допомогою людей,

які були навколо мене. Мої друзі, провідники, брати і сестри та родичі допомогли пройти через усе. Я змогла жити далі, завдяки підтримці всіх тих людей.

Джина С., 18 років, шт. Нью-Мексико, США

Відпусти важкі почуття

Постійно мати важкі почуття—це погано і суперечить вченням Цер-

кви. Молися Небесному Батькові, постися і читай Писання в пошуках відповідей. Якщо ти зацikliшся на поганих почуттях, то дозволиш Сатані увійти і зруйнувати свою сім'ю, бо він знає про важливість сімей у плані нашого Небесного Батька.

Керол М., 14 років, Гондурас

Прагни Святого Духа

По-перше, ніхто з нас не досконалий, крім Господа Ісуса Христа. Я б спробувала подивитися на ситуацію очима твоїх батьків. Вибери відповідний час і поговори з ними. Не критикуй своїх батьків за те, що вони роблять. По-друге, багато людей мають

ПРОЩЕННЯ ЗЦІЛЮЄ

“У багатьох сім'ях живуть неприємні почуття та небажання

простити. Немає значення, в чому суть проблеми. Не можна і не треба залишати цей біль. Звинувачення не дає ранам зажити. Зцілює тільки прощення”.

Президент Томас С. Монсон, “Приховані клини” Ліягона, лип. 2002, с. 20-21.

важкі почуття, коли проходять через подібні випробування, тож намагайся мати поруч Святого Духа. Вивчай Писання самостійно і щоденно молися.

Ешлі П., 15 років, шт. Юта, США

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

“У мене є подруга, яка вважає, що, крім мене, у неї немає друзів у церкві. Що я можу робити, щоб допомогти їй?”

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 1 вересня 2015 року naiahona.lds.org, електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org або поштою (див. адресу на с. 3).

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: (1) повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) назву колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

НЕДІЛЬНІ УРОКИ
.....
Тема на цей місяць:
Шлюб і сім'я

РЕЦЕПТ

щасливої сім'ї

Ось дев'ять способів того, як ви можете зміцнювати свою сім'ю.

Мінді Енн Левітт

Співробітник редакції
церковних журналів

Серед усіх важливих учень євангелії Ісуса Христа, сім'я, безсумнівно, займає одне з чільних місць. Ви, молоді жінки регулярно промовляєте напам'ять своє зобов'язання "зміцнювати дім і сім'ю"¹, вас, молоді чоловіки, запрошують скласти список того, як ви можете сприяти створенню щасливого дому², і як молодим чоловікам, так і молодим жінкам, нагадують: "Ваша сім'я матиме благословення, якщо ви зі свого боку будете намагатися зміцнити її"³.

То який же найкращий спосіб зміцнити вашу сім'ю і створити щасливу домівку? "Сім'я: Проголошення світові" містить відповідь! Цей важливий документ описує, чому сім'ї такі важливі у плані Небесного Батька і що саме ми можемо робити для зміцнення сімейних стосунків. У документі також пояснюється, як саме ми

можемо стати щасливішою сім'єю. Немає секретного рецепту. Це просто основні принципи євангелії, яких нас навчали завжди: "Щастя у сімейному житті найпевніше досягають, якщо воно засновано на вченнях Господа Ісуса Христа. Щасливі шлюби й сім'ї засновуються та зберігаються на принципах віри, молитви, покаяння, прощення, поваги, любові, співчуття, праці, а також здорового відпочинку"⁴.

Ось вона—проста формула створення щасливої сім'ї та удосконалення наших вічних сімейних стосунків. Однак це не означає, що вам не доведеться працювати і докладати зусиль зі свого боку. Однак усі зусилля, які ви вкладаєте у зміцнення вашої сім'ї, зрештою зроблять вас—і членів вашої родини—щасливішими.

Ось кілька ідей щодо того, як ці принципи можуть виглядати, коли їх застосовують у житті.

ВІРА

- Долучайтесь до сімейного та особистого вивчення Писань і домашнього сімейного вечора.
- Поставте за мету разом із сім'єю краще дотримуватися заповідей, таких як закон посту чи закон десятини.
- Заплануйте послухати найближчу генеральну конференцію або вивчити останню конференцію разом із сім'єю.

МОЛИТВА

- Долучайтесь до сімейної молитви.
- У своїх особистих молитвах конкретно моліться про кожного члена сім'ї поіменно. Під час молитви за них думайте про їхні потреби.

ПОКАЯННЯ

- Вибачайтесь, і робіть це часто. Не робіть це формально.
- Усі разом дізнайтеся про важливість Христової Спокути і причастя та про роль, яку вони відіграють у процесі покаяння.

ПРОЩЕННЯ

- Будьте смиренні та визнавайте, що кожен, навіть батьки, припускаються помилок.
- Пам'ятайте те, що ви любите в тих людях, які зробили вам боляче або образили вас.
- Моліться про допомогу, коли треба простити інших.

ДОСВІД МОЛОДІ

Ми запитали у кількох молодих людей, як вони застосовують ці принципи у своїх сім'ях. Ось що вони розповідають про свій досвід.

ВІРА

Я вирішила провести два наступні домашні сімейні вечори, зосередившись на вірі. Я почала готувати уроки і спробувала підібрати на гітарі акорди для пісень, які ми заспіваємо.

Перший урок був про віру. Я запитала, що ми можемо змінювати сім'єю, аби наша віра зростала. Вони відповіли: "Молитися, вивчати Писання, поститися, ходити до церкви" та ін. Ми погодилися, що є багато усього, що можна робити, аби віра зростала, але найбільш важливо—виконувати все це. Важливо, щоб ви діяли, аби зміцнювати свою віру.

Другий урок стосувався духовних дарів. Ми говорили про те, що спільного між вірою і духовними дарами.

Наші зосереджені на вірі домашні сімейні вечори пройшли дійсно добре. Ми дещо покращили у своїй сім'ї; нам було весело і ми намагалися обговорювати ці теми без поспіху. Ми відчували Духа усією сім'єю.

Різа С., 16 років, Роскілд, Данія

МОЛИТВА

Я вирішив учитися виявляти віру у такий спосіб: молитися і просити Бога про допомогу і спрямування. Спочатку я не усвідомлював впливу своїх молитов, але через кілька днів я побачив, що у нашому домі стало спокійніше.

Але тоді моя віра зазнала випробувань. Мій наймолодший брат отримав травму і його мали оперувати. Один з моїх друзів також був серйозно травмований, а у мами заболіло горло і піднялася висока температура. Усі ці жахливі обставини витіснили відчуття спокою, що мене оточував. Мені було дуже сумно, але я продовжував молитися. На думку спала улюблена поезія моєї бабусі, де розповідається про те, що Бог знає все краще, ніж ми, і що ми повинні Йому довіряти. Тож я почав виявляти віру

ще більше і робити все, що в моїх силах. Невдовзі мій брат вийшов з лікарні. Травма друга не була настільки серйозною, як здавалося на початку. А мама одужала.

Тепер, коли я молюся за інших, я молюся більш зосереджено і з більшою вірою, ніж раніше. Ми повинні мати віру в Бога, особливо коли вірити в Нього і в Його план важко, та ніколи не скаржитися, бо Він знає краще.
Яром К., 18 років, Грац, Австрія

ПОКАЯННЯ

Якразумів, як сильно покаяння впливає на все. Наприклад, упродовж кількох місяців я грішив і не каюся, тож мені було важко розірвати це коло. Але після розмови з єпископом та іншими близькими друзями я зміг пройти через процес покаяння і наблизитися до Бога та знову відчувати більше радості. Я щиро молився і багато читав Писання. Це допомогло усвідомити, що мені слід змінити деякі аспекти свого життя. Зараз я розумію, наскільки я виріс завдяки цьому. Цей досвід особливо сильно зблизив мене з мамою і батьком.

Хоча у мене й досі є спокуси і я все ще грішу, однак я можу застосовувати Спасителеву Спокуту, аби каятися, оцінювати кожен свій день та намагатися завжди мати бажання покращуватися. Я буду вічно вдячний за Спокуту у своєму житті.

Біллі П., 17 років, Інсвіч, Англія

ПРАЦЯ

Оскільки я вважаю сімейну історію різновидом роботи, я вирішила створити особисту книгу історії своєї сім'ї. Тож я зробила підбірку всіх фотографій членів своєї сім'ї. Я зробила це, аби мої діти і правнуки бачили, як виглядали їхні предки. Коли я цим займалася, то відчувала глибокий мир, бо знала, що роблю це не лише для себе, але і для прийдешніх поколінь.

Глорі С., 18 років, Йоганнесбург, ПАР

Молодь у ПАР створила відео про те, як вони застосовують принцип праці у своїх сім'ях. Щоб переглянути їхнє відео, зверніться до цієї статті на liahona.lds.org.

ЗДОРОВІ РОЗВАЖАЛЬНІ ЗАХОДИ

Моя перша спроба проведення розважальних заходів зі своїми братами і сестрами, м'яко кажучи, не була дуже вдалою. Але поворотним моментом для мене стала подорож у гори Блу-Рідж. Листя на деревах було всіх можливих кольорів, а у парку розваг було весело, проте гострі слова, егоїстичні вчинки та в'дливі жарти часто псували настрій.

Перед від'їздом ми з сестрою зійшли на невеликий пагорб і тихо сиділи, ніби слухаючи природу навколо нас. То був перший раз за останній час, коли ми не сварилися, спокійно розмовляли про майбутнє і про

ПОВАГА

- Слухайтеся своїх батьків.
- Не кажіть нічого поганого або недоброго про будь-кого у вашій сім'ї.
- Шукайте хороші якості, які ви бачите в кожному члені сім'ї. Розкажіть їм, що в них викликає ваше захоплення.

ЛЮБОВ

- Моліться, щоб мати милосердя—Спасителеву любов—до членів своєї сім'ї.
- Знаходьте способи служити своїй сім'ї
- Пишіть записки зі словами підбадьорення і любові. Ховайте їх у контейнер для сніданку, у сумку або у гаманець ваших членів сім'ї.

СПІВЧУТТЯ

- Заохочуйте членів сім'ї ділитися своїми почуттями і намагайтеся розуміти одне одного.
- Втішайте одне одного у важкі часи і намагайтеся носити тягарі одне одного (див. Мосія 18:8–9).

ПРАЦЯ

- Запропонуйте приготувати страву для всієї сім'ї.
- Допомогайте у виконанні хатньої роботи, наприклад, покосити газон, викопати грядку чи помити вікна.
- Допомогайте молодшим братам і сестрам робити уроки.

ЗАХОДИ ДЛЯ ЗДОРОВОГО ВІДПОЧИНКУ

- Допомогайте у плануванні походів, відпусток або заходів, якими зможе насолоджуватися вся ваша сім'я.
- Менше користуйтеся електронними пристроями. Вимикайте телевізор або інші електронні пристрої, коли ви збираєтеся сім'єю.

свої теперішні труднощі. Поруч був Дух, який приніс незабутнє відчуття миру.

Я почала змінювати свій стиль спілкування зі своїми братами і сестрами, запитувати у них, як пройшов день, обнімати їх—просто долучатися до їхнього життя. Я допомагала своєму наймолодшому братові, хворому на аутизм, робити уроки. Я допомагала наймолодшій сестрі робити картки з граматики і придумувати смішні рими, щоб запам'ятовувати різні частини мови. За свій наступний тест вона отримала на 20 балів більше і досягнула найвищого результату, якого ще ніколи не досягала. Радість, яку я відчувала від таких моментів, відрізнялася і була більш глибокою, ніж я сподівалася.

Бути сім'єю, можливо важко, але такі моменти варті будь-яких зусиль. Ті маленькі моменти закінчуються веселощами, грою і сміхом. Я відчула нову єдність у своїй сім'ї. ■

Емілі С., 17 років, шт. Північна Кароліна, США

ПОСИЛАННЯ:

1. Товариство молодих жінок *Особистий розвиток* (брошура, 2009), с. 3.
2. *Обов'язок перед Богом* (брошура, 2010), с. 80.
3. *Заради зміцнення молоді* (брошура, 2011), с. 14.
4. "Сім'я: Проголошення світові", *Ліягона*, лист. 2010, третя сторінка обкладинки.

СУБОТНІЙ ДЕНЬ—ЦЕ ПРИЄМНІСТЬ

П'ять способів того, як зробити Суботній день більш змістовним.

З огляду на труднощі, що нас оточують, вшановування Суботнього дня набирає більшого значення, оскільки це допомагає залишатися духовно сильними. Ці молоді люди зі Східної Європи діляться своїми думками про те, як Субота зміцнює їх—і як вона може зміцнювати і вас.

НАБЛИЖАТИСЯ ДО ГОСПОДА

Суботній день—це день, коли я повністю можу присвятити себе Господу. Я намагаюся не марнувати часу, а натомість використовувати його, аби ставати кращим і наближатися до Небесного Батька. У неділю я по-справжньому щасливий служити членам Церкви, коли сідаю біля них і показую, що вони не забуті. Служіння іншим приносить мені радість.

Для мене Суботній день є днем навчання, щастя і радості від того, що я навчаюся служити Господу. Я з усією старанністю зберігаю святість Суботнього дня. Якщо ми довіряємо Небесному Батькові в усьому, то матимемо радість і щастя на землі й на небесах з Ним та Його Сином, Ісусом Христом.

Арвіс Б., 18 років, Латвія

ПРИЙМАТИ ПРИЧАСТЯ

Кожного дня я з нетерпінням чекаю на день, коли піду в церкву і прийматиму причастя. Я не можу дочекатися, коли одягну недільний одяг, підготуюся, піду до церкви і знову оновлю завіти з Богом.

Іноді я прокидаюся вранці не в настрої. Але коли я йду до церкви і приймаю причастя, відвідую свої збори і вивчаю Писання, то відчуваю Святого Духа, і це піднімає мій дух. Важливо приймати причастя кожного тижня, оскільки Сам Спаситель показав, що нам необхідно це робити.

Діана Д., 14 років, Латвія

ВИВЧАТИ ПИСАННЯ З ІНШИМИ

Відвідування недільного богослужіння і приймання причастя сповнюють нас Духом на весь тиждень. Ми більше дізнаємося з Писань, а досвід наших учителів допомагає краще розуміти Писання. Коли ми вивчаємо Писання разом, то можемо по-новому на них подивитися і більше навчатися одне від одного.

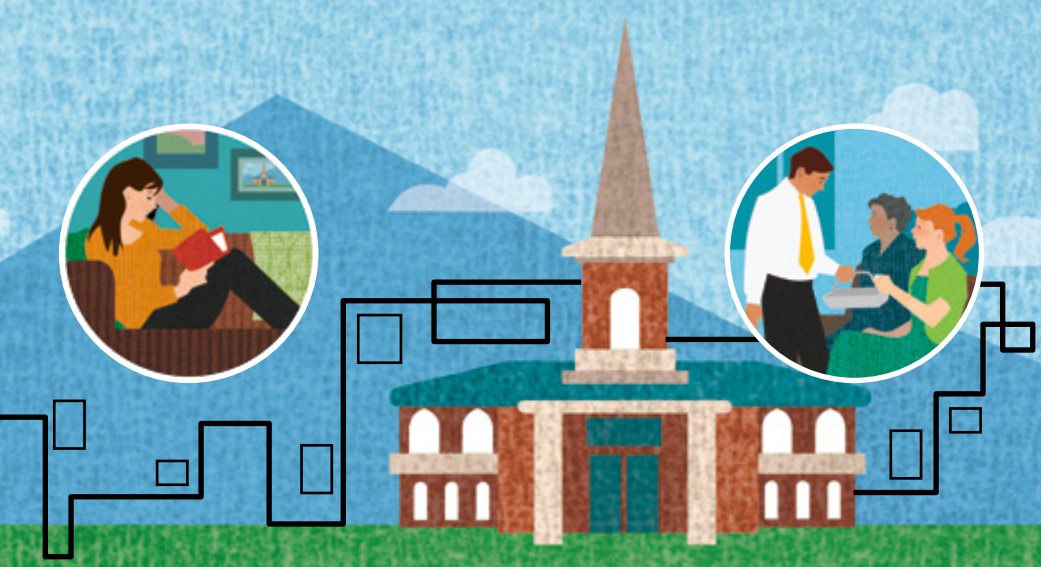
Антоніна Б., 18 років, Центральний федеральний округ, Росія

ЗАЛИШАТИСЯ НЕЗАПЛЯМОВАНИМИ

“І щоб ти міг повніше утримувати себе незаплямованим від світу, ходи в дім молитви і піднось свої священнодійства в Мій святий день.

Бо істинно це є день, призначений тобі, щоб відпочивати від своїх трудів і виявляти свою відданість Всевишньому”.

Учення і Завіти 59:9-10

ДЕНЬ ВІДПОЧИНКУ

“Бог дав нам цей особливий день не для розваг або щоденної праці, але для відпочинку від обов’язку, з фізичним і духовним полегшенням”.

Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Субота є приємністю”, *Ліягона*, трав. 2015, с. 129.

ОБИРАТИ ЗАХОДИ, АБИ ЗБЕРІГАТИ ДУХ

Прохання Ісуса залишитися і попилювати з Ним (див. Матвій 26:38) зворушили моє серце і привели до розуміння того, що Суботний день—це день, коли ми можемо приймати причастя як символ того, що ми пам’ятаємо Його служіння для нас.

Чим більше я думаю про це, тим більше я хочу Його пізнавати. Таке намагання допомагає мені обирати правильні заходи в день, вільний від усіх мирських турбот—у неділю. Це включає читання і вивчення Писань, служіння своїй сім’ї, перегляд надихаючих фільмів, розмови на духовні теми з друзями та постійну молитву. Чим більше я звертаюся серцем до Ісуса, тим більше я Його пізнаю і наближаюся до Нього. Я не можу назвати жодного кращого благословення.

*Сестра Олександра С., 25 років,
Російська Новосибірська місія*

ОТРИМУВАТИ НАТХНЕННЯ ВІД ДУХА

Для мене Суботний день—це можливість глибше вивчати євангелію Ісуса Христа. Безсумнівно, що людина, яка приходить до Церкви підготовленою і бажає причастися, яка намагається навчатися, буде отримувати благословення і натхнення від Духа не лише в неділю, але і впродовж наступного тижня.

Поза стінами церкви є багато можливостей, як ми можемо зберегти святість Суботи: проводити час із сім’єю, допомагати місіонерам, служити у приході й читати церковну літературу. Суботний день—це час, щоб зрозуміти Божі закони. Якщо ми це усвідомимо і дякуватимемо Богові за цю можливість, нам ніколи не буде важко дотримуватися Суботнього дня у святості.

*Старійшина Володимир Олександрович
З., 18 років, Російська Новосибірська місія*

“Якщо ради суботи ти стримаєш ногу свою, щоб не чинити своїх забаганок у день Мій святий, і будеш звати суботу приємністю, днем Господнім святим та шанованим, і її пошануєш, не підеш своїми дорогами, діла свого не шукатимеш та не будеш казати даремні слова,—тоді в Господі розкошувати ти будеш”.

Ісаїя 58:13–14

ЧЕКАТИ З ВІРОЮ

Я роками чекала, але
ніколи не втрачала надії,
що мої батьки приєдна-
ються до Церкви.

Мікаелі Дуарте да Сільва

З Церквою мене познайомила моя тітка і дядько, які живуть неподалік від мене. Мені було лише сім років у той час, і я любила ходити до церкви, щоб побути з іншими дітьми. Мої батьки не були членами Церкви, але вони не були проти того, що я ходила до церкви кожної неділі з тіткою і дядьком. Батьки казали, що набагато краще ходити до церкви, де навчають про Ісуса Христа, ніж бігати по вулицях і шукати пригод.

Місіонери часто приходили до нашого дому, щоб навчати нас. Батькам подобалися уроки, але вони не хотіли приймати євангелію. Вони казали, що не готові, оскільки зайти у води хрищення означало взяти на себе серйозні зобов'язання. Місіонери продовжували приходити в наш дім, але вони завжди йшли від нас, розчаровані відповіддю батьків. Однак я знала, що одного дня вони охрестяться.

Коли мені виповнилося вісім років, я була готова до укладання завіту хрищення. Мама запитала мене, чи я дійсно цього хочу. Вона сказала, що після хрищення я не зможу передумати і що хрищення змінить моє життя назавжди. Я сказала, що мріяла про хрищення з того часу, коли почала ходити до Початкового товариства.

Після хрищення і конфірмації я продовжувала ходити до церкви, але мої батьки рідко приходили на наші заходи Початкового товариства. Мені було боляче бачити

всіх дітей з їхніми батьками. Однак я сподівалася, що колись вони охрестяться і будуть запечатані у храмі, тоді моя найбільша мрія здійсниться.

Коли я була підлітком, місіонери продовжували приходити і навчати моїх батьків, але батьки, як і раніше, не хотіли христитися. Проте вони час від часу приходили до церкви, що давало мені невелику надію. Я все ще мріяла, що батьки приєднаються до Церкви, але починала думати, що це ніколи не станеться у цьому житті.

Тоді одного недільного ранку, коли мені було 17 років, моя мама знову прийшла до церкви зі мною. По дорозі додому вона сказала мені те, що я досі чую у своєму розумі та серці. Вона сказала, що вирішила охреститися. Я була приголомшена! Після такого довгого очікування я не могла повірити, чи це справді так. У травні 2010 року мама увійшла у води хрищення. То був такий щасливий день.

Після хрищення я поглянула на батька і сказала: "Тепер залишився лише ти один". Він сказав, що це не станеться швидко, бо у нього немає бажання христитися. Мені знову було сумно—частково моя мрія здійснилася, але до її повного виповнення було ще далеко. Хоча це було важко, та все ж я була впевнена, що все зміниться. На моє велике щастя, відповідь на мої молитви надійшла через два місяці, коли

батько увійшов у води хрищення. Я відчувала найбільшу радість у своєму житті. Мені здавалося, що співали небеса.

Після того як батьки приєдналися до Церкви, я зрозуміла, що здійснилася і друга половина моєї мрії, але нам треба запечататися на вічність у домі Господа. Батьки сказали мені, що вони не відчують себе готовими, що у них немає достатньо грошей на довгу подорож до храму в Ресіфе, Бразилія, і що вони не можуть знайти, хто наглядав би за домом, поки нас не буде. Мені було сумно, однак я продовжувала молитися про те благословення, знаючи, що Господь відповість на молитви.

З часом мама відчула сильне бажання поїхати до храму, навіть незважаючи на те, що батько продовжував опиратися. Після багатьох бесід з єпископом, вони удвох вирішили їхати. Я відчувала таку радість, що ледве могла її стримати.

У вересні 2011 року разом з мамою і батьком я вперше у своєму житті увійшла до храму. Мене запечатали до батьків наступного дня, і я можу дійсно сказати, що після 11 років очікування то був мій найкращий день.

Я дуже вдячна Небесному Батькові за все, що Він мені дав, особливо за відповідь на мої молитви і здійснення моєї найзаповітнішої мрії: побачити всю мою сім'ю в домі Господа. ■

Автор живе у Сеарі, Бразилія.

Перегони Шеллі

Джен Пінбороу

Співробітник редакції церковних журналів
Грунтується на справжніх подіях

“Не бійся, з тобою-бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу” (Ісаїя 41:10).

“Привіт, Шеллі!” Зав’язавши старі кросівки, Шеллі підвела голову, щоб побачити, як Роза махає їй рукою зі стартової лінії. “Швидше,—гукнула Роза.— Сьогодні ми поб’ємо власний рекорд!”

Шеллі широко усміхнулася. Роза каже це на кожному тренуванні.

У своїй новій школі Шеллі подобалися дві речі. По-перше, вона була в команді бігунів. Коли вона бігла, то відчувала всередині легкість, ніби у неї немає жодних тривог.

Друге, що їй подобалося, це те, що ніхто тут не знав, що її батьки щойно розлучилися.

Шеллі тугіше затягнула шнурки і підвелася, щоб приєднатися до дівчат з команди.

Останнім часом здавалося, що ніхто не міг надати Шеллі ту допомогу, яка була їй потрібна.

Ой! Вона зморщилася, бо великі пальці упиралися в носок кросівка. Як вона скаже татові, що їй знову потрібне нове взуття?

Після перегонів Шеллі, Роза, Бекка і Тіана раділи, що встановили новий особистий рекорд в естафеті. “Я ж казала, що ми сьогодні це зробимо!”—промовила Роза.

Шеллі засміялася. Вона вручила естафету тренеру і нахилилася, щоб розв'язати шнурки.

“Дівчатка, ви гарно попрацювали,—сказала міс Голдмен.— Ви дуже гарно разом співпрацюєте.

Не забудьте завтра внести плату за користування треком”.

Усмішка зникла з обличчя Шеллі. Вона зовсім про це забула!

Їдучи додому автобусом, Шеллі не могла думати ні про що інше,

як тільки про кросівки і плату за трек. Вона не хотіла додавати мамі клопотів. А коли вона востаннє дзвонила татові, аби попросити у нього додаткові гроші, з голосу було видно, що йому це не подобається. Останнім часом здавалося, що ніхто не міг надати їй ту допомогу, яка була їй потрібна.

Діставшись додому, Шеллі пішла прямо до себе в кімнату. Під час вечері брати і сестри розмовляли і жартували, але вона лише могла водити виделкою в своїй тарілці.

Після вечері мама допомогла Шеллі прибрати зі столу. “Я сьогодні ввечері зустрічаюся з єпископом Паркером,—сказала мама.— Хочеш піти і отримати благословення священства?”

Шеллі кивнула. Їй дійсно не вистачало татових благословень, які він завжди їй давав, коли вона хвилювалася або хворіла.

Трохи пізніше, коли єпископ Паркер дав їй благословення, Шеллі відчула глибоко всередині заспокоєння. “Шеллі, твого тата зараз немає у домі, аби допомогти тобі,—сказав він у благословенні.— Але твій Небесний Батько завжди поруч. Я благословляю тебе, щоб ти могла поговорити з Ним так само, як ти поговорила б зі своїм татом, і Небесний Батько завжди тобі допоможе”.

Шеллі відчула полегшення, якого не відчувала вже давно. У неї з'явилося тепле відчуття всередині,

“Коли ви дотримуетесь заповідей і молитесь з вірою, щоб побачити руку Господа у вашому житті, я обіцяю вам, що Він розплющить ваші духовні очі навіть ширше і ви ясніше побачите, що ви не самотні”.

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Нехай прийде Царство Твоє”, *Ліягона*, трав. 2015, сс. 121-122.

яке підтверджувало, що єпископ каже правду. Небесний Батько любить і слухає її. З Його допомогою вона, можливо, навіть набереться сміливості поговорити з батьками.

По дорозі додому вона розповіла мамі про кросівки і плату за трек. Того ж вечора вона стала на коліна і попросила Небесного Батька допомогти їй набратися сміливості поговорити з татом. Вона знову молилася про це наступного ранку в автобусі по дорозі до школи. Коли вона повернулася зі школи, то відчувала достатньо сміливості зателефонувати своєму батьку. Цього разу він не виявляв нетерпіння чи незадоволення, коли вона сказала йому про те, що їй було потрібно. То була відповідь на молитви.

Через кілька тижнів Шеллі завізувала свої нові кросівки і бігла до Розі та інших дівчаток. Так було приємно відчувати, що у неї чудова команда, яка її підтримує. Їй не потрібно було бігти у своїх перегонах на самоті. ■

ДОПОМОЖІТЬ!

Хтось переживає розлучення

Кетрін Нельсон

Коли батьки розлучаються, діти часто відчувають страх, тривогу, вину, гнів, збентеження, полегшення або сум—а іноді все разом. Якщо це сталося з тобою, або з кимось із твоїх друзів, ось кілька порад стосовно того, що може допомогти.

**Я відчуваю себе полишеним.
Здається, що всі, крім мене,
мають досконалі сім'ї.**

Досконалих сімей немає, навіть якщо вони такими здаються.

Пам'ятай, що батьки, епіскоп, вчителі Початкового товариства і друзі у приході люблять тебе.

Іноді люди можуть ненавмисно казати щось таке, що ображає твої почуття. Коли таке стається, не бійся

сказати їм, що ти відчуваєш, і допоможи їм знайти кращий спосіб поговорити з тобою про розлучення.

Я дуже серджуся на маму і тата.

Легко відчувати гнів, коли ти нічого не можеш зробити, аби виправити ситуацію. У тебе може навіть виникати бажання вимістити свій гнів на інших. Хоча це може бути важко, продовжуй намагатися виявляти любов до своєї сім'ї. Молись, аби отримати допомогу й подивитися на своїх батьків очима Ісуса. Він любить їх, тебе і кожного у твоїй сім'ї.

Якщо ти не можеш приборкати свої гнівні почуття, поговори з мамою або татом чи з кимось ще, кому довіряєш. Вони можуть допомогти тобі знаходити правильні способи того, як почуватися краще, наприклад: зайнятися спортом або мистецтвом.

залишитися разом. Але правда в тому, що твоєї вини в цьому зовсім немає. Вони прийняли рішення розлучитися. Діти в сім'ї не несуть відповідальності за це розлучення.

Я боюся того, що буде потім.

Коли відбуваються великі зміни, природно хвилюватися про майбутнє. Поговори з мамою і татом. Вони хочуть знати, коли ти розстроений, і вони можуть допомогти подолати занепокоєння і знайти відповіді на запитання. Обов'язково проси в молитві втішення.

Чи буду я зі своїми батьками на небесах?

Завдяки Спасителеві Спокуті усе буде залагоджено після того, як ми помremo. Тобі не слід хвилюватися. Що б не сталося, ти завжди будеш належати до сім'ї твоїх небесних батьків. Якщо ти будеш невпинно намагатися вибрати правду, то матимеш усі благословення, які Небесний Батько підготував для тебе.

Мені постійно дуже сумно.

Це нормально, відчувати сум. Відчувати сум під час такої великої зміни—це важливий крок до того, щоб потім почуватися краще. Навіть якщо ти часом і відчуваєш сум, продовжуй робити те, що ти любиш робити. Проводь час на свіжому повітрі. Читай хороші книги. Слухай радісну музику. Гарно вчися. Розважайся зі своїми друзями. Молись Небесному Батькові.

Якщо сум триває дійсно довго і ти погано спиш, їси, не зосереджуєшся в школі або погано робиш те, що ти зазвичай любиш робити, поговори з кимось із дорослих, кому ти довіряєш, щоб він чи вона допомогли тобі почуватися знову краще.

Чи є моя вина в тому, що мої батьки розлучилися?

Ти можеш думати, що зміг би допомогти своїм батькам

“Ми віримо, що ми були і досі є членами сім'ї [Небесного Батька]”.

Старійшина Л. Том Перрі (1922–2015), з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Чому шлюб і сім'я мають значення—в усьому світі”, *Ліягона*, трав. 2015, с. 41.

Все виправиться.

Як би ти себе зараз не почував, твій стан з часом покращиться. А поки що продовжуй молитися Небесному Батькові й проси втішення. Пам'ятай, що Небесний Батько та Ісус завжди наглядують за тобою і ніколи не залишать на самоті. Вони люблять тебе і твоїх батьків та допоможуть вам усім. Вони дадуть тобі силу відчувати мир і щастя. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Що допомогло тобі пережити такі важкі часи, як розлучення? Як ти можеш допомогти іншим пережити важкі часи?

Емі Джейн Левітт

Ґрунтується на справжніх подіях

*“Я хочу любити всіх людей,
любить, як любить Бог”
(Збірник дитячих пісень, с. 83).*

Ти— квач!

“Я з таким нетерпінням чекаю на велику перерву!”— сказала Еллі Лорен, коли вони повернули свої контейнери для обідів на полицю в їхньому класі. “Тамі щойно сказала, що сьогодні ми всі разом будемо грати у квача на гральному майданчику”.

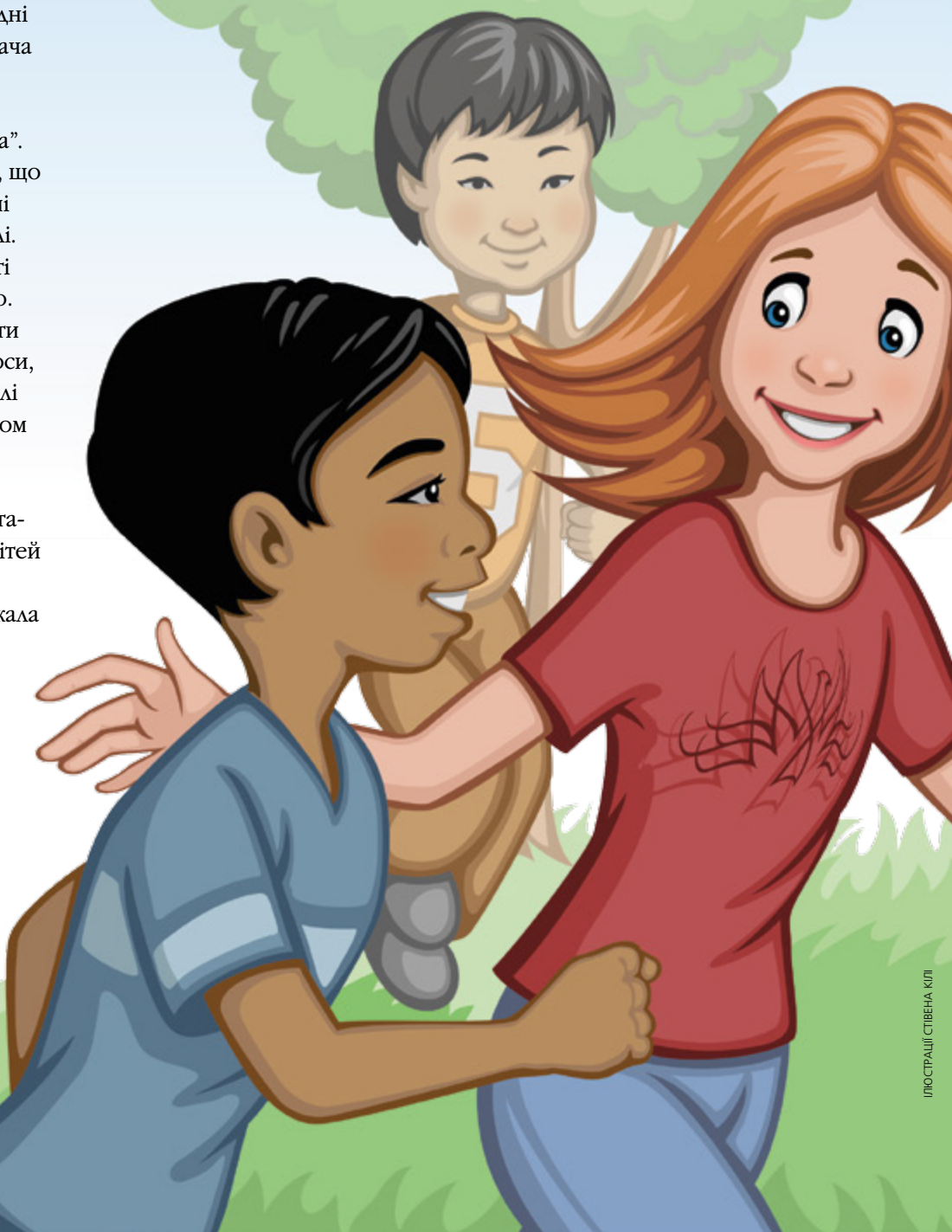
“Це буде весело,—відповіла Лорен.—Я люблю грати в квача”.

Лорен була рада і здивована, що Тамі запросила до гри Еллі. Тамі завжди погано ставилася до Еллі. Лорен була рада, що та нарешті спробувала бути до неї доброю.

“Мені спочатку треба віднести книги до бібліотеки, тож попроси, щоб без мене не починали”. Еллі усміхалася, коли бігла коридором до бібліотеки.

Лорен помчала на гральний майданчик. Коли вона туди дісталася, Тамі вже збирала інших дітей у коло. Лорен підбігла до них.

“Швидше сюди, всі!”—покликала Тамі, жестом показуючи, щоб діти якомога ближче до неї підійшли. “У мене є весела ідея,

НЕМАЄ МІСЦЯ ЦЬКУВАННЮ

“В євангелії Ісуса Христа немає місця для висміювання [або] причіпок”.

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Духовні вихори”, Ліягона, трав. 2014, с. 20.

і я хочу розповісти про неї всім вам до того, як сюди прийде Еллі”.

Лорен це не дуже сподобалося.

Усі діти скупчилися у тісний гурт, щоб почути. “Замість того, щоб доганяти одне одного, як ми це завжди робимо,—сказала Тамі,—ми будемо доганяти лише Еллі. Але їй ніхто про це не повинен казати, бо потім пошкодуєте!” Тамі захихикала. Здавалося, що вона собою дуже пишається.

Лорен поглянула на інших дітей у колі. Багато з них не дуже добре ставилися до Еллі ще з дитсадка. Саме тоді діти почали дуже погано з нею поводитися. Вони насміхалися з неї і дражнили її. У більшості випадків все починалося з Тамі, а інші діти її підтримували.

Лорен ніколи не подобалося, як вони ставилися до Еллі. Вона вирішила саме тоді, що ніколи не буде робити так, як вони. Вона знала, що всі люди є дітьми Бога і до них треба ставитися по-доброму.

Лорен глибоко вдихнула і поглянула Тамі у вічі. “Ця ідея не здається мені такою вже й веселою. Не думаю, що ми повинні ставитися до Еллі таким чином. Тож я не хочу грати”.

Лорен вийшла з кола і самотньо попрямувала до школи шукати Еллі.

Принаймні їй здавалося, що вона була самотня.

Потім вона почула: “Гей, зачекай!” Лорен обернулася і побачила більшість дітей з кола Тамі. Вона не могла цьому повірити.

“Ходімо пошукаємо Еллі і почнемо свою гру в квача”,—сказав Дамон.

“Я також хочу грати!”—сказала Лія. Всі решта закивали.

Лорен усміхнулася. Жакливе почуття у її животі зникло.

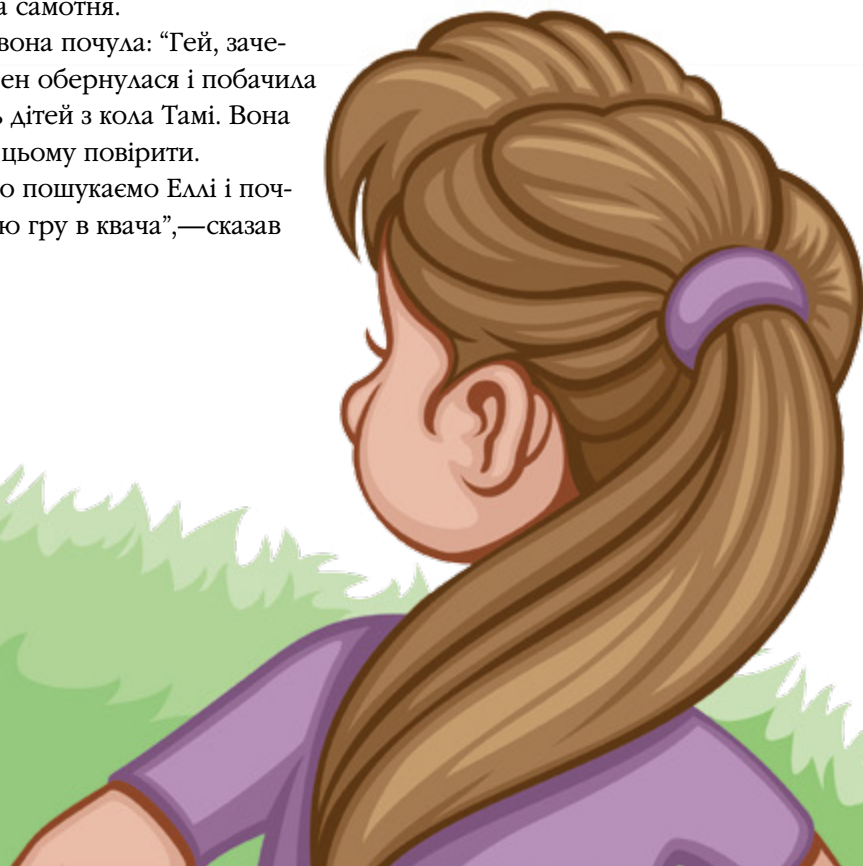
“Хороша ідея!”—сказала Лорен. “А он і Еллі підходить”.

Вона обернулася і постукала Дамона по плечу. “Ти—квач!”—вигукнула вона, і побігла до Еллі. Усі діти побігли за нею. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Лорен і Еллі живуть у Канаді. Зараз вони навчаються у старших класах і залишаються хорошими подругами.

*Ця ідея не здавалася
дуже веселою,
принаймні для Еллі.*

БУДЬ ВІРНИМ ТИ

*Слова пророка в наші дні
До тебе лунають: "Будь вірним ти".
В служінні, у грі, у щасті, в біді,
Будь вірним ти усюди й завжди.
(Збірник дитячих пісень, с. 81)*

Ось як я можу
бути вірним!

Наслідувати Ісуса Христа

Хороші книги

Хороші друзі

Хороша музика

Хороші відео
та інші ЗМІ

Добрі справи

Чесність

Доброта

Скромність

Повага

ІЛЮСТРАЦІЯ ХОЛЛІ ГОБЕРТ

Праведним будь!

(Спрощений варіант)

Смільово ♩. = 44–54 (диригувати на два змахи у такті)

Слова: Джордж Л. Тейлор
Музика: аранжування А. С. Сміт

Пра - вед - ним будь! Стій до кін - ця! Ти не - за - мін - ний у пла - ні Твор - ця.

Хай тво - я вто - ма зво - ло - жить ли - це. Ан - ге - ли Бо - жі за -

свід - чать про це. Дру - же, пра - вед - ним будь! Дру - же,

стій до кін - ця. Стій до кін - ця, стій до кін - ця.

© 2015 належить Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.

Цю пісню можна копіювати для разового некомерційного церковного або домашнього використання.

Ця позначка має бути на кожній окремій копії.

Важкий вибір

Чи могла погана відеогра коштувати йому нового друга?

Аманда Мікаеліс

Ґрунтується на справжніх подіях

“Кожний раз, коли треба вибирати, завжди тільки правду обирай” (Гімни, № 143).

Дієго ледве сунувся схилом двору по дорозі додому. Перерви завжди були найкращою частиною дня. Але увесь тиждень вони були жахливими! Ніхто не хотів грати з ним у футбол, тож він просто самотньо бродив навколо гравального майданчика, поки не задзвенить дзвінок.

“Мамо! Я вже вдома!”—крикнув Дієго. Він прослизнув у двері й сів на кухні.

“Як справи у школі?”—запитала мама.

“Не дуже добре”. Дієго узяв яблуко. “Ніхто не хоче грати зі мною на перерві”. Він відчув, як підступають сльози, тож замружив очі.

“Важко почуватися самотнім або полишеним”,—сказала мама. Вона поклала свою руку на плече Дієго. “Може ти попросиш про допомогу в молитві”.

Дієго потер очі. “Дякую, мамо”, сказав він і побіг у свою кімнату. Чи справді Небесному Батькові не байдуже, чи є у нього друзі, щоб погратися під час перерви? Дієго став на коліна і помолився, щоб він міг знайти друга. Коли він закінчив, то почувався трохи краще, але все ще не знав, що робити.

Наступного дня після школи у двері хтось подзвонив. Дієго

побіг відкрити двері. То був новий сусідський хлопчик. Дієго бачив його сьогодні на гравальному майданчику.

“Привіт, мене звати Рубен,—сказав він.— Чи хочеш погратися у моєму домі?”

Дієго усміхнувся. Друг, з яким можна пограти? Це була відповідь на його молитву!

Вони пішли в дім Рубена і сіли на дивані. Старший брат Рубена грав у відеогра. Дієго спочатку не знав, що й думати. Гра була дійсно жорстока і містила непристойні зображення, але здавалося, що Рубенові та його брату це подобалося. “Вбий його!”—вигукнув Рубен, коли вони спостерігали за грою.

У Дієго виникло неприємне відчуття в животі, і він звівся на ноги. Дієго знав, що йому не слід дивитися такі відеоігри, як ця.

Але що ж робити?

Він не хотів, аби його новий друг подумав, що з ним надто нудно грати у захоплюючі відеоігри. Чи вважатиме Рубен його дивним, якщо він скаже щось проти гри?

Дієго озирнувся в кімнаті й спробував подумати, чим іншим вони могли б зайнятися.

Дієго глибоко вдихнув. “Слухай, ммм ... а ти можеш показати мені свій будинок? Чи, може ми пограємося на другому поверсі?”—сказав він.

Рубен якусь мить дивився на Дієго. Дієго закусив губу. Чи скаже Рубен, що більше не хоче гратися?

Очі Рубена засяяли. “Слухай, а тобі подобаються автомобілі? У мене є *найшвидші* автомобілі. Хочеш, ми влаштуємо перегони?”

Дієго усміхнувся і кивнув головою. Він пішов за Рубеном нагору. Погане почуття зникло. Йому здалося, що він не чує під собою ніг, ідучи сходами. Дієго був радий, що в нього є новий друг. І він був радий, що не дивився на те, що є поганим.

“Червона машина моя,—сказав Рубен,—але ти можеш взяти блакитну або зелену. Яку ти вибереш?”

Дієго взяв зелену машину—його улюблений колір. Цей вибір було легко зробити. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

СМІЛИВІ РІШЕННЯ

“Прийняття правильних рішень вимагає сміливості, навіть коли інші навколо нас роблять інший вибір”.

Старійшина У. Крейг Цвік, сімдесятник, “Ми не поступимося, ми не можемо поступитися”, *Ліягона*, трав. 2008, с. 98.

**Старійшина
Квентін Л. Кук**

З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

*Члени Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів покли-
кані як особливі
свідки Ісуса
Христа.*

Як я можу залишатися вільним?

Бог хоче, аби ми були вільними,
щоб вибирати між добром і злом.

Залежність від різних речовин, таких
як наркотики або алкоголь, руйнують
хороше здоров'я і обмежують нашу
свободу.

Якщо надто багато грати у відеоігри,
спортивні ігри або дивитися телевізор,
це може забирати весь наш вільний час.

Важливо, аби ми залишали частину
вільного часу для сім'ї.

A cartoon illustration of a young girl with brown hair in a braid, looking sad and resting her head on her hands. She is wearing a yellow shirt with green trim. The background is a solid yellow color.

-

Якщо хтось пробачає

A cartoon illustration of a young boy with dark skin and black hair, wearing a green and white striped sweater. He is in a thinking pose, with his right hand to his chin and a large, light blue thought bubble above his head. The background is a solid yellow color.

-

Клара і програма Початкового товариства

Джейн Мак-Брайд Чоейт

Ґрунтується на справжніх подіях

Клара її сім'я щойно прийняли Хрищення. Клара любила вставати в неділю і разом з усіма іти до церкви.

Однієї неділі президент Початкового товариства сказала, що невдовзі діти братимуть участь у програмі Початкового товариства. Клара не дуже добре розуміла, що означає “програма Початкового товариства”. Але вона знала, що хоче брати в ній участь.

“Ти можеш прочитати вірш з Писань і поділитися своїм свідченням під час програми Початкового товариства?” — запитала її вчителька.

Клара кивнула головою. І вона була така рада! Вона хотіла дізнатися про євангелію якомога більше. Але вона також хвилювалася. А якщо вона зробить помилку?

Клара щовечора вчила свої слова. Вона ще не завчила напам'ять весь уривок з Писань.

“У тебе вийде чудово”,—сказала мама.

Клара не була в цьому впевнена. Це була її перша участь у програмі Початкового товариства. Усі інші діти вже раніше це робили.

“Запам'ятай: якщо ти зробиш усе, що можеш, Небесний Батько зробить решту”,—сказав їй тато.

Увечері напередодні програми Клара молилася про допомогу, щоб виступити якнайкраще. Вона стояла на колінах і думала про свої слова. У неї були хороші почуття.

У неділю вранці Клара молилася, щоб не боятися.

Коли настала її черга, Клара вийшла наперед. Вона переплутала одне слово з Писань. Але потім вона згадала, які хороші почуття були у неї після молитви. Вона усміхнулася і склала своє свідчення. Вона говорила про те, як сильно любить Спасителя.

Коли Клара поверталася на своє місце, вона усміхалася. Вона знала, що Небесний Батько не зважав на те, що вона не все сказала досконало. Він зважав на те, що було в її серці. ■

Автор живе в штаті Колорадо, США.

Ісус повертає Лазаря до життя

Джин Бінгем

Чи було так, що ви переживали через хворобу одного з членів сім'ї? Друзі Ісуса—Марта і Марія—переживали, бо їхній брат Лазар був дуже хворий. Вони послали когось, щоб сказати про це Ісусу, аби Він міг прийти і зцілити Лазаря. Однак Лазар помер до того, як прийшов Ісус.

Коли Ісус прийшов і побачив, як сумують Марта і Марія, то заплакав. Потім Він попросив, щоб відсунули камінь від входу

в гробницю і наказав Лазарю вийти. Дух Лазаря повернувся в його тіло, і він вийшов з гробниці, все ще замотаний у поховальний одяг. Люди були вражені. Ісус мав владу над смертю! Він був дійсно Сином Божим!

Кожне диво Ісуса показує Його велику любов і Його велику силу. Якщо ми в Нього віримо і наслідуємо Його приклад, ми будемо жити з Ним знову! ■

Автор живе в штаті Юта, США.

СІМЕЙНА РОЗМОВА

Поговоріть про те, що ви відчували б, якби побачили, що Лазар виходить з гробниці. Потім прочитайте разом Іван 11:1--46 і закінчіть ці речення:

1. Коли Ісус почув, що Лазар захворів ...
2. Коли Ісус прийшов у Віфанію, Лазар ...
3. Марта вірила, що ...
4. Ісус плакав, бо ...
5. Ісус молився вголос Небесному Батьку, бо ...
6. Після того як Ісус підняв Лазаря з мертвих, багато людей ..., але деякі люди ...

Смерть—це складова плану Небесного Батька. Іноді близькі нам люди хворіють і помирають. Навіть коли на наші молитви не надходить така відповідь, яку ми очікуємо, ми можемо мати віру в те, що Небесний Батько любить нас і знає, що для нас є кращим.

Пісня: "Живіть, як Син" (Збірник дитячих пісень, с. 20)

Писання: Матвій 11:2–5;
2 Нефій 27:23

Відео: Зайдіть на Biblevideos.org, щоб переглянути "Lazarus Is Raised from the Dead"

БАГАТО ВЕЛИКИХ ЧУДЕС

Підбери до вказаних нижче уривків з Писань з описами чудес, відповідний малюнок.

Марк 8:22–25

Іван 5:1–9

Марк 9: 17, 23–27

Марк 5:21–24, 35–43

Марк 4:36–39

Матвій 14:16–21

ПІДКАЗКИ З ПИСАНЬ

Скористайтесь біблійною картою у своїх Писаннях, аби більше дізнатися про історії з Писань. Марія, Марта і Лазар жили у Віфанії, містечку поблизу Єрусалима. Дехто з єрусалимських провідників хотів зашкодити Ісусу, тож Його учні хвилювалися, що треба іти в містечко, яке знаходиться так близько від Єрусалима. Ісус не боявся і заохочував своїх учнів іти з Ним.

ДІЗНАЙТЕСЯ БІЛЬШЕ

Гебрейське ім'я *Лазар* означає "Бог моя поміч". Ісус допоміг Лазарю, повернувши його до життя. Як Небесний Батько та Ісус Христос допомагали тобі й твоїй сім'ї?

Старійшина
Парлі П. Пратт
(1807–1857)

З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

ВІН НАВЧИВ МЕНЕ НЕБЕСНОМУ ПОРЯДКУ ВІЧНОСТІ

Тепер я міг любити з духом і також з розумінням.

У Філадельфії я мав щастя ще раз зустрітися з Президентом [Джозефом] Смітом і провести кілька днів з ним та з іншими і зі святими того міста і навколишніх поселень.

Під час цих бесід він навчав мене багатьох славетних принципів стосовно Бога та небесного порядку вічності. Саме тоді я отримав від нього перше розуміння вічної сімейної організації та вічного союзу чоловіка і жінки у тих невимовно прекрасних стосунках, які по-справжньому може оцінити лише той, хто вміє по-справжньому мислити, хто має вишукане і чисте серце, бо ці стосунки лежать в основі всього, гідного називатися щастям.

До того часу я навчився з повагою ставитися до родинних почуттів і симпатій як до таких, що притаманні лише цьому перехідному стану, і від яких серце має повністю звільнитися, аби відповідати своєму небесному станові.

Саме Джозеф Сміт навчив мене цінувати сповнені любові стосунки батька і матері, чоловіка і дружини, брата і сестри, сина і дочки.

Саме від нього я навчився того, що дружина мого серця може залишитися зі мною на час і на всю вічність; що та чиста симпатія та любов, що приваблює нас одне до одного, випромінюється з джерела божественної, вічної любові. Від нього я дізнався, що ми можемо культивувати цю любов, зростати і збільшуватися в ній протягом усієї вічності; а результатом нашого безкінечного союзу буде потомство—таке численне, як зорі небесні або пісок узбережжя морського.

Саме від нього я пізнав істинну гідність і долю сина Божого, вдягненого у вічне священство,

як патріарха і правителя свого незліченного потомства. Саме від нього я дізнався, що найвища гідність жіночності—це стояти, як цариця й священниця біля свого чоловіка, і правити нескінченно як матір-цариця для свого численного і зростаючого потомства.

Я любив і раніш, але не знав чому. Але тепер я люблю—в чистоті—з силою високого, піднесеного почуття, яке підніме над минулими речами цієї нижчої сфери мою душу і розширить її, наче океан. Я відчував, що Бог дійсно є моїм Небесним Батьком; що Ісус є моїм братом, і що дружина мого серця є безсмертною, вічною напарницею; добрим ангелом-служителем, даним мені для втішення, і короною слави на віки-вічні. Одним словом, тепер я міг любити з духом і також з розумінням. ■

З Autobiography of Parley P. Pratt (1979), 297–298.

НАТХНЕННІ ДУМКИ

Як нам розвивати Божий страх?

“Мати страх Божий—це любити Його і довіряти Йому. Чим більш повно ми боїмося Бога, тим досконаліше любимо Його. І “досконала любов нехтує всяким страхом” (Мороній 8:16). Я обіцяю, що яскраве світло страху Божого прожене темні тіні страхів смертного життя (див. УЗ 50:25), якщо ми будемо сподіватися на Спасителя, будувати на Ньому як на нашому фундаменті і просуватися вперед шляхом Його завітів з повною відданістю”.

Читайте в цьому номері

для дорослої молоді

ТЕРПІННЯ: більше, ніж очікування

Терпіння—це не урок, який ви засвоюєте лише раз, але завдяки нашим випробуванням ми можемо зрозуміти, що таке терпіння—і що ним не є.

с.42

для молоді

с.56

Рецепт щасливої сім'ї

Застосовуючи ці принципи з Проголошення про сім'ю, ви можете зробити свою сім'ю сильнішою і щасливішою!

для дітей

Допоможіть! Хтось переживає розлучення

Якщо тебе переповнюють почуття через те, що твої батьки розлучаються, це нормальне явище. Ці ідеї можуть тобі допомогти справитися з цими почуттями.

с.66